
SEZNAMY PŘEDSTAVENÝCH KAPUCÍNSKÝCH KLÁŠTERŮ PODŘÍZENÝCH PROVINCIALÁTU V PRAZE (1599–2005)

Pacifik M. Matějka

ÚVODNÍ SLOVO

Publikované seznamy představených jednotlivých klášterů a řeholních domů Českomoravské provincie Řádu menších bratří kapucínů, která se od roku 1997 jmenuje Provincie kapucínů v ČR, představují výsledek mnohaleté archivní práce u příležitosti digitalizace fondu Kapucíni – provincialát a konventy (dále ŘK) uloženého ve sbírkách Národního archivu (dále NA).

Seznamy jsou výsledkem rešerše v rukopisných i tištěných katalozích uložených ve fondu ŘK, ale také v provinčních Análech uložených v Provinční knihovně Provincie kapucínů v ČR v Praze na Hradčanech (dále KPK) a v dalším bohatém rukopisném fondu uloženém v Provinčním archivu Provincie kapucínů v ČR (dále PAK). Jak je patrné z poznámek k textu, vzhledem k někdejší zeměpisným rozměrům českomoravské provincie, která v době největšího rozmachu sahala od Jadranu až k Baltu, bylo nutné provést konzultaci dalších archivních fondů prakticky na území velkého množství států střední a západní Evropy. Konkrétně se kromě České republiky jedná především o Polsko (obě provincie), Slovensko, Rakousko (obě provincie), Německo (obě provincie), Francii, Belgie, Holandsko, Itálii, Slovinsko a Švýcarsko.

Řád kapucínů jako nová reforma byl uznán papežskou bulou *Religionis Zelus* z 3. 7. 1528 na základě exklaustračního breve *Ex parte Vestra* vystaveného 18. 5. 1526 pro iniciátory kapucínské reformy Matouše Serafini a sourozence Ludvíka a Rafaela Tenagli. Plné nezávislosti na řádu františkánů-konventuálů dosáhla a řádem se nová reforma stala na základě apoštolského breve *Alias Felicis Recordationis* ze dne 28. 1. 1619. Podrobněji o vzniku řádu viz má kniha *Prvopočátky kapucínskému řádu* (IFS Praha-Olomouc 2005).

Stručnou historii řádu kapucínů na území Království českého lze shrnout následovně: dne 28. 5. 1599 sv. Vavřinec (Russo) z Brindisi byl potvrzen ve funkci generálního definitora řádu kapucínů a současně byl jmenován generálním komisařem pro uvedení řádu do Čech, v odpovědi na žádost pražského arcibiskupa Antonína Bruse z Mohelnice ze dne 4. 9. 1575 a žádost pražského arcibiskupa Zbyňka Berky z Dubé ze dne 10. 2. 1597. Dne 13. 11. 1599 první

čtyři kapucíni z původně početnější misijní výpravy v čele se sv. Vavřincem z Brindisi dorazili do Prahy a po přijetí pražským arcibiskupem Zbyňkem Berkou z Dubé začali působit a bydlet při křižovnickém kostele sv. Františka v Praze na Starém Městě. Následně roku 1600 vznikl Česko-rakousko-štyrský generální komisariát se sídlem v Praze. Dne 11. 5. 1606 se ve Vídni konala první volební kapitula ustaveného komisariátu, kde se ovšem volili pouze čtyři definitoři, tj. poradci generálního komisaře, který sám byl jmenován z Říma.

Dne 25. 4. 1608 došlo rozhodnutím generální kapituly v Římě k oddělení tří klášterů (Graz, Ljubljana, Bruck an der Mur), ze kterých byl vytvořen Štyrský generální komisariát (povýšený pak 1. 8. 1618 na provincii) a zbylé kláštery utvořily Česko-rakouský generální komisariát. Praktické rozdělení dosavadního komisariátu bylo provedeno na kapitule ve vídeňském klášteře Za Hradbami v září 1608.

Dne 1. 7. 1618 byl Česko-rakouský komisariát povýšen na provincii. Dne 14. 10. 1618 se pak v klášteře Za Hradbami ve Vídni konala první volební kapitula nové provincie. Dne 28. 4. 1673 byla provincie rozdělena na rakousko-uherskou a českomoravskou. Téhož dne se konala první volební kapitula českomoravské provincie, která s malými územními změnami existuje dodnes. Dne 17. 8. 1754 byla od českomoravské provincie na nátlak pruského krále Fridricha II. a v důsledku uzavření hranic se Slezskem oddělena Slezská kustodie, která v roce 1810 zanikla. Dne 29. 8. 1783 byla na nátlak císaře Josefa II. českomoravská provincie rozdělena na českou a moravskou, což spolu s drastickým omezováním práva na přijímání dorostu a zásahy do vnitřního zákonodárství řádu znamenalo rozsudek smrti nad provincií. Dne 23. 12. 1826 byly dvorním dekretem císaře Františka I. obě rozdělené provincie znovu spojeny do českomoravské provincie a toto spojení bylo slavnostně provedeno na provinční kapitule konané 1. 5. 1827 v Brně.

Dne 1. 8. 1922 byla českomoravská provincie svěřena pod nucenou správu generálního komisaře. O tři roky později sice byl již znovu jmenován provinciál a definitoři, ale ti byli prakticky až do potlačení řádu v roce 1950 omezeni ve svých pravomocích a podřízeni generálnímu komisaři, který měl právo veta. Od slavení provinčních kapitul bylo po tomto datu vzhledem na probíhající obnovu neutěšených poměrů v provincii nadále upuštěno a provinční představení byli jmenováni generálním ministrem.

Dne 29. 11. 1932 byli dekretem generálního ministra do českomoravské provincie začleněni bratři a kláštery na Slovensku, které do roku 1918 tvořily součást rakousko-uherské provincie a po jejím zániku byly prozatímně svěřeny do správy provincie vídeňské. V souvislosti s tím se naše provincie přejmenovala na Československou. Po rozdělení Československa přijetím Mnichovského dik-

tátu dne 30. 9. 1938 byl v říjnu 1938 v Innsbrucku na pokyn generálního ministra ustaven z pohraničních území Československé republiky Sudetský provinční komisariát se sídlem v Litoměřicích, podřízený zpočátku vedení v Praze, později přímo generálnímu ministrovi. Dne 28. 5. 1945 byl Sudetský komisariát zrušen a jeho kláštery i bratři byli znovu začleněni do českomoravské provincie. Mezitím ovšem dne 10. 4. 1942 vznikl Slovenský generální komisariát, který přetrval i po válce a naše provincie se po tomto datu znovu přejmenovala na Českomoravskou.

Dne 26. 4. 1950 složky Státní bezpečnosti obsadily v rámci tzv. „Akce K“ kapucínské kláštery a kapucíni byli uvězněni v tzv. internačních klášterech. Veřejná činnost řádu tak byla na 40 let násilně přerušena. Řád přešel do ilegality a část kněží působila v rámci diecézních struktur jako svěští kněží na diecézních farách. Počínaje rokem 1974 se zásluhou někdejšího novicmistra P. Bernarda Bartoně a nově jmenovaného provinciála P. Jana Ev. Víchy tajně začala formovat tzv. „Provincie mimo evidenci“, která nadále existovala paralelně ke strukturám potlačeným v roce 1950, bez vědomí většiny členů vstoupivších před rokem 1950. Dne 17. 11. 1989 byl policejním zásahem proti studentské demonstraci v Praze dán podnět k tzv. sametové revoluci, která vedla ke svržení dosavadního komunistického režimu a obnovení demokracie. Dne 2. 2. 1990 byl slavnostní mši svatou v premonstrátském klášteře v Praze na Strahově za účasti mnoha řeholních osob oficiálně obnoven plnohodnotný řeholní život v Československu. Po mši přijal vyšší představené na Pražském hradě prezident Václav Havel. Dne 13. 3. 1990 Odbor církví Ministerstva kultury ČSR jako ústřední orgán státní správy ve věcech církví a náboženských společností vydal pod čj. 5172/90 potvrzení, že Řád menších bratří kapucínů s prozatímním sídlem ve Fulneku obnovil ke dni 1. 2. 1990 legálně svoji činnost na území České republiky. Následně 30. 5. 1990 Federální statistický úřad zaevidoval „Českomoravskou provincii Řádu menších bratří kapucínů“ jako právnickou osobu. Dne 1. 1. 1994 byla pak provincie zařazena do nově vzniklého Rejstříku církevních právnických osob pod Ministerstvem kultury ČR.

Dne 8. 4. 1991 se sešla první volební kapitula českomoravské provincie od roku 1919 a zvolila provinciálem P. Jiřího Pad'oura, pozdějšího biskupa česko-budějovického. Dne 27. 3. 1992 provincie jako právnická osoba změnila sídlo a provincialát se přestěhoval z Fulneku do Prahy na Hradčany. Od 22. 9. 1997, na základě rozhodnutí provinční kapituly z téhož roku, změnila provincie název na „Provincie kapucínů v ČR“.

K vysvětlení metodiky textu lze uvést, že narozdíl od originálních pramenů jsem dal přednost počestění řeholních jmen, neboť jejich originální podobu vzhledem k polatinštění nelze z pramenů rekonstruovat. Rovněž u přídomků označu-

jících místo původu jsem usiloval, nakolik to bylo proveditelné, o identifikaci latinsky označeného místa a jeho překlad do češtiny. Ke všem jménům je také doplněno příjmení, a tam, kde není známo, nahradil jsem je symbolem (xxx). Do roku 1699 jsou příjmení uváděna pouze v závorce a je zachován původní úzus označování bratra přídomkem podle místa původu. Počínaje rokem 1700 jsou však již většinou příjmení známa, a proto je od přídomku upuštěno a za řeholním jménem je uváděno pouze příjmení.

Jednotlivé seznamy doplňuje úvod obsahující stručné dějiny každého kláštera a souhrn základních dat podle jednotného klíče. Kromě originálního názvu domu, kterému byla vždy dána přednost, je také doplněn užívaný název český, latinský a německý. Domy jsou v rámci jednotlivých kapitol řazeny nikoli abecedně, ale podle roku vzniku, tak jak to odpovídá tradici historických katalogů. Je přitom užito pro větší přehlednost klasifikačního třídění, ve kterém kláštery na území České republiky mají historickému pořadovému číslu předrazen znak CZ. Podobně kláštery na Slovensku jsou označeny SK. Z dnešního hlediska se může jako trochu zavádějící jevit označování klášterů na území někdejšího Rakouska, které se dějinnými zvraty ocitly někdy na území jiných států, např. Německa nebo České republiky. Nebylo by však korektní označovat je jako kláštery „německé“, protože bych se tím z hlediska existujících struktur řádu dopustil značného anachronismu a označil bych za německé kláštery, které se vzhledem k brzkému zániku nikdy německými nestaly (jedinou výjimkou je klášter v Mikulově, který patřil střídavě do Čech a do Rakouska a je proto uváděn mezi českými kláštery). Proto se v klasifikaci objevuje značka AT označující někdejší Rakousko a za číslem je doplněn upřesňující znak „D“ pro Dolní Rakousko a „H“ pro Horní Rakousko. Protože však v dané době netvořily oddělené správní jednotky, jsou řazeny ve společném oddílu a číslovány historicky podle data vzniku. Z metodických důvodů následuje po CZ22 číslo CZ40, protože se jedná o oddíl „A“ seskupující kláštery nezrušené císařem Josefem II. Číslo CZ23 totiž patří již do oddílu „B“ seskupujícím kláštery zrušené josefínskými dekrety. Naopak kláštery na území někdejšího Slezska jsou označeny jako PL i přesto, že původně patřily do Království českého, protože k jejich oddělení došlo poměrně záhy a jejich označením jako CZ by došlo z dnešního hlediska k nedorozumění. Podobně to platí o Štýrsku označeném jako SI, protože dnes patří nejen do Rakouska ale i do Slovinska.

U jednotlivých představených se uvádí rozsah let ve funkci a případně je i doplněna informace o datu odstoupení nebo smrti ve funkci. Uvedené rozsahy jsou stanoveny na základě koincidence archivních pramenů a do jisté míry na základě pravděpodobnosti, neboť archivní podklady zdaleka nejsou k dispozici pro všechny zkoumané roky a někdy také není zřejmé, k jakému datu se přesně vztahují údaje příslušného katalogu. Proto nelze u některého představeného

v určitých archivně problematických obdobích, s ohledem na povahu archivních pramenů, výjimečně vyloučit možnou chybu v dataci zhruba plus minus dva roky. Pořadí představených je však zcela jisté. Předložené seznamy představují jistě významný příspěvek k dějinám kapucínů v České republice, neboť se vesměs jedná o údaje, které jsou velmi nesnadno zjistitelné bez dlouholeté srovnávací práce.

Z metodických důvodů považuji za potřebné vysvětlit, proč je stat' nadepsána jako „seznamy představených“. Je tomu proto, že existuje několik titulů (např. kvardián, superior), které se v průběhu let mění podle toho, v jaké kanonické situaci se daný dům právě nachází a zda se jeho představený může nazývat kvardián. Dále pak v počátečním stádiu během stavby kláštera nacházíme i jiné tituly pro představeného komunity, např. *praeses*, *praesidens fabricae*, *administrator*, či dokonce *architectus* (představený, stavbyvedoucí, správce, architekt), které je rovněž nutno brát v úvahu.

Rovněž z metodických důvodů jsem upustil od doplnění pramenů ke každému jednotlivému představenému. Poznámkový aparát by tím neúnosně narostl a jen stěží by se dalo zabránit tomu, aby některá osoba nebyla citována duplicitně. Navíc je z manipulačního období uvedeného u každého pramene zřejmé, ve kterých z těchto pramenů je třeba dotyčného hledat. Informace jsou stále stejné, i když někdy s dílčími chybami. Pro mladší dobu odkazuji na seznamy bratří a jejich osobních složek v inventáři k fondu „Kapucíni – provincialát a konventy“, tak jak je k dispozici v Národním archivu. Pro starší dobu odkazuji především na rukopis *Protocollum sive Liber Provinciae* (NA, fond ŘK, rkp. č. 98 [1599–1777]). Dále pak je třeba konzultovat rkp. č. 32 [1825–1835], rkp. č. 37 [1599–1810], rkp. č. 37a [1700–1782], rkp. č. 40 [1791], rkp. č. 41 [1794], rkp. č. 42 [1797], rkp. č. 43 [1599–1782], rkp. č. 139 [1599–1832], rkp. č. 157 [1758–1837], rkp. č. 268 [1777–1780]. Odkaz na seznamy kvardiánů ve výše zmíněném základním prameni *Protocollum... Provinciae* a také ve spisu *Protocollum Brunensis* je přitom uváděn v jeho digitální foliované variantě v poznámce k názvu každého kláštera. Za časově náročné profoliování rukopisů a jejich digitalizaci bych chtěl poděkovat historičce umění Mgr. Markétě Baštové.

Pro úplnost dodávám, že v dalších letech bude v tomto periodiku následovat obdobný článek s přehledem všech provinciálů a jejich definitorů. Z toho důvodu bylo také upuštěno od historické informace o významnějších kvardiánech, protože ti byli zpravidla také definitory a proto bude tato historická informace obsažena v následujícím článku. Pro obecnou informaci o významných osobnostech řádu odkazuji na svůj odborný článek *Střípek z pobělohorské rekatalizace* ve sborníku I. Čornejová, *Úloha církevních řádů při pobělohorské rekato-*

lizaci (UK Praha 2003, s. 111–151) a svou knihu *Ne měšcem a mečem ale bezbranností lásky* (Refugium Velehrad 1999).

**A – KAPUCÍNSKÉ KLÁŠTERY V ČR
EXISTUJÍCÍ DO ROKU 1950**
(zachováno tradiční řazení dle roku vzniku)

CZ01 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE PRAHA-HRADČANY1
(Prag-Gradschin, Praga)

Do Prahy přišli kapucíni 13. 11. 1599. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 23. 5. 1600 pražský arcibiskup Zbyněk Berka z Dubé a Lipé. Tentýž arcibiskup také posvětil hotový komplex dne 16. 6. 1602. Klášterní kostel je zasvěcen Panně Marii Královně Andělů. Fundátorem kláštera je rádce císaře Rudolfa II. baron Arnošt de Mollar. Dne 14. 1. 1814 došlo k úřednímu zrušení kláštera císařským dekretem a měl být přeměněn na kasárny, ale vzhledem k liknavosti příslušné komise nakonec k realizaci naštěstí nedošlo. V letech 1919–1927 byla větší část kláštera zabrána jako součást Masarykovy koleje. Od září 1939 do dubna 1944 sídlilo v klášteře studium filozofie a bydleli zde klerici studující gymnázium. Od dubna 1944 krátce zabraly budovu kláštera jednotky SS, a pak se až do r. 1945 změnila na věznici pro zběhlé německé vojáky. Po válce roku 1945 proběhla znovu adaptace kláštera a až do roku 1950 tam bylo teologické učiliště. Po zániku kláštera dne 28. 4. 1950 zde sídlilo ústředí Vojenského obranného zpravodajství. Restituce kláštera se uskutečnila zákonem č. 298/90 z 19. 7. 1990. První komunita zde byla ustavena 24. 6. 1991 Následovala rozsáhlá rekonstrukce ukončená v r. 1999. Kostel Panny Marie Andělské byl po roce 1948 převeden do správy Náboženské matice v Praze, která jej pak po zániku kláštera v r. 1950 darovala i s přílehlými pozemky dne 8. 11. 1960 do majetku premonstrátské farnosti Panny Marie Nanebevzaté na Strahově. K majetkové restituci Provincii kapucínů v ČR došlo až soudním rozhodnutím z 13. 11. 1998. Součástí kláštera je i komplex Pražské Lorety s poutním kostelem Narození Páně a Loretánskou kaplí, včetně inventáře, který byl Řádu restituován na základě zákona č. 338/91 čl. I. odst. 4. V současnosti působí při klášteře komunita bratří kapucínů, v polovině kláštera je zřízen Exerciční a poutní dům.

1599–02: P. Vavřinec z Brindisi (Russo)2

1602–02: P. František z Messiny (xxx)3

(16. června 1602 byl posvěcen kostel a klášter na Hradčanech)

1602–05: P. Kalist z Benátek (Cimega) (první skutečný kvardián)

1605–06: P. Fortunát z Verony (Morando)

1606–07: P. Roman z Lodi (xxx) [od 11. 5.]

1607–08: P. Fortunát z Verony (Morando) [od 7. 4.]

(Rozhodnutím generální kapituly Řádu z 24. 5. 1608 provedeného na kapitule Česko-rakousko-štyrského komisariátu v září 1608 došlo k oddělení klášterů ve Štyrsku, Korutanech a Kraňsku a ke vzniku Česko-Rakouského gen. komisariátu: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím.)

1608–09: P. Damián z Benátek [po kapitule]

1610–14: P. Iluminát ze S. Secundo (xxx)

1614–16: P. Roman z Lodi (xxx) [od 25. 4.]

1617–21: P. Bonaventura z Benátek (xxx) [od 8. 9.]

(Dekretem generální kapituly slavené dne 1. července 1618 v Římě byl dosavadní Česko-Rakouský komisariát povýšen na provincii: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím).

1621–22: P. Jan z Bergama (de Lovere)

1622–23: P. Marek z Wangen (xxx)

1623–26: P. Valerián z Milána (de Magnis)

1626–27: P. Samuel z Plzně (de Greiffenfels) (od 25. 5.)

1627–28: P. Jan z Bergama (de Lovere) [od 22. 6.]

1629–30: P. Marek z Wangen (xxx) [od 6. 6.]

1630–32: P. Aleš z Burgundska (xxx) [od 17. 6.]

1632–35: P. Silván z Monteforte (xxx) [od 10. 9.]

1635–38: P. Samuel z Plzně (de Greiffenfels) [od 4. 5.]

1638–39: P. Marek z Wangen (xxx) [od 6. 8.]

1639–42: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 29. 7.]

1642–44: P. Leopold ze Schardingu (xxx) [od 11. 7.]

1644–46: P. Samuel z Plzně (de Greiffenfels) [od 24. 6.]

1646–47: P. Elektus ze Saska (xxx) [od 16. 7.]

1647–50: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 23. 8.]

1650–52: P. Benedikt z Kronachu (xxx) [od 7. 10.]

1652–53: P. Samuel z Plzně (de Greiffenfels) [od 31. 5.]

1653–55: P. Anaklet z Greinburgu (xxx) [od 20. 8.]

1655–56: P. Ferdinand Rejensis (Reithorn?) [od 2. 7.]

1656–59: P. Anaklet z Greinburgu (xxx) [od 2. 9.]

1659–60: P. Elizeus ze Slezska (xxx) [od 16. 9.]

1660–61: P. Anaklet z Greinburgu (xxx) [od 22. 7.]

1661–64: P. Ildefons z Kremže (xxx) [od 18. 5.]

1664–65: P. Vojtěch z Kolína (Zeller) [od 14. 7.]

1665–67: P. Ildefons z Kremže (xxx) [od 28. 8.]
1667–69: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 15. 8.]
1669–70: P. Theodosius Daudlebsky [od 14. 9.] († ve funkci 31. 7. 1670)
1670–71: P. Krescenc Mösserer [od 29. 8.]
1671–73: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 28. 8.]

(28. dubna 1673 byla Česko-rakouská provincie rozdělena na Rakousko-uher-
skou a Českomoravskou: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím.)

1673–74: P. Markvard z Halberstadtu (xxx)
1674–77: P. Berthold ze Slezska (Hoffman) [od 24. 8.]
1677–78: P. Florián z Lince (Paulechner) [od 20. 8.]
1678–79: P. Pavlín z Třebíče (xxx)
1679–82: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 28. 4.]

(Roku 1680 se konala blíže neurčená mimořádná provinční kapitula. Ke změnám představených ale nedošlo vzhledem k řádícímu moru: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím).

1682–84: P. Pavlín z Třebíče (xxx) [od 17. 9.]
1684–86: P. Jindřich z Jihlavy (Abisch) [1. 9.]
1686–88: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 3. 5.]
1688–90: P. Prokop z Mostu (Grindig)
1690–93: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 26. 5.]
1693–94: P. Řehoř z Tachova (xxx) [od 17. 4.]
1694–95: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 20. 8.]
1695–97: P. Nazarius ze Slezska (Franck) [od 25. 11.]
1697–00: P. Karel z Moravy (xxx) [od 5. 7.]

1700–02: P. Stanislav Ketzler [od 26. 11.]
1702–03: P. Pavel Kuttalik
1703–06: P. Sebastián (xxx) ze Slezska
1706–09: P. Pavel Kuttalik [† ve funkci 8. 8. 1709]
1709–12: P. Sebastián (xxx) ze Slezska [od 6. 9.]
1712–14: P. Ludvík Antonín Czeppany [od 9. 9.] (*Čepany*)
1714–15: P. František Antonín Ziulak [od 13. 7.] (*Žulák*)
1715–17: P. Colomann Kerner [od 13. 9.]
1717–20: P. Placid Breüer [od 21. 5.]
1720–23: P. Jiří Antonín Wollarth [od 31. 5.]
1723–25: P. Kryšpín Höhel [od 11. 6.]
1725–26: P. Ludvík Antonín Czeppany [od 1. 6.]
1726–29: P. Lucián Hlawaczek [od 13. 9.] (*Hlaváček*)
1729–31: P. Antonín Zahradka de Eylenfels [od 2. 9.] (*Zahradka*)

1731–32: P. Kryšpín Höhel [od 31. 8.]
 1732–34: P. Sabinus Schrihon [od 29. 8.]
 1734–37: P. Václav Pfeffer [od 27. 8.]
 1737–38: P. Sabinus Schrihon [od 30. 8.]
 1738–39: P. Serafín Melcher [od 29. 8.]
 1739–40: P. Walther Wolkner [od 28. 8.]
 1740–43: P. Ondřej Keller [od 2. 9.]
 1743–45: P. Serapion Ridel [od 6. 9.]
 1745–46: P. Serafín Melcher [od 27. 8.]
 1746–47: P. Václav Pfeffer [od 26. 8.]
 1747–49: P. Serapion Ridel [od 1. 9.]
 1749–51: P. Andronik Gedeck [od 5. 9.] (*Jedek*)
 1751–52: P. Serafín Melcher [od 3. 9.]
 1752–53: P. Andronik Gedeck [od 1. 9.]
 1753–55: P. Serapion Ridel [od 23. 8.]

(Dne 11. 8. 1754 byly odloučeny kláštery ve Slezsku, kde vznikla Slezská kustodie: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím)

1755–59: P. Firminián Beer [od 29. 8.]

(Roku 1758 Generální ministr P. Serafín z Glucholaz odložil slavení kapituly na následující rok a potvrdil ve funkci všechny kvardiány, včetně těch, kteří již ve funkci dovršili tři nebo šest let služby; u dalších klášterů již tento údaj neuvádím).

1759–61: P. Theopist Schauer [od 11. 5.]
 1761–64: P. Antonín Heckel [od 27. 9.]
 1764–65: P. Firminián Beer [od 31. 8.]
 1765–68: P. Tomáš Schwartz [od 30. 8.]
 1768–71: P. Simplicián Siruczek [od 16. 9.] (*Sirůček*)
 1771–73: P. Eduard Göbel [od 30. 8.] († ve funkci 21. 4. 1773)
 1773–74: P. Abdon Hauer
 1774–75: P. Alexandr de Barois
 1775–78: P. Viktor Lippert
 1778–80: P. Prokop Schubert (*Šubrt*)
 1780–83: P. Viktor Lippert

(Dne 28. 5. 1783 došlo k rozdělení provincie na Českou a Moravskou)

1783–90: P. Jeroným Moris [po kapitule v Brně 29. 8.]

(Počínaje r. 1784 si na příkaz císaře Josefa II. každý klášter [obv. kolem 30. 12.] volil svého představeného na tříletí sám. Hradčanská komunita se však volby

zřekla a dvakrát po sobě prostě jen potvrdila na tři roky ve funkci dosavadního kvardiána: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím.)

1790–93: P. Donacián Brzezina (*Březina*)

1794–98: P. Nikandr Resch

(Dne 7. května 1798 byl P. Nikandr jednomyslně zvolen provinciálem.)

NN (kvardiáni neuvedeni)

1808–14: P. Norbert Sonntag († ve funkci 26. 5. 1814)

1814–27: P. Bernard Waniaushek (*Vaňoušek*)

(Dvorním dekretem císaře Františka I. z 23. 12. 1826 byly obě rozdělené provincie znovu spojeny do Českomoravské provincie a toto spojení bylo slavnostně provedeno na provinční kapitule konané 1. května 1827 v Brně: u dalších klášterů neuvádím jen zkráceně.)

1827–33: P. Bernard Waniaushek (II. def.) (*Vaňoušek*)

1833–42: P. Josef Damm

1842–45: P. Jan Nep. Uhl (současně provinciál!),
místním vikářem P. Atanáš Rauch

1845–48: P. Angelus Michel

1848–49: P. Adjut Birl

1849–51: P. Milo Lefnar

1851–54: P. Felicián Bayer

1854–59: P. Siard Sorgenfrey

1859–63: P. Albín Ehrlich

1863–81: P. Berard Dwořaczek (*Dvořáček*)

1881–83: P. Siard Sorgenfrey († ve funkci 10. 11. 1882)

1883–86: P. Hubert Ettel (*Ettl*)

1886–87: P. Lev Koehler (*Köhler*)

1887–90: P. Berthold Weiler

1890–91: P. Hubert Ettel (současně provinciál!),
místním vikářem P. Gabriel Matějček

1891–93: P. Hubert Ettel (současně provinciál!)
místním vikářem P. Wolfgang Schmarda (*Šmarda*)

1893–96: P. Wolfgang Schmarda (kvardián)

1896–17: P. Vavřinec Barnáš († ve funkci 27. 10. 1917)

NN (kvardiáni neuvedeni)

1927–29: P. Egid Pytlíček

1929–39: P. Sarkandr Dostál

1939–43: P. Ondřej Frgal (25. 8. zatčen a poslán do koncentračního tábora Buchenwald)

1943–45: P. Valerián Filip
1945–47: P. Zachariáš Tuček (od července)
1947–50: P. Eliáš Svatek

(V letech 1950–1990 byla činnost Řádu násilně potlačena a kláštery byly konfiskovány státem. V této době tedy neexistují žádní kvardiáni. Pouze při některých kostelech i nadále působili kapucíni jako rektoři nebo faráři: u dalších klášterů již tento údaj neuvádím)

Po záboru kláštera v roce 1950

1950–52: rektorem v Loretě, v kostele Narození Páně, diecézní kněz P. Jaromír Vojáček, který byl v letech 1950–1956 zároveň farářem u sv. Rocha.

1950–51: rektorem kostela Panny Marie Andělské diecézní kněz P. ThDr. Oto Mádr, který je však 1. června 1951 je zatčen pro pokus o útěk do exilu, následně zajišťoval duchovní správu farní úřad katedrály sv. Víta, zřejmě se již tehdy jednalo o kanovníka P. ThDr. Karla Šebora.

1951–73: P. ThDr. Karel Šebor (rektorem oficiálně jmenován až v r. 1956). Dne 1. 2. 1973 odešel do důchodu a působil až do své smrti v roce 1983 jako pomocný duchovní u kostela sv. Anny na Žižkově. V roce 1960 byl kostel darován do majetku farnosti Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a stal se filiálním.

Od léta 1968 je u Panny Marie Andělské také kapucínský provinciál P. Valerián Filip, který dostal povolení působit jako pomocný duchovní při strahovské faře a bydlí na „fortně“ kláštera. Umírá 5. 6. 1974. V době jeho působení se zde každou neděli scházela neformální komunita dvou dalších kněží a dvou bratří laiků působících jako kostelníci na Strahově.

14. 7. 1969: dostal povolení k výpomoci při kostele Panny Marie Andělské i kapucín P. Arnošt Jurášek

8. 11. 1971: dostal povolení k výpomoci při kostele Panny Marie Andělské i kapucín P. Zachariáš Tuček

1973–90: Po odchodu P. ThDr. Karla Šebora zajišťovali bohoslužby v kostele střídavě kapucíni P. Arnošt Jurášek a P. Zachariáš Tuček. Materiální správu zajišťovala farnost Nanebevzetí Panny Marie na Strahově.

Po obnovení činnosti Řádu v roce 1990

1990–92: P. Marek Mayer (od 1. 7. – jmenován pouze ústně)

1992–97: P. Zdislav Falta (od 21. 7.)

1997–00: P. Augustin Šváček (od 4. 10.)

2000–06: br. Tomáš Pracný (od 1. 5.)

CZ02 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE BRNO4 (Brünn, Bruna)

Kapucíni přišli do Brna mezi 18. – 30. říjnem 1603 a nejprve působili u kostela sv. Maří Magdalény. Základní kámen položil a kříž na místě stavby kláštera Za hradbami vztyčil dne 28. 3. 1604 olomoucký biskup kardinál František kníže z Dietrichštejna podblíž někdejšího kláštera minoritů. Tentýž biskup posvětil hotový komplex dne 17. 6. 1606. Kostel byl zasvěcen sv. Františkovi Serafínskému. Fundátorem je zemský hejtman baron Ladislav Berka z Dubé a Lipé. Za švédských válek došlo dne 30. 3. 1645 ke zboření kláštera z obranných důvodů. Kapucíni však město neopustili a našli útočiště ve Staré radnici a později v domě rodiny Kniebandlové. Další klášter byl již na příkaz císaře Ferdinanda III. postaven uvnitř hradeb. Roku 1648 daroval hrabě František de Magnis kapucínům 3 domy uvnitř hradeb a na jejich místě, na Uhelném trhu (dnešním Kapucínském náměstí), začal brněnský stavitel Ondřej Erna na jaře 1650 stavět nový kostel i klášter, které posvětil dne 7. 5. 1656 olomoucký pomocný biskup kanovník Jan Gobbar. Kostel je zasvěcen Nalezení sv. Kříže. Fundátory kláštera jsou vrchní moravský kapitán Pavel Kryštof hrabě z Lichtenstein–Castelcornu a hrabě František de Magnis ze Strážnice s manželkou Annou Františkou. Významně přispěl též přisedící Městského soudu v Brně Ferdinand Mentzelius z Kolsdorfu in Tmain a poradce a přisedící téhož soudu Jindřich Koch. V areálu kláštera je slavná veřejnosti přístupná kapucínská hrobka, kde je pochováno 150 kapucínů a 50 příznivců řádu. Po komunistickém zaboru kláštera v r. 1950 byl areál po asi třech letech devastace nabídnut Moravskému muzeu. To jej po nezbytných opravách začalo užívat jako depozitář archeologických nálezů a archeologický ústav. Kostel spravovala brněnská kapitula. K restituci kláštera Provincii kapucínů v ČR došlo na zákl. zákona č. 298/90 z 19. 07. 1990. Kostel byl restituován rozsudkem Městského soudu v Brně dne 2. 9. 1994. V současnosti působí při klášteře komunita bratří kapucínů.

V klášteře Za hradbami

- 1604–05: P. Rufín z Verony (xxx), (superior)
- 1605–08: P. Tomáš z Verony (xxx), (1. kvardián)
- 1608–16: P. Sylván z Monte Forte (xxx) [po kapitule]
- 1616–17: P. Jan Baptista z Padovy (xxx) [od 6. 5.]
- 1617–18: P. Sylván z Monte Forte (xxx) [od 8. 9.]
- 1618–21: P. Ambrož z Rovereta (It) (xxx) [od 14. 9.]
- 1621–22: P. Vavřinec z Janova (It.) (xxx) [od 7. 9.]

(Pro toto období není v provinčních Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–30: P. Vavřinec z Janova (It.) (xxx) [od 22. 6.]
 1630–321: P. František z Rovereta (xxx) (It) [od 17. 6.]
 1632–35: P. František Maria z Feldkirchen (xxx) [od 10. 9.]
 1635–37: P. Cyprián z Mnichova (D) (xxx) [od 4. 5.]
 1637–38: P. Sylvius z Prahy (xxx) [od 11. 9.]
 1638–39: P. Tadeáš z Bavorska (Seemiller) [od 6. 8.]
 1639–40: P. Ondřej z Insbrucku (xxx) [od 29. 7.]
 1640–41: P. Izaiáš z Mnichova (D) (xxx) [od 24. 8.]
 1641–44: P. Benno z Mnichova (D) (Froschmayr) [od 6. 9.]
 1644–45: P. František ze Slezska (xxx) [od 24. 6.]
 1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž)
 1646–49: P. Albert Heridiensis, (xxx) [od 16. 7.]
 1649–51: P. Rajmund z Mnichova (D) (Textor) [od 4. 6.]
 1651–53: P. César z Mnichova (D) (Sedelmayr), [od 3. 8.]
 1653–55: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž)
 1655–56: P. Lev z Lautterbachu (Abelzauser) [od 2. 7.]

V klášteře V městě (tj. Uvnitř hradeb) zasv. Nalezení sv. Kříže

1656–57: P. Marinus z Welsu (Grueber) [od 2. 9.] († ve funkci 4. 7. 1657)
 1657–58: P. Augustin z Cařihradu (Mueli) [od 12. 7.]
 1658–59: P. Richard z Lohru (Weidenweber) [od 10. 5.]
 1659–60: P. Vital z Deggendorfu (Lechner) [od 16. 9.]
 1660–62: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 22. 7.]
 1662–65: P. Matěj z Tyrolska (Koffler) [od 16. 9.]
 1665–66: P. Donát z Pasova (Willinger) [od 28. 8.]
 1666–68: P. Vital z Deggendorfu (Lechner) [od 27. 8.]
 1668–69: P. Otto z Lince (Gruebmler) [od 31. 8.]
 1669–72: P. Florián z Lince (Paulechner) [od 14. 9.]
 1672–73: P. Donát z Pasova (Willinger) [od 11. 8.]
 1673–76: P. Ondřej z Brna (xxx) [od 28. 4.]
 1676–78: P. Pavlín z Třebíče (xxx) [od 24. 4.]
 1678–81: P. Prokop z Mostu (Grindig) [od 24. 8.]
 1681–83: P. Vilém z Bíliny (xxx) [od 20. 2.]
 1683–84: P. Ondřej z Brna (xxx) [od 13. 9.]
 1684–86: P. Bartoloměj z Mostu (xxx) [od 1. 9.]
 1686–87: P. Jindřich z Jihlavy (Abisch) [od 3. 5.]
 1687–88: P. Bartoloměj z Mostu (xxx) [od 18. 4.]
 1688–90: P. Ondřej z Brna (xxx) [od 27. 8.]
 1690–93: P. Řehoř z Tachova (xxx) [od 26. 5.]
 1693–94: P. Vilém z Bíliny (xxx) [od 17. 4.]

1694–94: P. Ondřej z Brna (xxx) [od 20. 8.] († ve funkci 15. 12.)
1695–95: P. Vilém z Bíliny (xxx) (dosavadní kvardián v Sokolově)
1695–96: P. Accursius ze Salcburku (Scheindl) [od 25. 11.]
1697–98: P. Sebastián ze Slezska (xxx) [od 5. 7.]
1698–00: P. Serafín ze Sušice (Ludwigkowsky – *Ludvíkovský*) [od 26. 9.]

1700–03: P. Adam Powolil [od 26. 11.] (*Povolil*)
1703–06: P. Kryštof Lehmann [od 15. 9.]
1706–09: P. Archanděl Pohl [od 27. 8.]
1709–11: P. František Antonín Ziulak [od 6. 9.] (*Žulák*)
1711–14: P. Kryštof Lehmann [od 8. 5.]
1714–15: P. Ildefons Horky [od 13. 7.] (*Horký*)
1715–18: P. František Ant. Ziulak [od 13. 9.]
1718–20: P. Egid Weiss [od 26. 8.]
1720–23: P. Dorotej Fischer [od 31. 5.] (*Fišer*)
1723–26: P. Egid Weiss [od 11. 6.]
1726–27: P. Ludvík Antonín Czeppany [od 13. 9.] (*Čepaný*)
1727–29: P. Jiří Antonín Wollarth [od 30. 4.]
1729–31: P. Ludvík Antonín Czeppany [od 2. 9.]
1731–32: P. Václav Pfeffer [od 31. 8.]
1732–33: P. Auracián Runge (vizitátor Provincie) [kvard. od 29. 8.]
1733–36: P. Serafín Melcher [od 21. 8.]
1736–37: P. Sabinus Schrihon [od 1. 6.]
1737–39: P. Ondřej Keller [od 30. 8.]
1739–40: P. Adeodat Reitenberger [od 28. 8.]
1740–43: P. Andronikus Gedeck [od 2. 9.] (*Jedek*)
1743–46: P. Václav Pfeffer [od 6. 9.]
1746–48: P. Libor Winkelhofer [od 26. 8.]
1748–51: P. Václav Pfeffer [od 28. 8.]
1751–53: P. Zeno John [od 3. 9.]
1753–55: P. František Josef Sandrich [vizitátor Prov.] [kvard. od 23. 8.]
1755–59: P. Serapion Ridel [od 29. 8.]
1759–62: P. Mansvet Liebscher [gen. komisař Polska] [od 11. 5.]
1762–65: P. Šalomoun Gläser [od 27. 8.]
1765–67: P. František Josef Sandrich [od 30. 8.]
1767–68: P. Viktor Lippert [od 28. 8.]
1768–70: P. Tomáš Schwartz [od 16. 9.]
1770–71: P. Viktor Lippert [od 31. 8.]
1771–73: P. Abdon Hauer [od 30. 8.]
1773–74: P. Viktor Lippert

1774–75: P. Isaurus Richter
 1775–77: P. Simplician Siruczek (*Sirůček*)
 1777–79: P. Deikola Šimana
 1779–80: P. Isaurus Richter (v červenci 1780 rezignoval na funkci)
 1780–83: P. Alipius Slanina (kustod)
 (Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)
 1783–85: P. Julián Meller (23. 5. 1785 zvolen moravským provinciálem)
 1785–87: P. Sebald Kutter († ve funkci 5. 4. 1787)
 1787–91: P. Reinhard Nawratil († ve funkci 10. 3. 1791) (*Navrátil*)
 1791–94: P. Beda Hafner
 1794–95: P. Teodor Jegl († ve funkci 21. 1. 1795)
 1795–98: P. Kvido Ingerisch
 1798–01: P. Beda Hafner
 1801–03: P. Julián Meller (současně i moravský provinciál)
 1803–09: P. Viktor Walter († ve funkci 26. 6. 1809)
 1809–18: P. Ildefons Kunerth (od r. 1815 současně i moravský provinciál!)
 1818–21: P. František Kubaczek (*Kubáček*)
 1821–24: P. Theodor Hinke (současně i moravský provinciál)
 1824–26: P. Vavřinec Hladík
 1826–27: P. Theodor Hinke (současně i moravský provinciál)
 (Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)
 1827–32: P. František Kubaczek († ve funkci 15. 6. 1832)
 1832–35: P. Vavřinec Komorowsky (*Komorovský*)
 1835–35: P. Fidél Unger
 1836–48: P. Adrián Stoklaska (P. Fidél Unger i nadále veden jako administrátor kvardianátu)
 1848–49: P. Lev Heier
 1849–53: P. Aurel Hauswirth („*Praeses Conventus*“)
 1853–56: P. Arnošt Gockert
 1856–58: P. Milo Lefnar
 1858–60: P. Modest Simon
 1860–60: P. Konrád Zaha (po čtyřech měsících rezignoval na funkci)
 1860–66: P. Ubald Wogtech (*Vojtěch*)
 1866–67: P. Evžen Brix
 1867–74: P. Alois Gezek, (*Ježek*)
 1874–75: P. Theodor Mach (administrátor)
 1875–78: P. Demetrius Klitzner
 1878–84: P. Lev Koehler (*Köhler*)
 1884–90: P. Lukáš Mlady (*Mladý*)

1890–99: P. Lev Koehler († ve funkci 20. 4. 1899) (*Köhler*)
1899–00: P. Hubert Ettel (*Ettl*)
1900–03: P. Ildefons Komárek
1903–06: P. Antonín Podlaha
1906–22: P. Norbert Smékal
1922–26: P. Egid Pytlíček
1926–27: P. Norbert Smékal
1927–34: P. Karel Toufar
1935–38: P. Stanislav Žyla

(NN: kvardiáni neuvedeni, snad tentýž)

1943–45: P. Stanislav Žyla
1945–50: P. Eduard Dospiva

(Po zabrání kláštera byl při kostele ponechán kapucín P. Stanislav Žyla, který byl kurátorem brněnské věznice a ředitelem »Díla serafínské lásky«, které mělo v Brně-Komárově dětský domov. Roku 1952 byl P. Žyla přesunut do starobince na Moravec a ke kostelu se z internace vrátil kapucín P. Emil Boreček [† zde v r. 2001] a P. Eduard Dospiva [† zde v r. 1971]. Později sem po propuštění z internace docházeli i kapucíni P. Martin Ptáček [† v r. 1993] a P. Kletus Petěrka [† v r. 1987]. Oficiálními správci kostela byli však v době nesvobody po odchodu P. Žyly kanovníci brněnské kapituly – nejprve Dr. Černý a pak prof. L. Horký. V době po Pražském jaru 1968 zde krátce byla obnovena řeholní komunita.)

1969–71: P. Eduard Dospiva († ve funkci 23. 12. 1971)
1990–00: P. Pavel Uhřík (od 1. 7.)
2000–03: P. Jiljí Friedl (od 1. 5.)
2003–05: P. Piotr Ferfecki (od 1. 9.)
2005–06: P. Pavel Uhřík (od 1. 9.)

CZ03 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE OLOMOUC6 **(Olmütz, Olomucium)**

Do Olomouce povolal kapucíny roku 1613 jejich velký příznivec olomoucký arcibiskup František kardinál kníže z Dietrichštejna. Přístřeší a pomoc jim nejprve poskytli dominikáni a sestry klarisky. Císařský komisař baron Jeroným Kaffka z Říčan jim na vlastní náklady postavil klášter za hradbami. Kříž na místě stavby vztyčil dne 20. července 1614 kardinál František z Dietrichštejna a základní kámen položil dne 13. července 1615 nejmenovaný dómský probošt. Hned po dokončení však do kláštera vnikli protestanti a donutili kapucíny dne

1633–34: P. Martin z Vídně (xxx)
1634–35: P. Jeroným z Brixenu (xxx)
1635–36: P. Řehoř z Padovy (xxx)
1636–37: P. Pius Augustanus (xxx)
1637–39: P. Zachariáš z Mnichova (xxx)
1639–41: P. Elektus ze Saska (de Rubino)
1641–43: P. Augustin z Cařihradu (Mueli)
(1642 konvent podruhé vyvrácen)
1643–45: P. Jovita z Burgundska (xxx)
(1644 bratři byli vyhnáni Švédy a následně byl klášter zbořen. Kapucíni se do Olomouce vrátili r. 1650.)
1650–51: P. César z Mnichova (Sedelmayr)
1651–52: P. Rajmund z Mnichova (Textor)
1652–55: P. Benignus z Moravy (Gebel)
1655–56: P. César z Mnichova (Sedelmayr)
1656–58: P. Fidel Franco (Paucheimer)
1658–59: P. Lev z Lautterbachu (Abelzauser)
1659–60: P. Jeroným Franco (xxx)
1660–61: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx)
1661–64: P. Hypolit z Českého Krumlova (Mayr)
1664–65: P. Prosper ze Švábska (Jelin) († ve funkci 10. 11. 1665)
1665–68: P. Amand z Bavorska (xxx)
1668–69: P. Pius ze Salcburku (Carl)
1669–71: P. Šimon z Brna (Patzell)
1671–73: P. Elzear ze Slezska (xxx)
1673–76: P. Pavlín z Moravy (xxx)
1676–77: P. Ondřej z Brna (xxx)
1677–79: P. Anicet z Bavorska (Reinhard)
1679–82: P. Pavlín z Moravy (xxx) (souč. kustod Moravy)
1682–84: P. Prokop z Mostu (Grindig)
1684–86: P. Demetrius z Günzburgu (xxx)
1686–88: P. Prokop z Mostu (Grindig)
1688–90: P. Damascen z Krumlova (xxx)
1690–93: P. Vilém z Biliny (xxx)
1693–95: P. Krescencián z Chomutova (xxx)
1695–98: P. Severin z Chomutova (xxx)
1698–01: P. Sebastian ze Slezska (xxx)

1701–02: P. Florentin (xxx) z Freisingen

1702–05: P. Didak Rautz
1705–06: P. Jan František Veigl
1706–09: P. Bernard Linek
1709–11: P. Bonaventura Rodiger
1711–12: P. Nicefor Richter
1712–15: P. Sebastian (xxx) ze Slezska
1715–17: P. Ezechiel Köhler
1717–20: P. Sebastian (xxx) ze Slezska
1720–23: P. Kryšpín Höhel
1723–24: P. Otto Ortner
1724–26: P. Servác Schneider
1726–28: P. Jaroslav Slepiczka (*Slepička*)
1728–29: P. Ludvík Antonín Czeppany (*Čepany*)
1729–32: P. Sabin Schrihon
1732–34: P. Michael Becher
1734–36: P. Rogacián Rumler
1736–37: P. Serafín Melcher
1737–38: P. Libor Winkelhofer
1738–39: P. Adeodat Reitenberger
1739–42: P. Hugolin Zimmerhackl
1742–45: P. Rogacián Rumler
1745–48: P. Andronikus Gedeck (*Jedek*)
1748–49: P. Libor Winkelhofer
1749–51: P. František Siegel
1751–52: P. Remigius Zimmer
1752–54: P. Felicissimus Hosper
1754–59: P. Dominik Kettler
1759–63: P. Tomáš Schwartz
1763–64: P. Firminián Beer
1764–65: P. Antonín Er. Heckel
1765–67: P. Edmund Esinger
1767–68: P. Abdon Hauer
1768–69: P. Viktor Lippert
1769–71: P. Firminián Beer
1771–72: P. Sancius Vatter
1772–73: P. Viktor Lippert
1773–76: P. Jiří Antonín Suchomel († ve funkci 18. 2. 1776)
1776–76: P. Genuinus Götzl (místní vikář)
1776–79: P. Isaurus Richter
1779–80: P. Anastáz Harnischer

1780–82: P. Jeroným Moris

1782–83: P. Kvartus Schneider

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Anastáz Harnischer

1784–92: P. Anastáz Harnischer († ve funkci 17. 7. 1792)

1792–06: P. Januarius Girziczek († ve funkci 26. 1. 1806) (*Jiríček*)

1806–06: P. Bonosus Oleschnitzky (administrátor 26. 1. –26. 6.) (*Olešnický*)

1806–13: P. Josef Balderer († ve funkci 25. 4. 1813)

1813–21: P. Theodor Hinke (od 13. 5.)

1821–24: P. Vavřinec Hladík

1824–27: P. Tadeáš Freis

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–32: P. Tadeáš Freis

1832–36: P. Benjamin Lukes (*Lukeš*)

1836–39: P. Ildefons Teschlik (*Tešlík*)

1839–42: P. Lukáš Ficht

1842–48: P. Arnošt Gockert

1848–49: P. Aurel Hauswirth

1849–51: P. Daniel Pokorný

1851–53: P. Wolfgang Koehler (generální kustod) (*Köhler*)

1853–56: P. Aurel Hauswirth

1856–61: P. Konrád Zaha (*Caha*)

1861–62: P. Joachim Müller

1862–66: P. Evžen Brix

1866–67: P. Ubald Wogtech (od 30. 9.) (*Vojtěch*)

1867–67: P. Remig Misař (od 1. 4. administrátor kvardianátu)

1867–80: P. Mořic Schrutka (od 9. 9.) (*Šrutka*)

1880–86: P. Irenej Kopaček (od 11. 6.) († ve funkci 25. 3. 1886) (*Kopáček*)

1886–90: P. Hubert Ettel (*Ettl*)

1890–91: P. Angelus Krob

1891–91: P. Ildefons Komárek (od dubna administrátor kvardianátu po odchodu
P. Angela do Třebíče)

1891–96: P. Roman Cihlář

1896–98: P. Antonín Podlaha

1898–99: P. Wolfgang Schmarda (*Šmarda*)

1899–00: P. Ildefons Komárek (od podzimu)

1900–08: P. Hubert Ettel

1908–11: P. Hilar Pokorný († ve funkci 25. 9. 1910)

1910–11: P. Eduard Fica (administrátor kvardianátu)

1911–20: P. Hubert Ettel († ve funkci 19. 5. 1920)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1927–35: P. Timotej Kyselý

1935–43: P. Fidél Hořín

1943–45: P. Gaudenc Kašík

1945–47: P. Kasián Válek

1947–50: P. Cyril Navrátil³⁰

(Po potlačení činnosti Řádu se kostel stal součástí farnosti sv. Michala. Při kostele nechala státní správa kapucína P. Sarkandra Dostála, který bydlel v sousedství (na č. 16) a zemřel 27. 10. 1951. Pak ho nahradil kapucín P. Jindřich Lakomý, který o kostel pečoval až do r. 1991 jakožto kaplan farnosti sv. Michala.)

1991–93: P. Bartoloměj Šenkeřík (od 24. 6.)

1993–94: P. Kajetán Sasínek (od 1. 10.)

1994–00: Br. Josef Gabarik (od 1. 10.)

2000–06: P. Bonaventura Štivar (od 1. 5.)

CZ04 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ROUDNICE ⁸

(Raudnitz, Raudnium)

Klášter vystavěli sami kapucíni na přání nejvyššího kancléře Království českého a císařského důvěrného rádce Zdeňka Vojtěcha Popela knížete z Lobkowicz a jeho ženy Polyxeny z Pernštejna, kteří jsou rovněž fundátory. O povolení ke stavbě se zažádalo v r. 1612 a základní kámen byl položen dne 3. 5. 1615. O přípravu stavby pečovali kapucíni P. Gabriel z Bavorska a P. Karel z Vratislavi. Hotový klášter posvětil dne 2. 8. 1628 pomocný biskup pražský císařský rádce Šimon Brosius z Horštejna. Kostel byl zasvěcen sv. Václavovi, českému králi a mučedníkovi a k počtě Boha Všemohoucího, Panny Marie a Všech svatých. V letech 1717–1729 zažil klášter velkou přestavbu. Kostel zanikl při výstavbě železnice v 19. století. Po záboru v roce 1950 klášter nejprve sloužil jako kasárna a vojenské skladiště a po roce 1990 zde nebyla komunita obnovena. R. 1994 jej opustilo i vojsko a pomalu se rozpadá.

1615–17: P. Sanstes z Valleteliny [od 8. 5.] (xxx)

1617–18: P. Pavlín Vincentinus [od 8. 9.] (xxx)

1618–19: P. Martin z Teze [od 14. 9.] (xxx)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–29: P. Samuel z Plzně [od 22. 6.] (de Greifenfels)

1629–30: P. Tadeáš z Bavorska [od 6. 6.] (Seemiller)

1630–32: P. Samuel z Plzně [od 17. 6.] (de Greifenfels)
1632–35: P. Cyprián z Mnichova [od 10. 9.] (xxx)
1635–38: P. Oldřich z Prahy [od 4. 5.] (xxx)
1638–39: P. Ondřej z Innsbrucku [od 6. 8.] (xxx)
1639–40: P. Tobiáš z Frisingen [od 29. 7.] (xxx)
1640–44: P. Konstanc z Rottenburgu [od 24. 8.] (Hayel)
1644–46: P. Jan Bapt. z Innsbrucku [od 24. 6.] (xxx)
1646–49: P. Lukáš ze Slezska [od 16. 7.] (Payr)
1649–51: P. Narcis Augustanus [od 4. 6.] (Straub)
1651–52: P. Elizeus ze Slezska [od 3. 8.] (Bernhard)
1652–53: P. Narcis Augustanus [od 31. 5.] (Straub)
1653–56: P. Lukáš ze Slezska [od 20. 8.] (Payr)
1656–59: P. Romuald Algojus [od 2. 9.] (Ebersperger)
1659–62: P. Celestýn z Bíliny [od 16. 9.] (Peylen)
1662–65: P. Bernard ze Strašnic [od 16. 9.] (Münsch)
1665–66: P. Natanael z Českého Krumlova [od 28. 8.] (xxx)
1666–69: P. Engelbert z Bíliny [od 27. 8.] (Leilenek)
1669–71: P. Sebastián z Litoměřic [od 14. 9.] (Oppitz) [† ve funkci 26. 8. 1671]
1671–73: P. Ladislav z Bíliny (Peylen)
1673–76: P. Roman z Českého Krumlova [od 28. 4.] (Freyleber)
1676–77: P. Engelbert z Bíliny [od 24. 4.] (Leilenek)
1677–81: P. Roman z Českého Krumlova [od 20. 8.] (Freyleber)
1681–82: P. Silvestr z Bíliny [od 20. 2.] (Hajek) († ve funkci 10. 6. 1682)
1682–84: P. Maurus z Českých Budějovic (Farco)
1684–87: P. Zachariáš z Ústí [od 1. 9.] (Scherer)
1687–90: P. Marián z Lucemburska [od 18. 4.] (xxx)
1690–93: P. Zachariáš z Ústí [26. 5.] (Scherer)
1693–95: P. Justin z Chotěšova [od 17. 4.] (xxx)
1695–97: P. Pavel z Vyškova [od 25. 11.] (Kuttalik)
1697–98: P. Samuel z Bíliny [od 5. 7.] (xxx)
1698–00: P. Kašpar z Českých Budějovic [od 26. 9.] (Schwartz)

1700–01: P. Vít Wiskoczil [od 26. 11.]
1701–03: P. Jan Ev. Zeiske [od 12. 9.]
1703–07: P. Aurelián Pusch [od 15. 9.]
1707–08: P. Inocenc Pernfus
1708–11: P. Štěpán Hagek [od 11. 5.]
1711–14: P. Theodor Stängel [od 8. 5.]
1714–17: P. Jindřich Feigel [od 13. 7.]
1717–20: P. Nicefor Richter [od 21. 5.]

1720–21: P. Jakobon Mayer [od 31. 5.]
1721–23: P. Antonín Zahradka de Eylenfels [od 25. 7.]
1723–26: P. Kristýn Schwartz [od 11. 6.]
1726–29: P. Jakub Meltzer [od 13. 9.]
1729–31: P. Tobiáš Dintzenhofer [od 2. 9.]
1731–34: P. František Siegel [od 31. 8.]
1734–37: P. Fabián Machaczek [od 27. 8.]
1737–38: P. Atanáš Siller [od 30. 8.]
1738–41: P. Placid Helczl [od 29. 8.]
1741–42: P. František Siegel [od 25. 8.]
1742–44: P. Primus Diettel [od 12. 10.]
1744–45: P. Servilián Kamptmann [od 28. 8.]
1745–47: P. Theopist Schauer [od 27. 8.]
1747–50: P. Gandolf Stengl [od 1. 9.]
1750–52: P. Stanislav Hodak [od 28. 8.]
1752–55: P. Ladislav Faber [od 1. 9.]
1755–59: P. Bonagratia Lambert [od 29. 8.]
1759–62: P. Tomáš Akv. Kos [od 11. 5.]
1762–63: P. Jan Petr Wostroczy [od 27. 8.]
1763–64: P. Martialis Zeller [od 9. 9.]
1764–67: P. Auspitius Senger [od 31. 8.]
1767–68: P. Rajmund z Pen. Tempel [od 28. 8.]
1768–70: P. Celerin Pavlowsky [od 16. 9.]
1770–73: P. Pantaleon Zebra [od 31. 8.]
1773–74: P. Narcis Görbig
1774–77: P. Burchard Kuranda
1777–80: P. Sulpicius Charius
1780–83: P. Mikuláš Donner

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–87: P. Mikuláš Donner
1787–08: NN (kvardiáni neuvedeni)
1806–09: P. Chrysogon Krepinsky († ve funkci 6. 4. 1809)
1809–12: P. Serafín Herzfeld
1812–15: P. František z Pauly Leberle
1815–18: P. Klement Naderer
1818–21: P. Renát Löeppen
1821–24: P. Vavřinec Komorowsky
1824–27: P. Ambrož Schreiber

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Restitut Langer
1828–33: P. Bartoloměj Swosil
1833–34: P. Lukáš Ficht
1834–35: P. Řehoř Seipel
1835–36: P. Adrián Stoklaska
1836–39: P. Modest Simon
1839–48: P. Vilém Sowa
1848–50: P. Rigobert Knotek
1850–51: P. Marius Kral
1851–56: P. Auxenc Kociwera
1856–57: P. Fulgenc Koprziwa
1857–68: P. Theodor Mach
1868–70: P. Theobald Maulik
1870–71: P. Rigobert Knotek
1871–75: P. Evžen Brix
1875–81: P. Germán Heger
1881–83: P. Probus Schebek
1883–90: P. Celestýn Moc
1890–96: P. Gabriel Matějček
1896–99: P. Germán Heger
1899–05: P. Antonín Podlaha
1905–06: P. Karel Toufar
1906–11: P. Felix Fábera
1911–35: P. Aleš Hutař
1935–50: P. Klement Hudec

CZ05 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE MOST ⁹ **(Brüx, Pontum)**

Se stavbou se s pomocí císařovny Anny započalo již v září 1616. Základní kámen ke stavbě však slavnostně položil až pražský arcibiskup Jan Lohelius dne 10. 5. 1618. Hotový komplex posvětil dne 16. 5. 1627 jeho nástupce v úřadě olomoucký arcibiskup kardinál Arnošt Vojtěch hrabě z Harrachu. Fundátorem je baron Vilém Popel z Lobkowicz. Velkou částkou přispěl rovněž císařský komoří a přisedící feudálního soudu Jiří Vratislav hrabě z Mitrovic, který se později stal kapucínským knězem pod jménem P. Serafín. Dále významně přispěli dědičný pán v Duchcově a kanovník v Olomouci a Vratislavi Jan Bedřich hrabě z Valdštejna a kanovník svatovítské kapituly v Praze Martin Mayner z Wolkenbachu, který klášteru odkazem připsal trvalé štědré deputáty z majetku rodu Paredel, nad kterými měl bdít opat cisterciáckého kláštera v Oseku. Klášterní kostel byl zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie. Roku 1640 přišli do Mostu Švé-

dové a zapálili město. Kapucínům se podařilo je uprosit, aby ušetřili jejich klášter i kostel. Po komunistickém záboru v roce 1950 došlo k přeměně prostor kláštera na byty a v 70. letech se komplex dostal do uhelného revíru a nakonec zcela zanikl v důsledku podtěžení.

1616–17: P. Eusebius z Bergama (1. superior) [od 6. 5.] (xxx)

1617–18: P. Ludvík Ventionensis [od 8. 9.] (xxx)

1618–19: P. Matouš Vincentinus [od 14. 9.] (xxx)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–30: P. Bartoloměj Suevus (kvardián) [od 22. 6.] (xxx)

1630–32: P. Benedikt z Forcheimu [od 17. 6.] (Nagelius)

1632–34: P. Bernard z Bavorska [od 10. 9.] (xxx)

1634–36: P. Pius Augustanus [od září.] (xxx)

1636–37: P. Bonaventura z Kolína n. R. [od 25. 4.] (xxx)

1637–38: P. Augustin z Konstance [od 11. 9.] (Mueli)

1638–39: P. Petr z Mnichova [od 6. 8.] (Stooz)

1639–40: P. Izaiáš z Mnichova [od 29. 7.] (xxx)

1640–42: P. Onuphrius z Görtzu [od 24. 8.] (xxx)

1642–43: P. Norbert z Mohuče [od 11. 7.] (xxx)

1643–45: P. Konstanc Suevus [od konce října] (Hayel)

1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž)

1646–49: P. Kazimír z Brixenu [od 16. 7.] (xxx)

1649–51: P. Lukáš ze Slezska [od 4. 6.] (Payr)

1651–53: P. Řehoř z Padovy [od 3. 8.] (xxx)

1653–56: P. Justin z Mnichova [od 20. 8.] (xxx)

1656–59: P. Vojtěch z Čech [od 2. 9.] (xxx)

1659–60: P. Benignus z Moravy [od 16. 9.] (Gebel)

1660–61: P. Hugo z Breisgau [od 22. 7.] (Lang)

1661–63: P. Izaiáš z Rakouska [od 18. 5.] (Jelle)

1663–65: P. Markvard z Halberstadtu [od 5. 8.] (xxx)

1665–66: P. Vojtěch z Čech [od 28. 8.] (xxx)

1666–68: P. Nicefor z Čech [od 27. 8.] (Skalsky de Ruba)

1668–69: P. Makarius ze Salcburku [od 31. 8.] (Perger)

1669–71: P. Roman z Českého Krumlova [od 14. 9.] (Freyleber)

1671–73: P. Bernard z Feldkirchen [od 28. 8.] (xxx)

1673–76: P. Rafael z Chomutova [od 28. 4.] (xxx)

1676–77: P. Prosper z Českého Krumlova [od 24. 4.] (Hainzman)

1677–81: P. Karel z Moravy [od 20. 8.] (xxx)

1681–82: P. Auxenc ze Storzingu [od 20. 2.] (Scheiber)

1682–84: P. Karel z Moravy [od 17. 9.] (xxx)
1684–87: P. Daniel z Kolína [od 1. 9.] (xxx)
1687–90: P. Prosper z Českého Krumlova [od 18. 4.] (Hainzلمان)
1690–93: P. Daniel z Kolína [od 26. 5.] (xxx)
1693–95: P. Kryštof z Lužice [od 17. 4.] (Lehmann)
1695–97: P. Samuel z Bíliny [od 25. 11.] (xxx)
1697–00: P. Kryštof z Lužice [od 5. 7.] (Lehmann)

1700–01: P. Herkulán (xxx) (ze Salcburku) [od 26. 11.]
1701–02: P. Kryštof Lehmann [od 12. 9.]
1702–05: P. Achatius (xxx) (z Chomutova) [od 15. 9.]
1705–08: P. Angelín Klinger [od 2. 5.]
1708–11: P. Jan Evang. Zeiske [od 11. 5.]
1711–12: P. Bartoloměj Walter [od 8. 5.]
1712–14: P. Jan Evang. Zeiske [od 9. 9.]
1714–17: P. Servác Schneider [od 13. 7.]
1717–20: P. Sabinus Schrihon [od 21. 5.]
1720–23: P. Kristýn Schwartz [od 31. 5.]
1723–26: P. Walter Wolkner [od 11. 6.]
1726–29: P. Cherubín Adler [od 13. 9.]
1729–31: P. Metoděj Heindler [od 2. 9.]
1731–34: P. Emilián Wellich [od 31. 8.]
1734–37: P. Walter Wolkner [od 27. 8.]
1737–38: P. Tadeáš Gürlich [od 30. 8.]
1738–39: P. Sabinus Schrihon [od 29. 8.] († ve funkci 15. 3. 1739)
1739–41: P. František Siegel
1741–43: P. Auracián Runge [od 25. 8.]
1743–46: P. Jan Petr Wostroczy [od 6. 9.]
1746–49: P. Probus Kolbitz [od 26. 8.]
1749–52: P. Viktor Förster [od 5. 9.]
1752–55: P. Rafael Leiner [od 1. 9.]
1755–59: P. František Josef Sandrich [od 29. 8.]
1759–62: P. Emerich Senger [od 11. 5.]
1762–64: P. Jan z Prad. Widenhofer [od 27. 8.] († ve funkci 28. 8. 1764)
1764–66: P. Geminián Gareis
1766–69: P. Eduard Göbel [od 22. 8.]
1769–70: P. Josafat Binder [od 1. 9.]
1770–71: P. Eduard Göbel [od 31. 8.]
1771–74: P. Konrád Grundl [od 30. 8.] († ve funkci 13. 8. 1774)
1774–77: P. Josafat Binder

1777–80: P. Kvartus Schneider

1780–83: P. Leopold Rebitzer

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–86: P. Justin Stephan

1787–08: NN (kvardiáni neuvedeni)

1808–12: P. Adjut Turnowsky

1812–21: P. Atanáš Rauch

1821–26: P. Renát Löeppen († ve funkci 13. 2. 1826)

1826–27: P. Ambrož Schreiber

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Ambrož Schreiber

1828–31: P. Rafael Wenzlowsky

1831–33: P. Angelus Michel

1833–35: P. Beda Hanisch

1835–48: P. Anselm Gerzabek

1848–51: P. Václav Kockert

1851–56: P. Vincenc Jüllich

1856–57: P. Albín Ehrlich

1857–71: P. Hilar Martinetz

1871–75: P. Nikandr Heinemann

1875–78: P. Lev Koehler

1878–81: P. Hilar Martinetz

1881–84: P. Salesius Weichmann

1884–90: P. Angelus Krob

1890–11: P. Lukáš Mlady

1911–16: P. František Frank

1916–19: P. Chrysostom Appl

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1927–29: P. Maxmilián Hilbert

1929–31: P. Monald Van de Walle

1931–32: P. Theodor Mingelinckx (31. 12. 1932 vystoupil z Řádu)

1933–33: P. Amand Wiprächtiger (od ledna do října)

1933–39: P. Paschal Teuns

1939–46: P. Celestýn Bergmeier (v r. 1946 byl odsunut do Německa)

1946–50: P. Jindřich Lakomý

CZ06 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ZNOJMO¹⁰ **(Znaim, Znojma [Znoyma])**

Do Znojma přišli první kapucíni již roku 1625 a usídlili se při premonstrátské kanonii v Louce, kde je po tři roky štědře hostil opat Lukáš Watzka. Základní kámen byl položen a kříž na místě stavby vztyčen dne 24. 6. 1628 za přítomnosti císaře Ferdinanda II. s celou rodinou. Hotový klášter posvětil dne 1. 9. 1632 pomocný biskup olomoucký Filip Bedřich Breuner. Kostel je zasvěcen sv. Janu Křtitelovi. Fundátorem je správce Markrabství Moravského pan César Gall a olomoucký biskup kardinál František z Dietrichštejna, dále pak premonstrát z Louky P. Jan Baptista z Wartenberku a hrabě Jakub Magni. Po záboru v roce 1950 vznikl v klášteře charitní domov důchodců. Kostel je nyní ve správě brněnské diecéze. Klášter patřil Náboženské matici. Restituční otázka dosud řešena nebyla.

1628–30: P. Lukáš z Rovereta [od 22. 6.] (kvardián) (xxx)

1630–32: P. Basil z Feldkirchen [od 17. 6.] (xxx)

1632–33: P. Marek z Wangen [od 10. 9.] (xxx)

1633–35: P. Pacifik ze Saska [od 17. 9.] (xxx)

1635–37: P. Zachariáš z Mnichova [od 4. 5.] (xxx)

1637–38: P. Cyprián z Mnichova [od 11. 9.] (xxx)

1638–39: P. Bartoloměj Suevus [od 6. 8.] (xxx)

1639–40: P. Mikuláš ze Schönbergu [od 29. 7.] (Fabritius)

1640–41: P. Leopold ze Schardingu [od 24. 8.] (xxx)

1641–43: P. Bonaventura Brunoviensis [od 6. 9.] (xxx)

1643–45: P. Ferdinand z Lodi [od konce října] (xxx)

(NN: kvardiáni neuvedeni – snad tentýž)

1646–47: P. Josafat z Fuldy [od 16. 7.] (Renner)

1647–48: P. Rajmund z Mnichova [od 23. 8.] (Textor)

1648–50: P. Alexandr z Frimburku [od 4. 6.] (xxx)

1650–51: P. Barnabáš z Bambergu [od 7. 10.] (xxx)

1651–52: P. Atanáš z Mnichova [od 3. 8.] (Weslmüller)

1652–55: P. Rajmund z Mnichova [od 31. 5.] (Textor) († ve funkci 16. 5. 1655)

1655–56: P. Benignus z Moravy (Gebel)

1656–57: P. Stanislav ze Saska [od 2. 9.] (Wesch)

1657–59: P. Gerhard ze Slezska [od 12. 7.] (Titellius)

1659–60: P. Hugo z Breisgau [od 16. 9.] (Lang)

1660–61: P. Zeno z Würzburgu [od 22. 7.] (xxx)

1661–64: P. Alois z Mnichova [od 18. 5.] (Samer)

1664–67: P. Bernard z Feldkirchen [od 14. 7.] (xxx)

1667–68: P. Hyacint Franco [od 15. 8.] (Simon)

1668–70: P. Hugo z Breisgau [od 31. 8.] (Lang)
1670–71: P. Cyriak z Lucernu [od 29. 8.] (xxx)
1671–72: P. Hyacint Franco [od 28. 8.] (Simon)
1672–73: P. Makarius ze Salcburku [od 11. 8.] (Perger)
1673–74: P. Klétus z Mnichova [od 28. 4.] (Widman)
1674–76: P. Bazil z Bavorska [od 24. 8.] (Zörer)
1676–77: P. Dominik ze Slezska [od 24. 4.] (Linke)
1677–81: P. Florinus ze Štýrska [od 20. 8.] (xxx)
1681–82: P. Bartoloměj z Mostu [od 20. 2.] (xxx)
1682–84: P. Bernardin z Würzburgu [od 17. 9.] (xxx)
1684–87: P. Geminián z Reina [od 1. 9.] (Beyser)
1687–90: P. Demetrius z Günzburgu [od 18. 4.] (xxx)
1690–93: P. Crescencián z Chomutova [od 26. 5.] (xxx)
1693–95: P. Severin z Chomutova [od 17. 4.] (xxx)
1695–98: P. Marián z Lucemburska [od 25. 11.] (xxx)
1698–00: P. Anicet Bavarus [od 26. 9.] (Reinhard)

1700–02: P. Chrysant Calvinus [od 26. 11.]
1702–03: P. Ezechiel Köhler [od 15. 9.]
1703–05: P. Chrysant Calvinus [od 15. 9.]
1705–08: P. Jiří Antonín Wollarth [od 2. 5.]
1708–11: P. Nazarius Franck [od 11. 5.]
1711–14: P. Ezechiel Köhler [od 8. 5.]
1714–17: P. Nicefor Richter [od 13. 7.]
1717–18: P. Marinus Flixius [od 21. 5.]
1718–21: P. Erasmus Peth [od 26. 8.]
1721–23: P. Egid Weis [od 25. 7.]
1723–25: P. Elizeus Rumler [od 11. 6.] († ve funkci 24. 1. 1725)
1725–28: P. Sabinus Schrihon [od 1. 6.]
1728–29: P. Auracián Runge [od 30. 4.]
1729–31: P. Jiří Antonín Wollarth [od 2. 9.]
1731–32: P. Koloman Kerner [od 31. 8.]
1732–34: P. Libor Winkelhofer [od 29. 8.]
1734–37: P. Severus Palliari [od 27. 8.]
1737–40: P. Gerinus Stanner [od 30. 8.]
1740–43: P. Walter Wolkner [od 2. 9.]
1743–45: P. Auracián Runge [od 6. 9.]
1745–47: P. Dominik Kettler [od 27. 8.]
1747–50: P. Iluminát Palliari [od 1. 9.]
1750–53: P. Hugolin Zimmerhackl [od 28. 8.]

1753–56: P. Libor Winkelhofer [od 23. 8.]
1756–60: P. Geminián Gareis [od 4. 9.]
1760–63: P. Dominik Kettler [od 26. 9.]
1763–66: P. Eduard Göbel [od 9. 9.]
1766–69: P. Romedius Donatin [od 22. 8.]
1769–70: P. Viktor Lippert [od 1. 9.]
1770–73: P. Dominik Kettler [od 31. 8.]
1773–74: P. Isaurus Richter
1774–77: P. Marcián Hofmann
1777–80: P. Edmund Esinger
1780–01: P. Alfons Kopfinger
1781–83: P. Jan Sark. Caivas

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–86: P. Jan Sark. Caivas
1786–87: P. Prokop Schubert

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–33: P. Benjamín Lukes
1833–33: P. Vavřinec z Br. Komorowsky
1833–36: P. Rudolf Matheyczek
1836–39: P. Wolfgang Koehler
1839–42: P. Martin Czegley
1842–48: P. Mořic Schrutka
1848–50: P. Daniel Pokorný
1850–71: P. Lukáš Ficht
1871–75: P. Aurel Hauswirth
1875–78: P. Benedikt Stein
1878–81: P. Demetrius Klitzner
1881–84: P. Generosus Saukup
1884–96: P. Pius Krichenbauer
1896–99: P. Eusebius Würfel
1899–02: P. Pavlín Krkoška
1902–06: P. Pavel Massak (v r. 1906 byl sekularizován do Diecéze brněnské)
1906–08: P. Albert Stefka
1908–29: P. Pavlín Krkoška
1929–32: P. Mořic Ludva
1932–35: P. Mansvet Ston
1935–39: P. Chrysostom Klucnsnik (původem z Vídeňské provincie)
1939–40: P. Fulgenz Goweditzsch (klášter spravován z Vídeňské provincie)
1940–42: P. Albin Fetzel (klášter spravován z Vídeňské provincie)

1942–45: P. Fulgenz Goweditzsch (klášter spravován z Vídeňské provincie)
1945–47: P. Adaukt Bubeník (v r. 1947 byl sekularizován do Diecéze brněnské)
1947–50: P. Josef Zatloukal

(V době po Pražském jaru 1968 byla při klášteře na tři roky obnovena řeholní komunita.)

1969–71: P. Amand Švejcár (jako farář zde pak zůstal až do své smrti v r. 1993)

CZ07 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE LITOMĚŘICE ¹¹ **(Leitmeritz, Litomericium)**

Do Litoměřic přišli kapucíni r. 1635 na pozvání konšelů města a se souhlasem císaře Ferdinanda II. z 17. 11. 1633. Stavba kláštera byla financována z milodarů a zahájena až r. 1637, protože se dlouho nedařilo najít vhodné stavební místo. Kvůli nedostatku financí se však začal stavět konvent až v r. 1647. Základní kámen kostela byl položen dne 27. 8. 1649. Fundátorem kostela je hrabě František Schlick, který je v kostele také pohřben. Významně přispěl i hrabě Maxmilián z Valdštejna. Kostel a klášter posvětil dne 7. 10. 1657 první litoměřický biskup Maxmilián Rudolf baron ze Schleinitz. Kapucíni zpětně převzali klášter na zákl. přílohy zákona č. 338/91. V současnosti je klášter pronajat Střednímu odbornému učilišti stavebnímu. Kostel je spravován Diecézí litoměřickou.

1635–36: P. Silvestr z České Lípy (Liebzeit) (1. superior) [od 4. 5.]
1636–38: P. Josafat z Fuldy (Renner) [od 25. 4.]
1638–40: P. Oldřich z Prahy (xxx) [od 6. 8.]
1640–42: P. Vojtěch z Vyškova (xxx) [od 24. 8.]
1642–43: P. Honorius z Ingolstadtu (Schell) [od 11. 7.] († ve funkci 12. 5. 1643)
1643–46: není zaznamenán představený
1646–48: P. Zikmund z Lince (Schwager) [od 16. 7.]
1648–49: P. Elizeus z Bruntálu (Bernhard) [od 4. 6.]
1649–50: P. Cyprián z Teplé (xxx) [od 4. 6.]

(Od r. 1650 se v »Liber Provinciae« hovoří o Litoměřicích jako o »Monasterium completum«, a proto je zde od tohoto roku již jmenován kvardián, ačkoli zřejmě byla dokončena pouze část kláštera).

1650–51: P. Bertold ze Slezska (Hoffmann) (1. kvardián) [od 7. 10.]
1651–52: P. Narcis Augustanus (Straub)[od 3. 8.]
1652–55: P. Karel z Opole (Oberland) [od 31. 5.]
1655–58: P. Amand z Bavorska (xxx) [od 2. 7.]

(Dne 7. 10. 1657 bylo konsekrován kostel)

1658–59: P. Bertold ze Slezska (Hoffmann) [od 10. 5.]

1659–60: P. Sylvius z Breisgau (Trettlin) [od 16. 9.]
1660–62: P. Polykarp z Freiburgu (Reisch) [od 22. 7.]
1662–63: P. Theodosius z Českých Budějovic (Daudlebsky) [od 16. 9.]
1663–66: P. Engelbert z Bíliny (Leilenek) [od 5. 8.]
1666–68: P. Hypolit z Českého Krumlova (Mayr) [od 27. 8.]
1668–71: P. Ladislav z Bíliny (Peylen) [od 31. 8.]
1671–73: P. Severin z Čech (xxx) [od 28. 8.]
1673–76: P. Evarist z Českého Krumlova (Hettinger) [od 28. 4.] († ve funkci
13. 7. 1676)
1676–77: P. Nicefor z Kutné Hory (Skalsky de Ruba) [od 24. 4.]
1677–81: P. Sabinus z Českého Krumlova (Kalchreitter) [od 20. 8.]
1681–83: P. Longin z Prahy (Slanensky) [od 20. 2.]
1683–86: P. Jaroslav z Nepomuku (xxx) [od 13. 9.]
1686–88: P. Damascén z Českého Krumlova (xxx) [od 3. 5.]
1688–90: P. Serenus z Prahy (Chmelina) [od 27. 8.]
1690–91: P. Oswald ze Strakonice (xxx) [od 26. 5.]
1691–93: P. Timotej z Čech (Dohalzy) [od 21. 9.]
1693–94: P. Didak z Jihlavy (Rautz) [od 17. 4.]
1694–95: P. Eusebius z Prahy (xxx) [od 20. 8.]
1695–97: P. Emilián z Hranic (Swoboda) [od 25. 11.]
1697–00: P. Sigisbert z Hranic na M. (Zieh) [od 5. 7.]

1700–02: P. Protasius Heliades [od 26. 11.]
1702–03: P. Honorát Kubík [od 15. 9.] (*Kubík*)
1703–06: P. Jan Evangelista Zeiske [od 15. 9.]
1706–09: P. Elektus Khole [od 27. 8.]
1709–11: P. Sigisbert Zieh [od 6. 9.]
1711–12: P. Elektus Khole [od 8. 5.]
1712–14: P. Adam Powolil [od 9. 9.] (*Povolil*)
1714–17: P. Oto Ortner [od 13. 7.]
1717–20: P. Timotej Walla [od 21. 5.] (*Vala*)
1720–21: P. Štěpán Hagek [od 31. 5.] († ve funkci 23. 2. 1721) (*Hájek*)
1721–23: P. Placid Breüer [od 25. 7.]
1723–26: P. Ildefons Horký [od 11. 6.] (*Horký*)
1726–29: P. Alexandr Huber [od 13. 9.]
1729–31: P. Timotej Walla [od 2. 9.] (*Vala*)
1731–34: P. Nivard Sexstädter [od 31. 8.]
1734–37: P. Elektus Nedoma [od 27. 8.]
1737–38: P. Placid Helczl [od 30. 8.]
1738–41: P. Emilián Wellich [od 29. 8.]

1741–43: P. Václav Pfeffer [od 25. 8.]
 1743–44: P. František Siegel [od 6. 9.]
 1744–46: P. Primus Diettel [od 28. 8.]
 1746–49: P. Jan Petr Wostroczy [od 26. 8.]
 1749–50: P. Achác Bayer [od 5. 9.] (*Bajer*)
 1750–51: P. Dominik Kettler [od 28. 8.]
 1751–54: P. Antonín Grimm [od 3. 9.]
 1754–56: P. Kleofáš Bach [od 1. 9.]
 1756–58: P. Florencián Francke [od 4. 9.]
 1758–62: P. Ondřej Av. Pusch [od 6. 10.] (*Puš*)
 1762–65: P. Benno Gedliczka [od 27. 8.] (*Jedlička*)
 1765–68: P. Saturnin Dobrohlav [od 30. 8.] (*Dobrohlav*)
 1768–71: P. Angelus Roth [od 16. 9.]
 1771–71: P. Antonín Eremita Hexel [od 30. 8.] (po dvou měsících rezignoval na funkci)
 1771–74: P. Burchard Kuranda
 1774–76: P. Ezechiel Bunck
 1776–79: P. Jeroným Moris
 1779–80: P. Hermogenes Michel
 1780–83: P. Vavřinec Justiniani Stephan
 (Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)
 1783– : P. Ubald Kobera
 (NN kvardiáni neuvedeni)
 1808–13: P. Cyril Hoch († ve funkci 8. 2. 1813)
 1813–18: P. František z P. Leberle
 1818–19: P. Augustin Gröschel († ve funkci 14. 11. 1819)
 1819–27: P. Anselm Gerzabek (*Jeřábek*)
 (Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)
 1827–33: P. Anselm Gerzabek (*Jeřábek*)
 1833–35: P. Rudolf Mathegczek (*Matějček*)
 1835–42: P. Ondřej Langer
 1842–45: P. Adjut Birl
 1845–49: P. Rupert Summer
 1849–53: P. Jan Nepomuk Uhl
 1853–55: P. Milo Lefnar
 1855–57: P. Rupert Summer
 1857–59: P. Albín Ehrlich
 1859–64: P. Siard Sorgenfrey

1864–75: P. Rupert Summer
1875–83: P. Antonín Sallmann
1883–86: P. Angel Krob
1886–11: P. Salesius Weichmann
1911–16: P. Justin Nekula
1916–19: P. Karel Toufar

(NN kvardiáni neuvedeni)

1927–39: P. Ignác Kohl
1939–45: P. Tadeáš Walter
1945–46: P. Remigius Elspey (v r. 1946 byl kvardián odsunut do Německa.)
1946–50: P. Ignác Kohl (r. 1952 se sem vrátil jako administrátor, ale bydlel již v soukromém bytě. Působil zde přinejmenším do r. 1956 a pak r. 1959 zemřel ve starobinci na Moravci)

CZ08 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE HORŠOVSKÝ TÝN ¹² **(Bischofteinitz, Teinicum [Tynhoršovium])**

Klášter byl postaven za hradbami. Rozhodnutí o stavbě padlo na provinční kapitule dne 6. 9. 1641. Ale stavba, s ohledem na válečné události, začala až 23. 4. 1650. Základní kámen položil dne 27. 8. 1651 pražský arcibiskup kardinál František kníže z Harrachu za přítomnosti hlavního fundátora, kterým byl majitel panství vrchní prefekt císařského dvora hrabě Adam z Trautmannsdorfu, jenž pak stavbou pověřil svého syna Adama Matyáše. Dne 22. 11. 1652 určil jeho patron klášteru pravidelnou roční almužnu. Hotový klášter s kostelem posvětil výše zmíněný pražský arcibiskup dne 25. 7. 1654. Kostel byl zasvěcen sv. Vítu. Stavba pak ještě pomalu pokračovala a 2. 7. 1659 posvětil pražský arcibiskup boční kapli ke cti Neposkvrněného Početí Panny Marie, a levý boční oltář ke cti sv. Františka Serafinského. Za druhé světové války patřil klášter do Sudet. Po roce 1950 bylo v kostele skladiště a v klášteře jsou od 60. let bytové jednotky. Vlastnicky patřil rodu Trautmannsdorffů. Restituován však nebyl.

1650–52: P. Norbert Moguntinus (1. superior) [od 7. 10.] (xxx)
1652–53: P. Norbert Moguntinus (1. kvardián) [od 31. 5.] (xxx)
1653–55: P. Cyprián Töplensis [od 2. 7.] (xxx)
1655–58: P. Hugo z Breisgau [od 2. 9.] (Lang)
1658–61: P. Hypolit z Českého Krumlova [od 10. 5.] (Mayr)
1661–64: P. Lukáš ze Slezska [od 18. 5.] (Payr)
1664–65: P. Natanael z Čech [od 14. 7.] (xxx)
1665–68: P. Makarius ze Salcburku [od 28. 8.] (Perger)
1668–70: P. Geminián z Reina [od 31. 8.] (Beyser)

1670–73: P. Evarist z Českého Krumlova [od 29. 8.] (Hettinger)
1673–75: P. Bartoloměj z Mostu [od 28. 4.] (xxx)
1675–77: P. Karel z Moravy [od 17. 5.] (xxx)
1677–81: P. Bartoloměj z Mostu [od 20. 8.] (xxx)
1681–83: P. Geminián z Reina [od 20. 2.] (Beyser)
1683–86: P. Chrysant z Tridentu [od 13. 9.] (Calvinus)
1686–88: P. Řehoř z Tachova [od 3. 5.] (xxx)
1688–90: P. Daniel z Kolína [od 27. 8.] (xxx)
1690–91: P. Demetrius z Günzburgu [od 26. 5.] (xxx)
1691–93: P. Prosper z Českého Krumlova [od 21. 9.] (Hainzلمان)
1693–94: P. Anicet z Bavorska [od 17. 4.] (Reinhard)
1694–95: P. Nazarius ze Slezska [od 20. 8.] (Franck)
1695–97: P. Florentin z Frisingen [od 25. 11.] (xxx)
1697–98: P. Makarius z Českých Budějovic [od 5. 7.] (xxx)

1698–01: P. Egid Weis [od 26. 9.]
1701–02: P. Štěpán Hagek [od 12. 9.] (*Hájek*)
1702–05: P. Tiburc Richthammer [od 15. 9.]
1705–08: P. Achác (xxx) (z Chomutova) [od 2. 5.]
1708–09: P. Josef Wittaschek [od 11. 5.]
1709–12: P. Probus Bernfus [od 6. 9.]
1712–14: P. Bartoloměj Walter [od 9. 9.]
1714–15: P. Kalist Falkenham [od 13. 7.] († ve funkci 17. 2. 1715)
1715–17: P. Vital Gonopik
1717–18: P. Korbinián Grünwaldt [od 21. 5.]
1718–21: P. Antonín Zahradka de Eylenfels [od 26. 8.]
1721–23: P. Vital Gonopik [od 25. 7.]
1723–25: P. Petronius Kettner [od 11. 6.]
1725–28: P. Peregrin Heymann [od 1. 6.]
1728–29: P. Nicefor Richter [od 30. 4.] († ve funkci 28. 8. 1729)
1729–32: P. Albanus Braun [od 2. 9.]
1732–34: P. Petr Petterzilka [od 29. 8.]
1734–37: P. Cherubín Adler [od 27. 8.]
1737–40: P. Antonín Maria Lebwohl [od 30. 8.]
1740–43: P. Vít Leiner [od 2. 9.]
1743–46: P. Kasián Wunsch [od 6. 9.]
1746–49: P. Ubald Streit [od 26. 8.]
1749–52: P. Rafael Leiner [od 5. 9.]
1752–55: P. Ubald Streit [od 1. 9.]
1755–59: P. Sofoniáš Stantzl [od 29. 8.]

1759–62: P. Lucián Langer [od 11. 5.] († ve funkci 20. 5. 1762)
1762–64: P. Geminián Gareis [od 27. 8.]
1764–65: P. Kajetán Lohr [od 31. 8.]
1765–67: P. Viktor Lippert [od 30. 8.]
1767–68: P. Jiří Antonín Suchomel [od 28. 8.]
1768–71: P. Kvartus Schneider [od 16. 9.]
1771–74: P. Libor Rosmeisl [od 30. 8.]
1774–77: P. Micheáš Kanheiser
1777–80: P. Alipius Slanina
1780–83: P. Hyacint Prosche

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie)

1783–85: P. Petr Regalát Widtmann (20. 9. 1785 pro nemoc rezignoval)
1785–12: P. Severin Vetter
1812–21: P. František Borgiaš Benesch (*Beneš*)
1821–27: P. Jan z Prado Marzy (*Marci*)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–32: P. Jan z Prado Marzy
1832–35: P. Anselm Gerzabek (*Jeřábek*)
1835–36: P. Jakub Grund
1836–38: P. Bernard Ružicčka (*Růžička*)
1838–39: P. Sigfríd Steffan
1839–48: P. Emanuel Chladt
1848–51: P. Vincenc Jüllich
1851–53: P. Jan Nepomuk Uhl
1853–56: P. Karel Formanek
1856–58: P. Jan Nepomuk Uhl
1858–62: P. Longin Fritsch
1862–68: P. Pacifik Werner
1868–70: P. Basil Reindler
1870–72: P. Evžen Brix
1872–75: P. Demetrius Klitzner
1875–81: P. Richard Gross
1881–96: P. Rajmund Patzelt
1896–99: P. Eduard Fica
1899–05: P. Germán Heger
1905–16: P. Karel Toufar
1916–19: P. Eduard Fica

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1926–29: P. Robert Kučera
1929–38: P. František Frank
1938–45: P. Ezechiel Kindermann
1945–50: P. Donát Barták¹³

CZ09 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE SUŠICE ¹⁴ **(Schüttenhofen, Sutticium)**

O stavbě se rozhodlo 6. 9. 1641. Vhodné stavení ale bylo připraveno až na zásah císaře koncem r. 1643. S ohledem na pokračující válku se však začalo stavět až 17. 9. 1651, když se podařilo shromáždit potřebné prostředky z dávek vinného a pивního tácu. Základní kámen toho dne položil pražský arcibiskup kardinál František kníže z Harrachu za přítomnosti Jana Losy hraběte z Losinthalu, který zde zastupoval císaře. Fundátorem kláštera je císař Ferdinand III. Na jeho přání byl klášterní kostel zasvěcen sv. Felixi z Cantalice. Z poloviny hotový klášter a dokončený kostel posvětil tentýž pražský arcibiskup dne 24. 10. 1655. Zasluhou daru Jindřicha Michala Hyzrleho z Chodů, který roku 1649 věnoval kapucínům milostný obraz Bolestné Matky Boží, se z kostela stalo poutní místo. V r. 1950 byli kapucíni z kláštera vyhnáni. Klášter byl vrácen Řádu zákonem č. 298/90. Kapucíni se sem po částečné rekonstrukci vrátili v létě 1993. Klášter je v majetku Provincie kapucínů v ČR. Kostel je v majetku Biskupství českobudějovického.

1646–49: P. Karel ze Slezska (Oberland) (1. superior, od 16. 7.)
1649–50: P. František M. z Brna (Hazlaer)
1650–53: P. Celestýn z Biliny (Peylen)
1653–56: P. Engelbert z Biliny (Leilenek) (1. kvardián)
1656–58: P. Berthold ze Slezska (Hoffman)
1658–59: P. Martin z Příboru (Geyroar)
1659–61: P. Vojtěch z Kolína (Zeller)
1661–63: P. Pavlín z Třebíče (xxx)
1663–64: P. Theodosius z Českých Budějovic (Daudlebsky – *Doudlebský*)
1664–67: P. Archangel ze Strakonic (Fabritius)
1667–68: P. Theodosius z Českých Budějovic (Daudlebsky)
1668–69: P. Roman z Českého Krumlova (Freyleber)
1669–70: P. Bartoloměj z Mostu (xxx)
1670–73: P. Andronik ze Slezska (Wirschi)
1673–74: P. Longin z Prahy (Slanensky)
1674–77: P. Sabin z Českého Krumlova (Kalchreitter)
1677–78: P. Severin z Chomutova (xxx)
1678–81: P. Chrysogon z Českých Budějovic (xxx)

1681–83: P. Marcián ze Salcburku (xxx)
1683–86: P. Eusebius z Prahy (xxx)
1686–88: P. Jaroslav z Čech Nepomucenus (xxx) († ve funkci 12. 11. 1688)
1688–91: P. Sigisbert z Hranic na M. (Zieh)
1691–93: P. Didak z Jihlavy (Rautz)
1693–95: P. Pavel z Vyškova (Kuttalik – *Kutalík*)
1695–98: P. Vít z Hradce Králové (Wiskoczil – *Vyskočil*)
1698–00: P. Gervasius Trebenicensis (Slapansky – *Solapanský*)

1700–01: P. David Pexa
1701–03: P. Cyprián Giel
1703–06: P. Elektus Khole
1706–08: P. Ildefons Horky (*Horký*)
1708–11: P. Theodor Stängel (*Štengl*)
1711–14: P. Silvestr Wiskoczil (*Vyskočil*)
1714–17: P. Robert König
1717–18: P. Vitalis Gonopik (*Konopík*)
1718–21: P. Jaroslav Slepiczka (od 26. 8.) (*Slepička*)
1721–23: P. Ildefons Horky
1723–26: P. Julián Steiskal (*Stejskal*)
1726–28: P. Bonifác Czralik (*Zralík*)
1728–29: P. Sebastián Kaudelka (*Koudelka*)
1729–32: P. Hilarion Wlassaty (*Vlasatý*)
1732–34: P. Maternus Ertmann
1734–37: P. Petr Petterzilka (*Petrželka*)
1737–40: P. Kalist Vizr
1740–43: P. Jeroným Schnitzenbaumer
1743–46: P. Ubald Streit (*Štrajt*)
1746–47: P. Primus Diettel (od 1. 9.)
1747–50: P. Elzearius Matiegka (*Matějka*) (od 1. 9.)
1750–53: P. Gandolf Stengl (*Štengl*) (od 1. 9.)
1753–56: P. Antonín Eremita Hexel
1756–60: P. Isidor Sekera (od 1. 9.)
1760–62: P. Symforián Czermak († ve funkci 13. 3. 1762) (*Čermák*) (od 1. 11.)
1762–64: P. Pavel Eremita Rakos (*Rákos*) (od 1. 9.)
1764–67: P. Jiří Antonín Suchomel
1767–68: P. Celerinus Pawlovsky (*Pavlovský*) (od 1. 9.)
1768–71: P. Protasius Schwartzbach (od 1. 9.)
1771–73: P. Lukán Purek
1773–75: P. Bonifác Schuster

1775–76: P. Kvartus Schneider
1776–79: P. Anastáz Harnischer
1779–80: P. Venanc Gregoriades
1780–83: P. Eugenián Petzold

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie)

1783–97: P. Fabián Poliwka (*Polívka*)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1806–12: P. Donát Holub
1812–15: P. Revokát Raufeisen
1815–20: P. Floribert Schimon (*Šimon*)
1820–21: P. Maxim Novak (*Novák*)
1821–24: P. Fidel Piskacžek (*Piskáček*)
1824–27: P. Inocenc Holaubek (*Holoubek*)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–42: P. Inocenc Holaubek (*Holoubek*)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1845–48: P. Milo Lefnar
1848–51: P. Emilián Schimeczek (*Šimeček*)
1851–54: P. Marius Kral (*Král*) (od 1. 9.)
1854–57: P. Evžen Brix
1857–60: P. Matouš Mach
1860–62: P. Berard Dwořaczek (*Dvořáček*)
1862–67: P. Alois Gezek (*Ježek*) (od 9. 9.)
1867–68: P. Ignác Suchanek (*Suchánek*) (od 7. 9.)
1868–83: P. Ubald Wogtech (*Vojtěch*) (od 1. 8.)
1883–84: P. Pavlín Klimesch (*Klimesh*) († ve funkci 8. 12. 1884)
1884–86: P. Tiburc Wyskočil (*Vyskočil*)
1886–89: P. Reginald Balzar (*Balcar*) (od 1. 9.)
1889–96: P. Augustin Kubes (*Kubeš*) (od 1. 5.)
1896–99: P. Wolfgang Schmarda (*Šmarda*)
1899–10: P. Gabriel Matějček
1910–11: P. Karel Weinhuber
1911–16: P. Gabriel Matějček
1916–30: P. Richard Randák
1930–33: P. Mansvet Ston
1933–35: P. Vladimír Lakomý
1935–39: P. Pavel Trojek

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1942–45: P. Kasián Válek

1945–47: P. Timotej Kyselý

1947–50: P. Aleš Cihlář

(V letech 1950–1990 byla činnost Řádu násilně potlačena a kláštery konfiskovány státem. V této době tedy neexistují žádní kvardiáni.)

1990–03: *(klášter dočasně neobsazen z důvodu rekonstrukce)*

1993–01: kvardiánem P. Norbert Harant (od 2. 8.) († ve funkci 1. 11. 2001)

2001–04: *(klášter po smrti P. Norberta opět neobsazen, P. Bonfil se přestěhoval do Prahy)*

2004–06: P. Lev Eliáš – pouze ve funkci rektora kostela (od 1. 7.)

CZ10 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE CHRUDIM ¹⁵ **(Chrudim, Chrudimium)**

Klášter byl postaven za hradbami. Pozemky pro klášter darovala již 14. 3. 1642 a následně pak 23. 12. 1654 císařovna Eleonora, ale pro válečné události a kvůli sporu s augustiniány, kteří rovněž chtěli v Chrudimi stavět klášter, se zahájení stavby protáhlo až do r. 1656. Klášter a kostel, dokončené na jiném místě než bylo původně zamýšleno, posvětil dne 25. 7. 1665 první královéhradecký biskup Matěj Ferdinand Sobek z Bílenberku. Součástí kláštera byla i Loretánská kaple. Kostel je zasvěcen sv. Josefu. Jako výroční datum posvěcení byla stanovena neděle po svátku sv. Bartoloměje. Fundátorem je kutnohorský purkmistr a konšel Jiří Wikrocžil z Dalmberka. Dne 10. 5. 1947 došlo na žádost kapucínů ke zrušení kláštera dekretem Kongregace pro řeholníky N. 4009/47. Ještě r. 1948 zde byl jeden kněz kapucín a pak byl klášter dán k dispozici Řádu verbistů, kteří se v té době začali šířit ze Slovenska do českých zemí. K faktickému příchodu verbistů ale zřejmě nedošlo. Během doby po roce 1950 klášter zanikl. Nyní je objekt ve vlastnictví města Chrudimi. Kostel je veřejnosti nepřístupný.

1655–60: P. Pavel Palatinus (1. superior) [od 2. 7.] (xxx) († 30. 11. 1660)

1660–61: P. Emilián z Prahy (1. kvardián) [od 22. 7.] (Wierth)

1661–62: P. Theodosius z Českých Budějovic [od 18. 5.] (Daudlebsky)

1662–65: P. Celestýn z Bíliny [od 16. 9.] (Peylen)

1665–66: P. Hypolit z Českého Krumlova [od 28. 8.] (Mayr)

1666–67: P. Natanael z Čech [od 27. 8.] (xxx)

1667–68: P. Archangel ze Strakonic [od 15. 8.] (Fabritius)

1668–71: P. Karel z Moravy [od 31. 8.] (xxx)

1671–72: P. Lambert ze Slezska [od 28. 8.] (Lattl)

1672–73: P. Bertold ze Slezska [od 11. 8.] (Hoffman)

1673–74: P. Elzearius ze Slezska [od 28. 4.] (Oppitz)
1674–76: P. Dominik ze Slezska [od 24. 8.] (Linke)
1676–79: P. Demetrius z Günzburgu [od 24. 4.] (xxx)
1679–82: P. Damascén z Českého Krumlova (xxx)
1682–84: P. Florin ze Štýrska [od 17. 9.] (xxx)
1684–87: P. Auxenc Störtzingensis [od 1. 9.] (Scheiber)
1687–90: P. Geminián z Reina [od 18. 4.] († ve funkci 14. 1. 1690) (Beyser)
1690–93: P. Eusebius z Prahy (xxx)
1693–94: P. Patricius ze Žatce [od 17. 4.] (xxx)
1694–95: P. Serafin ze Sušice [od 20. 8.] (Ludwigkowsky)
1695–97: P. Herkulán ze Salcburku [od 25. 11.] (xxx)
1697–00: P. Ferdinand z Prahy [od 5. 7.] (Buzler)

1700–02: P. Archangel Pohl [od 26. 11.]
1702–03: P. Štěpán Hagek [od 15. 9.] (*Hájek*)
1703–05: P. Archangel Pohl [od 15. 9.]
1705–08: P. Adam Powolil [od 2. 5.] (*Povolil*)
1708–11: P. Serafin Ludwigkowsky [od 11. 5.] (*Ludvíkovský*)
1711–14: P. Oto Ortner [od 8. 5.]
1714–17: P. Štěpán Hagek [od 13. 7.] (*Hájek*)
1717–18: P. Adam Powolil [od 21. 5.] (*Povolil*)
1718–21: P. Krescenc Wittina [od 26. 8.]
1721–23: P. Jakobon Mayer [od 25. 7.] († 9. 9. 1723)
1723–26: P. Jaroslav Slepiczka [od 11. 6.] (*Slepička*)
1726–29: P. Protasius Skopetz [od 13. 9.] (*Skopec*)
1729–31: P. Ignác Fischer [od 2. 9.]
1731–34: P. Knut Hanausek [od 31. 8.]
1734–37: P. Nivard Sexstädter [od 27. 8.]
1737–39: P. Justin Riedl [od 30. 8.] († ve funkci 6. 5. 1739)
1739–41: P. Baltazar Strzechowsky (*Střechovský*)
1741–43: P. Achác Bayer [od 25. 8.]
1743–46: P. Rufin Matjeika [od 6. 9.] (*Matějka*)
1746–49: P. Fabián Machaczek [od 26. 8.] (*Macháček*)
1749–52: P. Primus Diettel [od 5. 9.]
1752–52: P. Matouš Schimanek [od 1. 9.] († ve funkci 14. 12. 1752) (*Šimánek*)
1752–55: P. Filibert Mikota
1755–57: P. Ubald Streit [od 29. 8.]
1757–60: P. Jan Petr Wostroczy [od 26. 8.]
1760–63: P. Damián Wendelin [od 26. 9.] (*Vendelín*)
1763–66: P. Filibert Mikota [od 9. 9.]

1766–68: P. Angelus Roth [od 22. 8.]

1768–71: P. Jaroslav Swoboda [od 16. 9.] (*Svoboda*)

1771–73: P. Jiří Antonín Suchomel [od 30. 8.]

1773–76: P. Jaroslav Swoboda (*Svoboda*)

1776–79: P. Ezechiel Bunck

1779–80: P. Jeroným Moris

1780–83: P. Vendelín Slach de Hrziwitz

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–85: P. Sulpicius Charius († 8. 5. 1789)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1806–09: P. František Borgiáš Benesch (*Beneš*)

1809–18: P. Abrahám Pokorný (*Pokorný*)

1818–24: P. Josef z Leon. Damm

1824–27: P. Jeroným Czižek (*Čížek*)

1827–27: P. Alipius Caspar (od 1. 1.) (*Kašpar*)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Alipius Caspar (*Kašpar*)

1828–30: P. Jan Ev. Zaufal (*Coufal*)

1830–36: P. Bernard Ružička (*Růžička*)

1836–38: P. Jakub Grund

1838–39: P. Maxmilián Haberhauer

1839–48: P. Natanael Schitra

1848–56: P. Severin Kaukol (*Koukol*)

1856–64: P. Damascén Matschinek

1864–68: P. Matouš Mach

1868–75: P. Severin Kaukol (*Koukol*)

1875–78: P. Reginald Balcar

1878–81: P. Probus Schebek (*Šebek*)

1881–84: P. Germán Heger

1884–89: P. Roman Cihlař

1889–99: P. Nepomuk Rubringer

1899–02: P. Robert Kučera

1902–35: P. Matěj Schreiber

1935–38: P. Linus Mann

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1945–48: P. Vladimír Lakomý

1948–50: P. Mořic Ludva (již jen jako duchovní správce kostela)

CZ11 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE SOKOLOV ¹⁶ **(Falknov nad Ohří; Falkenau a. d. Eger, Falkenavia)**

Rozhodnutí o stavbě padlo r. 1662 a již téhož roku přišli do Sokolova první kapucíni, obhlédnout pozemky. Biskupství udělilo souhlas ke stavbě 27. 8. 1663 a císař 15. 9. 1663. Hned nato neprodleně začala stavba. Od r. 1664 působil již v tehdejších Falknově nastálo jeden kapucín bydlící v soukromém domě. Stavba je replikou kláštera v Horšovském Týně. Klášter byl stavěn v letech 1664–65. V roce 1666 již zde byl kanonický počet řeholníků. Kostel a klášter posvětil dne 13. 6. 1667 pražský arcibiskup kardinál František kníže z Harrachu za přítomnosti prvního litoměřického biskupa Maxmiliána Rudolfa barona ze Schleinitz. Kostel je zasvěcen sv. Antonínovi Paduánskému. Fundátorem je nejvyšší kancléř Království Českého Jan Hartwig hrabě z Nostic. Za 2. světové války patřil klášter do Sudetského komisariátu. Po roce 1950 klášter dlouho chátral a pak se ocitl ve správě města Sokolova. Kostel je nyní veřejnosti je nepřístupný, město uvažuje o jeho rekonstrukci pro kulturní účely.

1664–65: P. Oto z Lince (1. superior) [od 14. 7.] (Gruebmiller)
1665–66: P. Bernard ze Strážnice [od 28. 8.] (Münsch)
1666–68: P. Oto z Lince (1. kvardián) [od 27. 8.] (Gruebmiller)
1668–70: P. Sylverius Hannoviensis [od 31. 8.] (Mercator)
1670–73: P. Demetrius z Günzburgu [od 29. 8.] (xxx)
1673–76: P. Bernardin z Würzburgu [od 28. 4.] (xxx)
1676–77: P. Roman z Českého Krumlova [od 24. 4.] (Freyleber)
1677–79: P. Prosper z Českého Krumlova [od 20. 8.] (Hainzlman)
1679–82: P. Valerián z Českého Krumlova (Nuzka)
1682–83: P. Dominik ze Slezska [od 17. 9.] (Linke)
1683–86: P. Marcián ze Salcburku [od 13. 9.] (xxx)
1686–88: P. Chrysant z Tridentu [od 3. 5.] (Calvinus)
1688–91: P. Akursius ze Salcburku [od 27. 8.] (Schleindl)
1691–93: P. Rufin ze Znojma [od 21. 9.] (Thüringer)
1693–94: P. Augustin z Lužice [od 17. 4.] (xxx)
1694–94: P. Ondřej z Brna (xxx) († ve službě dne 15. 12. 1694)
1694–95: P. Vilém z Bíliny [od 20. 8.] (xxx)
1695–97: P. Zachariáš z Ústí [od 25. 11.] (Scherer)
1697–00: P. Herkulán ze Salcburku [od 5. 7.] (xxx)

1700–01: P. Kryštof Lehmann [od 26. 11.]
1701–02: P. Nikasius (xxx) (z Nisy) [od 12. 9.] († ve funkci 2. 12. 1702)
1703–03: P. Erasmus Peth [od 10. 2.]
1703–06: P. Ezechiel Köhler [od 15. 9.]

1706–08: P. Egid Weis [od 27. 8.]
 1708–11: P. Ildefons Horký [od 11. 5.] (*Horký*)
 1711–14: P. Antonín Zahradka de Eylenfels [od 8. 5.] (*Zahradka*)
 1714–17: P. Romedius Beer [od 13. 7.]
 1717–18: P. Ezechiel Köhler [od 21. 5.]
 1718–20: P. Nikodém Jerschel [od 26. 8.]
 1720–23: P. Martinián Latzl [od 31. 5.]
 1723–25: P. Poncián Pollner [od 11. 6.]
 1725–26: P. Metoděj Heindler [od 1. 6.]
 1726–29: P. Michael Becher [od 13. 9.]
 1729–31: P. Jeremiáš Netter [od 2. 9.]
 1731–34: P. Adeodat Reitenberger [od 31. 8.]
 1734–37: P. Rudolf Schröther [od 27. 8.]
 1737–38: P. Achác Bayer [od 30. 8.]
 1738–40: P. Tadeáš Gürlich [od 29. 8.]
 1740–43: P. Kasián Winsch [od 2. 9.]
 1743–46: P. Felicissimus Hosper [od 6. 9.]
 1746–47: P. Firminián Beer [od 26. 8.]
 1747–49: P. Theopist Schauer [od 1. 9.]
 1749–52: P. Kasián Winsch [od 5. 9.]
 1752–55: P. Liberius Zimmer [od 1. 9.]
 1755–59: P. Zeno John [od 29. 8.]
 1759–62: P. Sofoniáš Stantzl [od 11. 5.]
 1762–65: P. Liberius Zimmer [od 27. 8.]
 1765–67: P. Vilém Tribauer [od 30. 8.]
 1767–70: P. Agapit Kayroli [od 28. 8.]
 1770–73: P. Isaurus Richter [od 31. 8.]
 1773–76: P. Dagobert Rösler
 1776–77: P. Bartoloměj Smrz
 1777–78: P. Hermogenes Michel
 1778–81: P. Verekund Peter
 1781–83: P. Donacián Brzezina (*Březina*)
 (Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie)
 1783–84: P. Donacián Brzezina (*Březina*)
 1784–87: P. Servilius Rosenmayer
 1787–91: P. Jakub Franz
 (NN: kvardiáni neuvedeni)
 1808–11: P. Magnetik Gröss († ve funkci 6. 9. 1811)
 1811–15: P. Thyrsus Laufgen

1815–21: P. Jan z Prado Marzy (*Marci*)

1821–24: P. Jordán Estler

1824–27: P. Alois Kugler

1827–27: P. Martinián Bernt (od 1. 1.)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Martinián Bernt

1828–32: P. Jakub Grund

1832–33: P. Gabriel Portsches

1833–35: P. Ondřej Langer

1835–39: P. Anselm Sochor

1839–45: P. Egid Wolf

1845–48: P. Aurel Hauswirth

1848–53: P. Basil Reindler

1853–65: P. Gustav Bernfuss

1865–75: P. Antonín Salmann

1875–78: P. Gustav Bernfuss

1878–83: P. Kalasán Kumpf († ve funkci 20. 1. 1883)

1883–86: P. Lukáš Mladý (*Mladý*)

1886–87: P. Alois Gezek (*Ježek*)

1887–96: P. Gustav Bernfuss

1896–05: P. Roman Cihlař (*Cihlař*)

1905–29: P. Heřman Klement

1929–35: P. Maxmilián Hilbert

1935–38: P. Heřman Klement

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1945–46: P. Alfons Maria Franz (odsunut do Německa)

1946–50: P. Ondřej Frgal

CZ12 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE KOLÍN ¹⁷

(Kolin, Colonia super Albim [Neo Colinium])

Fundátorkou kláštera je Eleonora hraběnka Marie z Nostic, roz. Popelová z Lobkowicz, která přispěla částkou 7 500 florénů. Jen pozemek musel zakoupit sám Řád. Dalších nejmenovaní dobrodinci přispěli na stavbu ještě 18 100 florénů. První kapucíni se usídlili v Sokolově r. 1661 v domě měšťana Petra Pokorného. Základní kámen ke stavbě byl však položen až v r. 1666. Hotový klášter posvětil první královéhradecký biskup Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka dne 27. 6. 1671. Kostel posvětil tentýž biskup ke cti Nejsvětější Trojice dne 28. 6. 1671. V letech 1739–41 prošel klášter rozsáhlou přestavbou. Dále

24. 7. 1796 objekt vyhořel a musel projít provizorní dostavbou, neboť se z kláštera a kostela zachovaly jen obvodové zdi. Důkladnější opravy se klášter dočkal až v letech 1908–13 za přispění beuronských benediktinů z Emauz v Praze. Proto jsou na kostele patrné prvky beuronského stylu. Po roce 1950 byl klášter v užívání města a stal se z něj internát. K vlastnickému převodu v pozemkových knihách však nedošlo. Kapucíni proto i bez nutnosti restituce znovu převzali objekty 30. 6. 1991. Kostel po r. 1950 přešel do majetku arciděkanství kolínského. Provincii kapucínů v ČR byl klášter vrácen darovací smlouvou z 8. 9. 1995. Od dubna 1999 je klášter i s kostelem na 20 let pronajat Tovaryšstvu Ježíšovu, které zde má svůj kanonický noviciát.

- 1662–64: P. Vojtěch z Čech (1. superior) [od 16. 9.] (xxx)
 1664–68: P. Ladislav z Biliny [od 14. 7.] (Peylen)
 1668–71: P. Bruno z Českých Budějovic [od 31. 8.] (Hirsch)
 1671–74: P. Bruno z Českých Budějovic (1. kvardián) [od 28. 8.]
 1674–76: P. Chrysogon z Českých Budějovic [od 24. 8.] (xxx)
 1676–79: P. Celestýn z Biliny [od 24. 4.] (Peylen)
 1679–81: P. Jakobon z Vyškova († ve funkci 2. 8. 1680) (xxx)
 1681–82: P. Dominik ze Slezska (Linke)
 1682–83: P. Sabinus z Českého Krumlova [od 17. 9.] (Kalchreitter)
 1683–86: P. Longin z Prahy [od 13. 9.] (Slanensky)
 1686–87: P. Sebastián ze Slezska [od 3. 5.] (xxx)
 1687–90: P. Oswald ze Strakonice [od 18. 4.] (xxx)
 1690–93: P. Justin z Chotěšova [od 26. 5.] (xxx)
 1693–94: P. Sigisbert z Moravy [od 17. 4.] (Zieh)
 1694–97: P. Konrád z Kolína [od 20. 8.] (Kintzl)
 1697–98: P. Serafín ze Sušice [od 5. 7.] (Ludwigkowsky)
 1698–01: P. Štěpán Hagek [od 26. 9.]
 1701–03: P. Aurelián Pusch [od 12. 9.]
 1703–05: P. Mořic Staviek [od 15. 9.]
 1705–08: P. Štěpán Hagek [od 2. 5.]
 1708–11: P. Maxmilián Bayer [od 11. 5.]
 1711–14: P. Cyprián Giel [od 8. 5.]
 1714–15: P. Hubert Dubensky [od 13. 7.]
 1715–17: P. Vít Wiskoczil [od 13. 9.]
 1717–18: P. Jaroslav Slepiczka [od 21. 5.]
 1718–21: P. Vilém Grün [od 26. 8.]
 1721–25: P. Sylverius Demel [od 25. 7.]
 1725–28: P. Theodorik Wexl [od 1. 6.]
 1728–29: P. Jaroslav Slepiczka [od 30. 4.]
 1729–32: P. Justin Riedl [od 2. 9.]

1732–34: P. Hilarion Wlassaty [od 29. 8.]
1734–37: P. Justin Riedl [od 27. 8.]
1737–39: P. Arsenius Pelikan [od 30. 8.]
1739–42: P. Richard Zeisel [od 28. 8.]
1742–45: P. Matouš Schimanek [od 12. 10.]
1745–48: P. Haštal Bartholomjei [od 27. 8.]
1748–51: P. Šimon Reider [od 28. 8.]
1751–52: P. Ubald Streit [od 3. 9.]
1752–55: P. Kalist Vizr [od 1. 9.]
1755–59: P. Tomáš Akv. Kos [od 29. 8.]
1759–60: P. Damián Wendelin [od 11. 5.]
1760–63: P. Filibert Mikota [od 26. 9.]
1763–65: P. Kancius Kilinger [od 9. 9.]
1765–68: P. Jaroslav Swoboda [od 30. 8.]
1768–70: P. Pantaleon Zebra [od 16. 9.]
1770–71: P. Celerin Pavlowsky [od 31. 8.]
1771–74: P. Bonifác Schuster [od 30. 8.]
1774–77: P. Venanc Gregoriades
1777–80: P. Vendelín Slach de Hrziwitz
1780–83: P. Gerard Kokesch

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–91: P. Gerard Kokesch
1791–94: P. Lucius Thurinsky
1794–08: P. Gerard Kokesch
1808–18: P. Ignác z L. Drewes
1818–27: P. Bertold Zebra

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–29: P. Vavřinec Hladík
1829–49: P. Josef Solill
1849–53: P. Evžen Brix
1853–56: P. František Janiek
1856–58: P. Auxencius Kociwera
1858–63: P. Natanael Schitra
1863–64: P. František Janiek
1864–68: P. Ignác Suchanek
1868–89: P. Maxmilián Haberhauer
1889–90: P. Roman Cihlař
1890–97: P. Celestýn Moc
1897–11: P. Augustin Kubes

1911–37: P. Milo Lahůlek (od 11. 7.)
1937–43: P. Lambert Studénka (od 6. 2.)
1943–48: P. Cyril Navrátil
1948–50: P. Kasián Válek

(28. 4. 1950 byl klášter násilně zabrán státní mocí a po r. 1990 již komunita nebyla obnovena. Kapucíni převzali klášter 8. 9. 1995. 27. 4. 1999 byl klášter i s kostelem na 20 let pronajat Tovaryšstvu Ježíšovu, které zde má svůj kanonický noviciát.)

CZ13 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE FULNEK¹⁸ **(Fulnek, Fulneca [Fulnecium])**

V okolí Fulneku působili kapucíni již v letech 1622 a 1624, kdy sem jako kazatelé docházeli z olomouckého kláštera. Teprve r. 1674 přislíbil předseda apelačního soudu Jan František hrabě z Vrbna poskytnout obnos potřebný ke stavbě. Stavba byla zahájena dne 11. 10. 1674 na panském pozemku. Během stavby bydleli bratři v domě jistého rodu Grisensturmů a bohoslužby sloužili v kapli sv. Rocha. S ohledem na požár dne 3. 9. 1676, který poškodil i novostavbu, museli bratři 24. 10. 1676 postoupit dům, ve kterém bydleli jeho dědicům a přestěhovat se do rozestavěného kláštera. Dne 3. 10. 1677 byla nejsvětější svátost přenesena z kaple sv. Rocha do chóru budoucího kostela a začaly se zde konat bohoslužby. Kostel a klášter byl vzhledem ke smrti fundátora dokončen a posvěcen až 29. 7. 1683 poté, co jeho světitel pomocný biskup olomoucký Jan Josef hrabě Breuner provedl slavnostní položení základního kamene pod oltář sv. Andělů strážných. Kostel je zasvěcen sv. Josefu Pěstounovi Páně. Ke klášteru patřila i Loretánská kaple v těsném sousedství klášterního kostela, kterou tentýž biskup posvětil dne 30. 7. 1683. Dne 28. 8. 1694 klášter opět vyhořel a musel být znovu vystavěn. V roce 1950 byl klášter násilně zrušen státem a když se v r. 1969 kapucíni opět vrátili do Fulneku, klášter byl již neobyvatelný a bratři působili při bývalém augustiniánském klášteře ve Fulneku. Nyní je původní kapucínský klášter ve vlastnictví města Fulneku, je státem chráněnou památkou a město provádí jeho rekonstrukci.

1668–69: P. Ignác ze Štýrska (Brem) (1. superior) [od 31. 8.]
1669–70: P. Hermenegild z Pasova (Hojer) [od 14. 9.]
1670–71: P. Agapit z Českého Krumlova (Therwald) [od 29. 8.]
1671–72: P. Alois Gaudingensis (Samer) [od 28. 8.] († ve funkci 17. 1. 1672)
1672–73: P. Jan Baptista ze Štýrska (Wetzel)
1673–74: P. Roman z Českého Krumlova (Freyleber) [od 28. 4.]
1674–79: P. Elzearius z Riedenu (Schmidleithner) [od 24. 8.]

1679–82: P. Linus z Bavorska (xxx)
1682–83: P. Anicet z Bavorska (Reinhard) (1. kvardián) [od 17. 9.]
1683–86: P. Sebastián ze Slezska (xxx) [od 13. 9.]
1686–87: P. Krescencián z Chomutova (xxx) [od 3. 5.]
1687–90: P. Bernardin z Würzburgu [(xxx) od 18. 4.]
1690–93: P. Klaudián z Brna (Monspart) [od 26. 5.]
1693–95: P. Juniper ze Špýru (xxx) (kvardián) [17. 4.]
1695–97: P. Juniper ze Špýru (xxx) (superior – po vyhoření kláštera)
1697–98: P. Didak z Jihlavy (Rautz) (superior) [od 5. 7.]
1698–00: P. Aleš z Chomutova (xxx) (superior) [od 26. 9.]

1700–01: P. Erasmus Peth (kvardián) [26. 11.]
1701–02: P. Inocenc Pernfuss [od 12. 9.]
1702–05: P. Fulgenc (xxx) (z Jihlavy) [od 15. 9.]
1705–08: P. Hyacint Holtzhacker [2. 5.]
1708–10: P. Joachim Wilschke [od 11. 5.] († ve funkci 2. 10. 1710)
1710–12: P. Justinián Spittanus
1712–15: P. Pavlín Hahn [od 9. 9.]
1715–18: P. Metoděj Heindler [od 13. 9.]
1718–19: P. Jan Kapistrán Radkowsky [od 26. 8.] († ve funkci 4. 8. 1719)
1719–21: P. Ernbert Kuntze [od 25. 8.]
1721–23: P. Kristián Abisch [od 25. 7.]
1723–26: P. Edmund Reimer [od 11. 6.]
1726–29: P. Reginald Schwingler [od 13. 9.]
1729–32: P. Adrián Grospütz [od 2. 9.]
1732–34: P. Klétus Kresta [od 29. 8.]
1734–37: P. Libor Winkelhofer [od 27. 8.]
1737–40: P. Blažej Diettner [od 30. 8.]
1740–43: P. Gerinus Stanner [od 2. 9.]
1743–44: P. Vít Leiner [od 6. 9.]
1744–47: P. Telesfor Schneider [od 28. 8.]
1747–50: P. Robert Urban [od 1. 9.]
1750–51: P. Rogát Plech [od 28. 8.]
1751–57: P. Albert Weis [od 3. 9.]
1757–60: P. Libertin Siegl [od 26. 8.]
1760–61: P. Simplicián Siruczek [od 26. 9.]
1761–64: P. Theopist Schauer [od 27. 9.]
1764–67: P. Abdon Hauer [od 31. 8.]
1767–68: P. Edmund Esinger [od 28. 8.]
1768–71: P. Libor Rosmeisl [od 16. 9.]

1771–74: P. Alfons Kopfinger [od 30. 8.]

1774–76: P. Anastáz Harnischer

1776–77: P. Kvartus Schneider

1777–79: P. Marcián Hofmann

1779–82: P. Archangel Auftifer

1782–83: P. Abdon Hauer

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–86: P. Abdon Hauer

(NN: kvardiáni neuvedeni – v letech 1784–1827 si je volila sama komunita)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–33: P. Jan z Boha Weber

1833–36: P. Tomáš Boschowsky (*Bošovský*)

1836–42: P. Lukáš Ficht

1842–48: P. Emanuel Jurzena (*Juřena*)

1848–53: P. Wolfgang Koehler (*Köhler*)

1853–54: P. Arnošt Gockert

1854–56: P. Felicián Bayer (*Bajer*)

1856–62: P. Chrysant Himmel

1862–64: P. Adjut Birl

1864–71: P. Emil Mittelbach

1871–86: P. Albín Ehrlich

1886–88: P. Tiburc Wyskočil (*Vyskočil*)

1888–90: P. Eusebius Würfel

1890–96: P. Petr Achterling

1896–99: P. Ildefons Komárek

1899–02: P. Wolfgang Schmarda (*Šmarda*)

1902–05: P. Pavlín Krkoška

1905–16: P. Ildefons Komárek

1916–19: P. Justin Nekula

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1927–30: P. Linus Mann

1930–35: P. Pavlín Krkoška

1935–38: P. Tadeáš Walter

1938–39: P. Kalist Birke

1939–46: P. Wolfram Prohaska (*Procházka*) (v r. 1946 odsunut do Německa)

1946–50: P. Agathangel Sovadina

(V roce 1950 byl klášter násilně zrušen státem a když se v r. 1969 kapucíni opět vrátili do Fulneku, klášter byl již zcela neobyvatelný a kapucíni proto působili při bývalém augustiniánském klášteře ve Fulneku. Původní klášter je nyní ve vlastnictví města Fulneku.)

(Po Pražském jaru 1968 byla v letech 1969–70 při augustiniánské faře krátce obnovena řeholní komunita pod vedením P. Dr. Hypolita Segeti. Opětovné zhoršení politického klimatu si však v r. 1970 vynutilo její rozpuštění.)

1969–84: P. Dr. Hypolit Seget'a († ve funkci 11. 8. 1984)

1984–95: P. Jan Ev. Vícha (od r. 1974 byl současně provinciálem)

1995–99: P. Jiljí Friedl (od 1. 1.)

(Na zasedání provinčního definitoria dne 4. 11. 1998 bylo rozhodnuto, že kapucíni z personálních důvodů ukončí svou přítomnost ve Fulneku ke dni 30. 6. 1999. Městská fara byla předána do správy Diecéze ostravsko-opavské.)

CZ14 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE OPOČNO ¹⁹

(Opotschno – Opoczna)

Papežské povolení ke stavbě bylo uděleno 7. 3. 1674, biskupské dne 10. 4. 1674 a císařské dne 16. 6. 1674. Se stavbou se začalo 11. 6. 1674. Základní kámen ke stavbě položil dne 30. 7. 1674 za přítomnosti fundátorů královéhradecký biskup Jan František baron z Talmberku. Bratři byli do hotového kláštera uvedeni dne 23. 5. 1677. Klášter s kostelem posvětil dne 14. 8. 1678 tentýž královéhradecký biskup. Fundátory byl Ludvík hrabě Colloredo z Walsee a jeho manželka Marie Zuzana Eleonora roz. z Zinzendorfu. Dne 1. 5. 1733 klášter i s kostelem vyhořel a o tři roky později musel být znovu vystavěn péčí jeho patrona hraběte Rudolfa Colloreda a kněžny Marie Antonie z Montecuculi roz. z Colloredo a z peněz mnoha dalších dobrodinců. Po vyhnání kapucínů v roce 1950 sídlily v klášteře různé sociální ústavy. Dnes klášter patří městu, kostel patří Diecézi královéhradecké.

1674–74: P. Elzearius ze Slezska (architekt) (Oppitz)

1674–77: P. Bruno z Českých Budějovic (1. superior) [od 24. 8.] (Hirsch)

1677–81: P. Silvestr z Bíliny (1. kvardián) [od 20. 8.] (Hajeck)

1681–83: P. Damián z Vídně [od 20. 2.] (xxx)

1683–86: P. Sabinus z Českého Krumlova [od 13. 9.] (Kalchreitter)

1686–87: P. Sigisbert z Moravy [od 3. 5.] (Zieh)

1687–90: P. Marcián ze Salcburku [od 18. 4.] (xxx)

1690–91: P. Aleš z Chomutova [od 26. 5.] (xxx)

1691–94: P. Akursius ze Salcburku [od 21. 9.] (Schleindl)
1694–95: P. Řehoř z Tachova [od 20. 8.] († ve funkci 21. 3. 1695) (xxx)
1695–97: P. Protasius z Litoměřic [od 25. 11.] (Heliades)
1697–97: P. Akursius ze Salcburku [od 5. 7.] († ve funkci 17. 10. 1697)
(Schleindl)
1698–00: P. David z Třebíče (Pexa)

1700–01: P. Inocenc Pernfus [od 26. 11.]
1701–03: P. Serenus Chmelina? [od 12. 9.]
1703–06: P. Florenc Schmidt [od 15. 9.]
1706–09: P. Didak Rautz [od 27. 8.]
1709–12: P. Florentin (xxx) (z Frisingen) [od 6. 9.]
1712–14: P. Ildefons Horky [od 9. 9.]
1714–17: P. Adam Powolil [od 13. 7.]
1717–20: P. Edmund Reimer [od 21. 5.]
1720–23: P. Filip Schönwitz [od 31. 5.]
1723–24: P. Adam Powolil [od 11. 6.] († ve funkci 27. 12. 1724)
1725–26: P. Nicefor Richter
1726–28: P. Sebastián Kaudelka [od 13. 9.]
1728–29: P. Justin Riedl [od 30. 4.]
1729–31: P. Filip Schönwitz [od 2. 9.]
1731–33: P. Ignác Fischer [od 31. 8.]

(Dne 1. 5. 1732 klášter zcela vyhořel)

1733–36: P. Jakub Meltzer (superior) [od 21. 8.]
1736–38: P. Jakub Meltzer (kvardián) [od 1. 6.]
1738–41: P. Severus Palliari [od 29. 8.]
1741–42: P. Emilián Wellich [od 25. 8.] († ve funkci 20. 5. 1742)
1742–45: P. Mansuet Liebscher
1745–46: P. František Siegel [od 27. 8.]
1746–49: P. Remigius Zimmer [od 26. 8.]
1749–50: P. Fabián Machaczek [od 5. 9.]
1750–52: P. Mansvet Liebscher [od 28. 8.]
1752–55: P. Florenc Schicht [od 1. 9.]
1755–58: P. Osvald Betula [od 29. 8.] († ve funkci 12. 4. 1758)
1758–58: P. Gandolf Stengl (prozatímní superior a vikář)
1758–59: P. Remigius Zimmer (od 22. 10.) († ve funkci 15. 9. 1759)
1759–63: P. Kancius Kilinger
1763–65: P. Damián Wendelin [od 9. 9.]
1765–66: P. Benno Gedliczka [od 30. 8.] († ve funkci 6. 9. 1766)

1766–66: P. Faustin Walko (prozatímní superior a vikář)
 1766–68: P. Damián Wendelin [od 17. 10.] († ve funkci 16. 3. 1768)
 1768–68: P. Faustin Walko (prozatímní superior a vikář)
 1768–71: P. Saturnin Dobrohlaw [od 3. 10.]
 1771–73: P. Protasius Schwartzbach [od 30. 8.] († ve funkci 3. 9. 1773)
 1773–74: P. Pantaleon Zebra
 1774–77: P. Deikola Šimana
 1777–79: P. Venanc Gregoriades
 1779–80: P. Ezechiel Bunck
 1780–83: P. Zosymus Niemetz
 (Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)
 1783–96: P. Venanc Gregoriades († ve funkci 18. 3. 1796)
 1796–99: P. Amián Quästl (od 7. 4.)
 1799–03: P. Brikcius Sasawsky
 1803–06: P. Amián Quästl
 1806–12: P. Bertold Zebra
 1812–13: P. Floribert Schimon (1813 rezignoval)
 1813–18: P. Benignus Fridrich († ve funkci 13. 1. 1818)
 1818–24: P. Nereus Suchy
 1824–27: P. Ludvík Ninger
 (Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)
 1827–29: P. Ludvík Ninger (do 6. 8. 1829)
 1830–36: P. Jan Zaufal
 1836–36: P. Lukáš Ficht (administrátor kvardianátu) (od 30. 4. do 20. 10.)
 1836–37: P. Osvald Grammel (vikář a administrátor kvardianátu) (do 1. 2.)
 1837–42: P. Mořic Schrutka (do 4. 8.)
 1842–48: P. Matouš Mach
 1848–51: P. František Janiek
 1851–54: P. Daniel Pokorný (do 28. 1.)
 1854–58: P. Natanael Schitra (nejprve administrátor kvardianátu a pak i kvardián)
 (do 10. 9.)
 1858–59: P. Auxenc Kociwera (do 2. 10.)
 1859–63: P. Matouš Mach (do 25. 10.)
 1863–72: P. František Janiek (do 1. 9.)
 1872–77: P. Albert Chlumecky (do 17. 9.)
 1877–85: P. Roman Cihlař
 1885–93: P. Germán Heger (do 3. 9.)
 1893–94: P. Řehoř Kott (administrátor) (do 8. 8.)
 1894–00: P. Řehoř Kott (kvardián) (do září)

1900–13: P. Richard Randák
1913–16: P. Linus Mann
1916–16: P. Sarkandr Dostál (do 9. 11.)
1916–17: P. Mořic Ludva (administrátor kvardianátu) (do 1. 12.)
1917–19: P. Mořic Ludva (kvardián)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1926–29: P. Mořic Ludva
1929–35: P. Klement Hudec
1935–38: P. Petr Kulísek
1938–42: P. Vladimír Lakomý ?
1942–45: P. Jan Nep. Bubeník
1945–47: P. Lev Trojek
1947–50: P. Vladimír Lakomý (zůstal při kostele i po zabrání kláštera, který do
r. 1952 sloužil jako charitní domov pro přestárlé řeholníky; zemřel
však v r. 1965 v internaci v Broumově!)

CZ15 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ŽATEC ²⁰

(Saaz, Zatecium [Ziattecium])

První kapucíni přišli do Žatce v srpnu 1675 na základě žádosti části obyvatel města. Přijetí bratří však nebylo příliš srdečné, protože část obyvatelstva byla nakloněna františkánům a někteří nestáli o žádný klášter. Za pomoci vlivného konšela Kristiána Ferdinanda Ungera a jiných příznivců se však dílo podařilo. Z počátku působili kapucíni v provizorním obydlí u kostelíka sv. Jakuba. Ještě téhož roku ale z peněz dobrodinců koupili za 600 florénů statek Jana Hossmana a dne 20. 9. 1675 za 300 florénů tzv. Wodiczkův špitál, při kterém pak působili. Klášter byl postaven za hradbami města. Zahradu a vinici pro pozemek stavby daroval dne 4. 10. 1675 žatecký konšel Bohuslav Kryštof Mayner z Wolkenbachu. Základní kámen ke stavbě položil ale již dne 9. 8. 1675 pomocný biskup pražský Jan Ignác Dlauhowesky. Stavba stále 23. 691 florénů a byla dokončena r. 1683. Klášter s kostelem posvětil dne 10. 10. 1683 pomocný biskup pražský Jan Ignác z Longa Villa. Kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie. Fundátorkou kostela a kláštera je manželka nejvyššího prefekta Království českého Ludmila Eva Františka hraběnka z Kolovrat roz. baronka z Hýzřlová z Chodů. Významně přispěla také Marie Sidonie z Warrensbachu. Za 2. světové války patřil klášter do Sudetského komisariátu. Po roce 1950 do r. 1988 zde sídlil domov důchodců. Od té doby je objekt opuštěný a chátrá.

1675–77: P. Bartoloměj z Mostu (1. superior) (xxx)
1677–78: P. Maurus z Českých Budějovic [od 20. 8.] (Farco)

1678–80: P. Dominik ze Slezska (Linke)
1680–82: P. Bruno z Českých Budějovic (Hirsch)
1682–84: P. Chrysogon z Českých Budějovic (1. kvardián) [od 17. 9.] (xxx)
1684–86: P. Kazimír z Českého Krumlova [od 1. 9.] (xxx)
1686–87: P. Juniper Spirensis [od 3. 5.] (xxx)
1687–90: P. Eusebius z Prahy [od 18. 4.] (xxx)
1690–93: P. Anicet z Bavorska [od 26. 5.] (Reinhard)
1693–95: P. Karel z Jihlavy [od 17. 4.] (Neumann)
1695–97: P. Aleš z Chomutova [od 25. 11.] (xxx)
1697–98: P. Zachariáš Austensis [od 5. 7.] (Scherer)
1698–00: P. Justin z Chotěšova [od 26. 9.] (xxx)

1700–01: P. Samuel z Bíliny [od 26. 11.] († ve funkci 2. 2. 1701) (xxx)
1701–01: P. Reginald (xxx) (Palatinus)
1701–02: P. Fabián Linder [od 12. 9.]
1702–03: P. Makarius (xxx) (z Českých Budějovic) [od 15. 9.]
1703–06: P. Andronik Hentsa [od 15. 9.]
1706–08: P. Ferdinand Buzler [od 27. 8.]
1708–11: P. Jiří Antonín Wollarth [od 11. 5.]
1711–14: P. Jordán Grillmayer [od 8. 5.]
1714–17: P. Engelmar Günth [od 13. 7.]
1717–20: P. Martinián Latzl [od 21. 5.]
1720–23: P. Poncián Pollner [od 31. 5.]
1723–26: P. Michael Becher [od 11. 6.]
1726–29: P. Longin Kretschmer [od 13. 9.]
1729–31: P. Cherubín Adler [od 2. 9.]
1731–34: P. Rudolf Schröther [od 31. 8.]
1734–36: P. Michael Becher [od 27. 8.]
1736–37: P. Prokop Ducha [od 1. 6.]
1737–40: P. Longin Kretschmer [od 30. 8.]
1740–42: P. Antonín Maria Lebwohl [od 2. 9.] († ve funkci 30. 1. 1742
v Teplicích)
1742–45: P. Barnabáš Laube
1745–47: P. Rogát Plech [od 27. 8.]
1747–49: P. Kasián Winsch [od 1. 9.]
1749–51: P. Theopist Schauer [od 5. 9.]
1751–54: P. Sofoniáš Stantzl [od 3. 9.]
1754–57: P. Filip Ben. Kokert [od 1. 9.]
1757–60: P. Leodegar Gellner [od 26. 8.]
1760–63: P. Kajetán Lohr [od 26. 9.]

1763–65: P. Florid Kornmann [od 9. 9.]
1765–68: P. Libertin Siegl [od 30. 8.]
1768–71: P. Narcis Görbig [od 16. 9.]
1771–74: P. Anthelm Hirtmayer [od 30. 8.]
1774–76: P. Narcis Görbig
1776–77: P. Genuin Götzl
1777–80: P. Leopold Rebitzer
1780–83: P. Protasius Bayerle

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–87: P. Petr Ap. Lippert

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1806–21: P. Nikandr Rösch
1821–24: P. Poncián Letz
1824–27: P. Martinián Bernt
1827–27: P. Jeroným Czižek [od 1. 1.]

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–29: P. Jeroným Czižek
1829–32: P. Angelus Michel
1832–39: P. Arnošt Gockert
1839–48: P. Restitut Langer
1848–51: P. Felicián Bayer
1851–55: P. Václav Kockert
1855–56: P. Egid Wolf
1856–58: P. Joachim Müller
1858–62: P. Demetrius Klitzner
1863–81: P. Egid Wolf
1881–83: P. Pius Krichenbauer
1883–96: P. Demetrius Klitzner
1896–99: P. Wolfgang Schmarda
1899–02: P. Fidel Brož
1902–39: P. Kamil Pospíšil
1939–45: P. Maxmilián Hilbert
1945–46: P. Theodor Muzikant (faktický kvardián s titulem místního vikáře –
v dubnu odsunut do Německa)
(Současně zde působil český kapucín P. Petr Kulísek jako admi-
nistrátor před státem.)
1946–50: P. Petr Kulísek

CZ16 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ZÁKUPY ²¹ **(Reichstadt, Reichstadium)**

Rozhodnutí o stavbě padlo na provinční kapitule 28. 4. 1679. Základní kámen ke stavbě položil dne 24. 4. 1681 zákupský děkan Grim, který také na základě zvl. pověření benedikoval dne 9. 7. 1683 hotový kostel. Dne 10. 9. 1684 byl formálně zřízen klášter. Slavnostní posvěcení kostela provedl pak dne 17. 9. 1684 pražský arcibiskup Jan Bedřich hrabě z Valdštejna. Kostel je zasvěcen sv. Františku Serafinskému. Fundátorem a dárce pozemku je vrchní maršálek císařského vojska Julius František vévoda sasko-lauwenburgský, angarský a westfálský. Vysvěcení bočních oltářů a postranní kaple Panny Marie Bolestné provedl 18. 9. 1684 pomocný biskup pražský Jan Ignác Dlauhowesky. Za 2. světové války patřil klášter do Sudetského komisariátu. Po roce 1950 užívala klášter armáda, která po 21. 8. 1968 objekt opustila a ten zpustl. Majetkově patří kostel i klášter městu.

1679–81: P. Dominik ze Slezska (1. superior) (Linke)
1681–84: P. Prosper z Českého Krumlova [od 20. 2.] (Hainzman)
1684–87: P. Prosper z Českého Krumlova (1. kvardián) [od 1. 9.] (Hainzman)
1687–88: P. Sabinus z Českého Krumlova [od 18. 4.] (Kalchreitter)
1688–90: P. Zachariáš Austensis [od 27. 8.] (Scherer)
1690–93: P. Herkulán ze Salcburku [od 26. 5.] (xxx)
1693–97: P. Gerard ze Znojma [od 17. 4.] (xxx)
1697–98: P. Augustin z Lužice [od 5. 7.] (xxx)

1698–01: P. Gerard (xxx) (ze Znojma) [od 26. 9.]
1701–02: P. Sebastián (xxx) (ze Slezska) [od 12. 9.] (xxx)
1702–05: P. Gerard (xxx) (ze Znojma) [od 15. 9.] (xxx)
1705–06: P. Egid Weis [od 2. 5.]
1706–09: P. Bonaventura Rodiger [od 27. 8.]
1709–12: P. Didak Rautz [od 6. 9.]
1712–14: P. Maxmilián Bayer [od 9. 9.]
1714–17: P. Jan Damasc. Könneker [od 13. 7.]
1717–20: P. Michelangel Müller [od 21. 5.]
1720–23: P. Antonín Lindler [od 31. 5.]
1723–26: P. Romedius Beer [od 11. 6.]
1726–29: P. Josafat Richter [od 13. 9.]
1729–31: P. Celsus Heinisch [od 2. 9.]
1731–34: P. Prokop Ducha [od 31. 8.]
1734–37: P. František Siegel [od 27. 8.]
1737–40: P. Jeroným Schnitzenbaumer [od 30. 8.]

1740–43: P. Blažej Diettner [od 2. 9.]
1743–46: P. Probus Kolbitz [od 6. 9.]
1746–48: P. Gerinus Stanner [od 26. 8.] († ve funkci 18. 8. 1748)
1748–51: P. Sofoniáš Stantzl [od 28. 8.]
1751–54: P. Kleofáš Bach [od 3. 9.]
1754–55: P. Valentin Hackenberger [od 1. 9.]
1755–09: P. Řehoř Nazián. Knipandl [od 29. 8.]
1759–62: P. Valentin Hackenberger [od 11. 5.]
1762–64: P. Ondřej Avelin. Pusch [od 27. 8.]
1764–65: P. Theopist Schauer [od 31. 8.]
1765–66: P. Kajetán Lohr [od 30. 8.]
1766–67: P. Geminián Gareis [od 22. 8.]
1767–70: P. Sancius Vatter [od 28. 8.]
1770–71: P. Agapit Kayroli [od 31. 8.] († ve funkci 7. 8. 1771)
1771–74: P. Oktavius Rabatsch [od 30. 8.]
1774–77: P. Hermogenes Michel
1777–80: P. Heřman Schneider
1780–83: P. Micheáš Kanheiser

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie)

1783–87: P. Micheáš Kanheiser

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1806–15: P. Martinián Bernt
1815–24: P. Alois Kugler
1824–27: P. Antonín Reinitzer
1827–27: P. Atanáš Rauch (jen vikář)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Antonín Feinermann
1828–30: P. Barnabáš Žak
1830–48: P. Ludvík Ninger
1848–50: P. Osvald Grammel
1850–51: P. Chrysant Himmel
1851–55: P. Rupert Summer
1855–56: P. Milo Lefnar
1856–65: P. Řehoř Killian
1865–81: P. Longin Fritsch
1881–83: P. Šimon Gründig
1883–11: P. Florid Lammel
1911–16: P. Eduard Fica

1916–19: P. Ignác Kohl

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1926–35: P. Justin Nekula

1935–37: P. Angel Steinfeld (1937 vystoupil z Řádu)

(NN: kvardián neuveden)

1939–46: P. Theodor Muzikant (v r. 1946 byl odsunut do Německa)

(současně zde 1945–46 působil český kapucín P. Bernardin Sovadina jako administrátor před státem.)

1946–50: P. Anicet Petružela

CZ17 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE RUMBURK²² **(Rumburg, Rumburgum)**

Dne 25. 10. 1667 učinil František Eusebius hrabě z Pöttingu závět' uloženou 6. 3. 1679 v zemských deskách, podle které měl jeho dědic povinnost pod trestem propadnutí dědictví postavit v Rumburku klášter pro 12 bratří. Jeho dědici, kterým byl synovec Jan Šebestián hrabě z Pöttingu se však do stavby nechtělo, proto hledal vhodného kupce. Roku 1681 koupil panství Antonín Florián kníže z Lichtensteinu s podmínkou, že do tří let postaví klášter s roční almužnou. V roce 1682 jej musel Jan Šebestián hrabě z Pöttingu znovu urgovat. Se stavbou se začalo dne 20. 5. 1683. Klášter byl dokončen v r. 1687. Základní kámen však symbolicky položil až dne 8. 4. 1690 tehdejší šluknovský děkan. Následujícího dne 9. 4. 1689 posvětil kostel litoměřický biskup Jaroslav František hrabě ze Šternberka. Kostel je zasvěcen sv. Vavřinci, jáhnovi a mučedníkovi, boční kaple pak sv. Antonínu Paduánskému. V r. 1950 došlo k zabrání kláštera a vyhnání řeholníků státní mocí. Budovy pak dlouho chátraly. Teprve roku 1972 se začalo s rekonstrukcí objektu, která pro nedostatek prostředků byla dokončena až 17. 11. 1994! V budově kláštera je nyní městská knihovna. Pod klášterem je kavárna. Zdejší Loretu, která je nejsevernější v Evropě, a také kostel spravuje Řád salesiánů. Klášterní zahrada byla přeměněna v městský park.

1682–83: P. Bruno z Českých Budějovic (Hirsch) (1. superior) († ve funkci 8. 1. 1683)

1683–84: P. Elzearius Silesius (Schmidleithner) (superior)

1684–87: P. Rafael z Chomutova (xxx) (superior)

1687–88: P. Damián z Vídně (xxx) (superior)

1688–90: P. Damián z Vídně (xxx) (1. kvardián)

1690–93: P. Sebastián ze Slezska (xxx)

1693–94: P. Prosper z Českého Krumlova (Hainzlman) († ve funkci 3. 10. 1694)

1694–97: P. Reginald Palatinus (xxx)

1697–98: P. Aleš z Chomutova (xxx)

1698–00: P. Reginald Palatinus (xxx)

1700–01: P. Cherubín (xxx) (z Tyrolska)

1701–02: P. Makarius (xxx) (z Českých Budějovic)

1702–05: P. Egid Weis

1705–06: P. Tiburc Richthammer

1706–09: P. Nicefor Richter

1709–12: P. Narcis Sauer

1712–14: P. J. Damascen Könneker

1714–17: P. Kristýn Schwartz

1717–18: P. Vilém Grün

1718–21: P. Engelmar Günth

1721–25: P. Nicefor Richter (čtvrtý rok s dispensí od gen. ministra)

1725–26: P. Cherubín Adler

1726–29: P. Marcelín Rösler

1729–32: P. Longin Kretschmer

1732–34: P. Cherubín Adler

1734–37: P. Longin Kretschmer

1737–40: P. Renatus Pohl

1740–43: P. Doroteus Röhner

1743–46: P. Hartman Höffer

1746–49: P. Viktor Förster

1749–52: P. Valentin Hackenberger

1752–53: P. Rogatus Plech

1753–56: P. Geminianus Gareis

1756–57: P. Kleofáš Bach

1757–60: P. Filip Ben. Kokert

1760–63: P. Martialis Zeller

1763–65: P. Rajmund Nonnatus Aver

1765–66: P. Floridus Kornmann

1766–69: P. Gaudenc Metzger († ve funkci 26. 3. 1769)

1769–70: P. Auspicius Senger

1770–71: P. Maturus Achinger

1771–74: P. Micheáš Kanheiser

1774–76: P. Petronius Frühauf

1776–78: P. Dagobert Rösler

1778–79: P. Hermogenes Michel

1779–80: P. František Ant. Welle

1780–82: P. Heřman Schneider

1782–83: P. Archangel Auftifer

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–84: P. Protus Bayerle

1784–90: P. Lev Stolla

1790–93: P. Eleutherius Fridmann

1793–95: P. Mellitus Pitschmann († ve funkci 22. 7. 1795)

1808–27: P. Florinus Hammerschmidt

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–31: P. Antonín Feinermann

1831–42: P. Ferdinand Tippmann

1842–45: P. Evžen Brix

1845–51: P. Pius Krautschneider

1851–53: P. Gustav Bernfuss

1853–64: P. Angelus Michel

1864–81: P. Siard Sorgenfrey (*Sorgenfrei*)

1881–87: P. Petr Achterling

1887–92: P. Alois Gezek (*Ježek*)

1892–02: P. Hilarius Pokorný

1902–05: P. Klement Bradáč

1905–06: P. Linus Mann

1906–08: P. Pavlín Krkoška

1908–11: P. Antonín Podlaha

1911–35: P. Tadeáš Walter

1935–40: P. Maxmilián Hilbert

1940–47: P. Leonhard Slezák

1947–50: P. Mansvet Ston

CZ18 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE TŘEBÍČ²³ **(Trebitsch, Trebitzium)**

Roku 1663 požádal František Adam hrabě z Valdštejna provinční kapitulu, aby se Řád usadil v Třebíči a věnoval za tím účelem Řádu svou zahradu a 2 000 florénů. Žádosti bylo formálně vyhověno, ale realizace odkazu se protahovala. V r. 1665 dal olomoucký biskup souhlas ke stavbě a také kapucíni znovu vyjádřili ochotu sem přijít. Dne 2. 2. 1666 však fundátor zemřel a protože byl bezdětný, chvíli trvalo, než se rozhodlo o tom, kdo je dědicem. Nakonec se dědictví ujal jeho bratranec František Augustin hrabě z Valdštejna, který však zahájení stavby oddaloval. V roce 1671 bylo zažádáno o souhlas se stavbou do Říma. V r. 1676 je opakována žádost provinční kapitule o příchod kapucínů do Třebíče a kapucíni

potřetí přijali žádost o příchod do Třebíče. Římská kongregace však váhala s odpovědí na žádost o souhlas se zřízením kláštera, a proto v r. 1679 kapucíni přijali alespoň péči o kapli a zahájení stavby bylo odloženo na rok 1680. Když však hrabě František Augustin dne 11. 8. 1684 zemřel, stále se ještě nestavělo. V závěti však na stavbu vyčlenil 25 tisíc florénů. Stavbu po převzetí dědictví zahájil až jeho bratr Karel Ferdinand hrabě z Valdštejna a to 17. 6. 1686. Bratři se do kláštera nastěhovali 1. 1. 1691. Kostel posvětil dne 15. 10. 1693 olomoucký pomocný biskup Jan Josef hrabě Breuner ke cti Nejsvětějšího Spasitele. Boční kaple byl zasvěcena sv. Barboře. Základní kámen pod boční oltář sv. Františka symbolicky položil s delegací od zmíněného biskupa dne 25. 10. 1693 tehdejší kvardián P. Dominik Linke. Roku 1750 byl vyměněn obraz Sv. rodiny na hlavním oltáři za obraz Proměnění Páně a v souvislosti s tím bylo změněno zasvěcení kostela na Proměnění Páně. Dne 25. 5. 1847 klášter vyhořel a byl obnoven z fondu Náboženské matice. V roce 1950 byl klášter zabrán státem a ani po r. 1990 zde již komunita nebyla obnovena. I po zabrání kláštera v roce 1950 však zůstala zdejší fara nepřetržitě obsazena kapucínským knězem. Do 70. let byl klášter prázdný, pak v něm sídlila Střední průmyslová škola, která objekt užívala až do r. 1999. Objekt kláštera převzal Řád v restituci přílohou zákona č. 338/91; Dne 17. 12. 1998 daroval Řád komplex školy a kláštera Biskupství brněnskému pro potřeby Katolického gymnázia. Když 20. 10. 2000 zemřel poslední kapucínský farář v Třebíči-Jejkově P. Antonín Kovář, byla také farnost a kostel převedeny do správy Biskupství brněnského. Rozhodnutím Kongregace pro instituty zasvěceného života čj. 36213/2001 ze dne 8. 6. 2001 byl klášter zrušen a nadále je v něm Biskupské gymnázium.

1677: P. Bruno Hirsch (určen jako superior) [od 20. 8.] (*Hirš*)

1686–93: P. Chrysogon z Českých Budějovic (xxx) (1. skutečný superior)

1693–93: P. Chrysogon z Českých Budějovic (xxx) (1. kvardián) († ve funkci 4. 9. 1693)

1693–94: P. Dominik ze Slezska (Linke)

1694–95: P. Patricius ze Žatce (xxx) [od 20. 8.]

1695–98: P. Cecilius z Moravy (Hormann) [od 25. 11.]

1698–00: P. Vít z Hradce Králové (Wiskoczil – *Vyskočil*) [od 26. 9.]

1700–02: P. Andronik Hentsa [od 26. 11.]

1702–05: P. Hubert Dubensky [od 15. 9.] (*Dubenský*)

1705–08: P. Roman Hecht [od 2. 5.]

1708–09: P. Inocenc Pernfus [od 11. 5.] (*Bernfus*)

1709–12: P. Marinus Flixius [od 6. 9.]

1713–14: P. Matouš Blöser

1714–17: P. Michelangel Müller [od 13. 7.]

1717–20: P. Robert König [od 21. 5.]
1720–21: P. Pavlín Hahn [od 31. 5.]
1721–23: P. Vilém Grün [od 25. 7.]
1723–25: P. Peregrin Heymann [od 11. 6.]
1725–26: P. Petronius Kettner [od 1. 6.]
1726–28: P. Geminián Carel [od 13. 9.] (*Karel*)
1728–31: P. Bonifác Czralik [od 30. 4.] (*Zralík*)
1731–32: P. Gerard Schwartz [od 31. 8.] (*Švarc*)
1732–34: P. Eliáš Krappik [od 29. 8.] (*Krapík*)
1734–37: P. Arnošt Ranner [od 27. 8.]
1737–38: P. Fabián Machaczek [od 30. 8.] (*Macháček*)
1738–40: P. Andronik Gedeck [od 29. 8.] (*Jedek*)
1740–42: P. Ubald Streit [od 2. 9.] (*Štrajt*)
1742–45: P. Richard Zeisel [od 12. 10.]
1745–48: P. Matouš Schimanek [od 27. 8.] (*Šimánek*)
1748–49: P. Andronik Gedeck [od 28. 8.] (*Jedek*)
1749–52: P. Marius Hannuchna [od 5. 9.]
1752–54: P. Didak Czermak [od 1. 9.] (*Čermák*)
1754–57: P. Libertin Siegl [od 1. 9.]
1757–60: P. Florenc Schicht [od 26. 8.] (*Šicht*)
1760–62: P. Reginald Lateur [od 26. 9.] († ve funkci 21. 4. 1762)
1762–63: P. Rajmund Aver [od 27. 8.]
1763–66: P. Dominik Kettler [od 9. 9.]
1766–67: P. Sancius Vatter [od 22. 8.]
1767–70: P. Dominik Kettler [od 28. 8.]
1770–72: P. Albertin Schreiber [31. 8.]
1772–73: P. Jaroslav Swoboda [od 4. 9.] (*Swoboda*)
1773–76: P. Bartoloměj Smrz (*Smrž*)
1776–78: P. Jaroslav Swoboda (*Swoboda*)
1778–81: P. Sekundián May
1781–83: P. Alfons Kopfinger

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Alfons Kopfinger
1784–87: P. Kvartus Schneider
1787–90: P. Archangel Auftifer

(V letech 1790–1827 kvardiáni neuvedeni, známe jen jména dvou administrátorů farnosti)

1803–23: P. Tertulián Przedowsky (*Předovský*) (adm. farnosti²⁴ Třebíč-Jejkov)
(† ve funkci 9. 1. 1823)

1823–32: P. Jeroným Swoboda (*Svoboda*) (adm. farnosti Třebíč-Jejkov) († ve funkci 5. 1. 1832)

(Dne 1. 5. 1827 se klášter stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–32: P. Gabriel Portsh

1832–35: P. Jakub Grund

1835–57: P. Tadeáš Freiss

1856–58: P. Evžen Brix

1858–65: P. Tadeáš Freiss

1865–72: P. Vilém Sowa (*Sova*)

1872–77: P. Tadeáš Freiss (souč. adm. farnosti)

1877–91: P. Albert Chlumetzky (*Chlumecký*) (souč. adm. farnosti)

1891–99: P. Angelus Krob (souč. adm. farnosti)

1899–17: P. Jan Nep. Rubringer (souč. adm. farnosti) († ve funkci 27. 6. 1917)

1917–17: P. Timotej Kyselý (souč. adm. farnosti)

1917–25: P. Ambrož Smékal (souč. adm. farnosti)

1925–34: P. Atanáš Vysloužil (souč. adm. farnosti)

1934–35: P. Vladimír Lakomý (souč. adm. farnosti)

1935–45: P. Egid Pytlíček (souč. adm. farnosti)

1945–47: P. Jiří Havránek

1947–49: P. Gaudenc Kašík

1949–50: P. Felicián Machač

(Po zabrání kláštera státní mocí v 1950 nebyla již komunita při klášteře obnovena ani po roce 1990. Pouze zde i po r. 1950 zůstával při kapucínském kostele kapucínský adm. farnosti)

1950–57: P. Egid Pytlíček (farář) (ve funkci od r. 1935)

1957–80: P. Kasián Válek (farář) († ve funkci 15. 3. 1980)

(Po Pražském jaru 1968 byla v letech 1968–69 krátce obnovena při klášteře řeholní komunita dvou kněží a dvou bratří laiků vedená kvardiánem P. Markem Mayerem. Kapucínský farář P. Kasián Válek si však existenci komunity nepřál z obavy před sankcemi ze strany režimu, a proto bratři komunity žili v soukromých bytech mimo klášter a pouze se v neděli scházeli ke společné modlitbě, což vedlo k jejímu zániku poté, co jmenovaný kvardián ztratil státní souhlas ke kněžskému působení.)

1980–00: P. Antonín Kovář (farář) († ve funkci 22. 10. 2000)

CZ19 – SUPERIOŘI V HOSPICU MĚLNÍK²⁵ **(Melnik, Hospitium Melnicae)**

O uvedení Řádu do Mělníku požádal r. 1749 požádal mělnický purkmistr. Hospic byl přestavěn ze dvou měšťanských domů a jednoho přilehlého pozemku. Souhlas ke zřízení hospice (tj. domu pro max. 6 řeholníků)²⁶ dala sama císařovna Marie Terezie a litoměřický biskup. Bratry slavnostně uvedl do hospice dne 20. 9. 1750 generální vikář litoměřické diecéze Bernard Josef Fischer. Se stavbou se začalo dne 12. 8. 1752. Základní kámen pro kostel byl položen 3. 4. 1753. Kostel jako kapli benedikoval dne 25. 7. 1754 litoměřický generální vikář, kterým tehdy již byl P. Jarschel. Kaple je zasvěcena ke cti Čtrnácti svatých pomocníků a protože konzistoř povolila dne 20. 3. 1755 konat v ní pobožnosti obvyklé pro kapucínský řád, byly zde slouženy i mše svaté. Mezi významné dobrodince se počítá zvl. vdova Marie Terezie Tschebischová, která darovala svůj dům, dále inspektor valdštejnských panství Jan Janaushek a senátor Jan Brudig. Zasluhou českého kapucína P. Serafína Melchera, který byl v té době generálním ministrem Řádu byla přidělena také dotace z generální kurie Řádu. Přispěl i mělnický magistrát. Významnější přestavbu interiéru zažil kostel ještě v r. 1882. V čase josefínských reforem měl být klášter zrušen, avšak bylo od toho upuštěno s ohledem na zapojení kapucínů do duchovní správy. Po roce 1950 Náboženská matice neoprávněně darovala klášter státu a vzniklo zde muzeum, které provedlo jeho celkovou rekonstrukci. Kostel je ve správě proboštství. Okresní soud v Mělníku restituoval klášter kapucínskému Řádu rozsudkem z 8. 6. 1998, Okresní úřad v Mělníce se ale odvolal ke krajskému soudu v Praze, který v dubnu 2000 vrátil objekt Městskému muzeu v Mělníce. Následně se Provincie kapucínu v ČR po zvážení všech okolností rozhodla v soudním procesu nepokračovat a klášter tedy zůstal v držení Městského muzea Mělník.

1750–52: P. Oktavián Hoiny (1. superior) [od 28. 8.]

1752–60: P. Symforián Czermak [od 1. 9.]

1760–62: P. Berard Lieboswarsky [od 26. 9.]

1762–75: P. Krescencián Kruschetzky [od 27. 8.]

1775–78: P. Albertin Schreiber

1778–81: P. Auspicius Senger

1781–83: P. Elektus Popelarz

(Dne 28. 5. 1783 se hospic stal součástí České provincie.)

1783–93: P. Elektus Popelarz

1793–94: P. Florentius Pirnitzky

(NN: superioři neuvedeni)

1808–15: P. Jan z Prado Liczek

1815–18: P. Josef z Leon. Damm
1818–21: P. Vavřinec z Brind. Komorowsky
1821–24: P. Alipius Caspar
1824–27: P. Řehoř Seipel

(Dne 1. 5. 1827 se hospic stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–28: P. Řehoř Seipel
1828–31: P. Bernard Ružiczka
1831–39: P. Pavel Palanek
1839–42: P. Vavřinec Komorowsky
1842–48: P. Remigius Missarz
1848–51: P. Pavlín Klimesch
1851–53: P. Elektus Petrus
1853–68: P. Gaudenc Plesch
1868–75: P. Remig Missarz
1875–78: P. Pavel Klecan
1878–81: P. Pavlín Klimesch
1881–83: P. Gaudenc Plesch
1883–84: P. Tibor Wyskočil
1884–96: P. Floribert Schindler
1896–99: P. Felix Fábera
1899–13: P. Celestýn Moc
1913–15: P. Inocenc Neumann (od září)
1915–19: P. Efrém Konařík (v březnu 1919 odešel z Řádu)
1919–21: P. Egid Pytlíček
1921–26: P. Atanáš Vysloužil (od srpna)
1926–38: P. Ambrož Smékal

(NN: superioři neuvedeni)

1943–47: P. Ignác Kohl
1947–50: P. Jiří Havránek

CZ20 – SUPERIOŘI V HOSPICU MARIÁNSKÁ²⁷

**(Maria–Sorg bei Joachimsthal – Hospitium ad S. Mariam Curatricem
[Joachimum Valle])**

Konvent vybudovalo město Jáchymov kolem velmi staré kapličky nebo spíše poutního mariánského kostelíka, který v reformační době zpustl a kolem r. 1691 byl horaly obnoven. Protože rostl počet poutníků a místo bylo odlehlé, bylo nutné zřídit zde duchovní správu. Není bez zajímavosti, že město se obrátilo na kapucíny, ačkoli o přidělení poutního místa výslovně požádali jezuité. Předání

kapucínům schválila reskriptem z 19. 1. 1754 Marie Terezie. Dne 6. 6. 1754 se začalo se stavbou a kapucíni sem slavnostně uvedl dne 29. 7. 1754 jáchymovský děkan P. František Vavřinec Grünes. V té době stálo jen jedno křídlo hospicu (tj. neformálně zřízeného domu pro max. 6 řeholníků), další vznikala postupně. Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie nevyhovoval řádovým předpisům, a proto kapucíni později nákladem města vybudovali ještě druhý, klášterní kostel sv. Františka, který byl dokončen asi r. 1765. Fundátorem hospice a klášterního kostela bylo město Jáchymov. Zasluhou českého kapucína P. Serafína Melchera, který byl v té době generálním ministrem Řádu dostali kapucíni stavební dotaci z generální kurie Řádu ve výši 30. 000 florénů. Po První světové válce neměla Provincie dostatek řeholníků a hrozilo, že kostel připadne církvi husitské a proto v péči o poutní místo začali pomáhat kapucíni z Tyrolska. Roku 1948 byly do prostor kláštera podstrčeny zbraně a bratři vyhnáni, neboť to bylo v zájmu StB. Následně byly v klášteře garáže a autodílna SNB a zvláště pak byl objekt využíván pro výslechy a věznění politických vězňů z trestných táborů, kterých v okolí byla zřízena celá řada kvůli těžbě uranu. Dne 31. 5. 1965 byl klášter odstřelen 1300 náložemi a srovnán se zemí. Poutní socha Panny Marie byla přenesena do děkanského kostela v Jáchymově, který byl z tohoto důvodu v roce 1987 povýšen na poutní místo. Z kláštera dnes stojí jen zbytky obvodových zdí zahrady a částečně se zachovala i hrobka.

1754–55: P. Zefirin Wolf (1. superior) [od 1. 9.]

1755–64: P. Jovita Müller [od 29. 8.]

1764–66: P. Ananiáš Donatin [od 31. 8.] († ve funkci 10. 8. 1766)

1766–67: P. Parthenius Noziczka [od 22. 8.]

1767–71: P. Modestin Kayser [od 28. 8.]

1771–73: P. Amát Knobloch [od 30. 8.]

1773–74: P. Modestin Kayser

1774–77: P. Palmác Krämer

1777–80: P. Protasius Bayerle

1780–83: P. Petr Ap. Lippert

1783–83: P. Jodok Gube

(Dne 28. 5. 1783 se hospic stal součástí České provincie.)

1783–87: P. Jodok Gube

(NN: superioři neuvedeni)

1808–09: P. Jovita Seidl († ve funkci 29. 9. 1809)

1809–21: P. Poncián Letz

1821–24: P. Ferdinand Tippmann (novokněz 13. 4.)

1824–27: P. Poncián Letz

(Dne 1. 5. 1827 se hospic stal součástí obnovené Českomoravské provincie.)

1827–29: P. Alois Kugler
1829–30: P. Filip Hauke
1830–33: P. Ondřej Langer
1833–36: P. Mořic Schrutka
1836–39: P. Dagobert Korzistka
1839–45: P. Matouš Mach
1845–53: P. Siard Sorgenfrey
1853–56: P. Albín Ehrlich
1856–58: P. Longin Fritsch
1858–64: P. Nikandr Heinemann
1864–68: P. Albín Ehrlich
1868–71: P. Demetrius Klitzner
1871–96: P. Sylván Kreissel
1896–05: P. Heřman Klement
1905–06: P. Karel Toufar
1906–11: P. Wolfgang Schmarda
1911–19: P. Lukáš Mlady

(NN: superioři neuvedeni)

1924–30: P. Benno Auracher (z prov. Tyrolské)
1930–33: P. Silvester Meier (z prov. Tyrolské)

(NN: superior neuveden)

1934–38: P. Valerius Huber (z prov. Bavorské)
1938–45: P. Christoph Mayer (od 15. 10.) (z prov. Bavorské)
(současně zde působil i český kapucín P. Optát Basler jako
administrátor před státem.)
1945–50: P. Optát Basler (od 15. 10.)

CZ21 – KVARDIÁNI/SUPERIOŘI V KLÁŠTEŘE/HOSPICU PRAHA– NOVÉ MĚSTO²⁸

(Prag Neustadt, Hospitium Neo–Pragae)

Podnět k výstavbě tohoto druhého pražského kláštera vyšel r. 1630 od císaře Ferdinanda II., který také přispěl na stavbu. Fundátorem ovšem byl Gerard baron z Questenberku, který na vykoupení domů a stavbu přispěl částkou 31. 600 florénů. Přípravu stavby provázely velké obtíže, proto byl základní kámen ke kostelu položen až 13. 5. 1636. Stavba se skončila již v roce 1642, ale chybělo vybavení pro kostel, a proto byl pouze benedikován. Dne 9. 9. 1642 byli bratři uvedeni do nového kláštera, který se začal stavět v roce 1638. Vzhledem

k Třicetileté válce však teprve dodatečně vložil dne 15. 5. 1653 benediktinský opat od sv. Mikuláše na Malé Straně „základní kámen“ do hotové stavby. Dne 25. 5. 1653 pak pražský arcibiskup kardinál František kníže z Harrachu posvětil hotový kostel a klášter. Kostel je zasvěcen sv. Josefu, Pěstounovi Páně. Dvorským dekretem z 14. 3. 1795 byl klášter zrušen a kostel přeměněn na veřejný filiální k farnosti sv. Petra. K realizaci uzavření kláštera došlo 29. 5. 1796. Roku 1799 vznikla na místě kláštera kasárna (dnes přestavěná na obchodní komplex Palladium). Dne 18. 12. 1832 byl kostel vrácen do správy kapucínů. Vedle kostela postavili čeští stavové pro kapucíny na základě kupní smlouvy z 05. 10. 1799 malý hospic dokončený 17. 10. 1861. Dne 20. 6. 1950 však vládní dislokační komise přidělila budovu hospice Městské hudební škole, která zde působila do r. 2003. Zábor byl potvrzen 24. 2. 1964 darovací smlouvou čs. státu. Kostel se po r. 1950 stal součástí farnosti sv. Petra. Smlouvou z 3. 12. 1998 byl darován Provincii kapucínů v ČR. Protože restituce hospice není možná, připravuje se v sousedství kostela projekt výstavby nového kláštera. Již 16. 5. 2002 však byla v prozatímních prostorách při kostele sv. Josefa kanonicky ustavena komunita pod názvem Řeholní dům sv. Josefa. Komunita na zkoušku zde předtím existovala od r. 1992.

1633–35: P. Samuel z Plzně (de Greifenfels) (praesidens, tj. řídil jednání kolem stavby a bratry tam přidělené)

1635–36: P. Vojtěch z Vyškova (xxx)

1636–38: P. Martin z Vídně (xxx)

(1638 položen základní kámen ke stavbě)

1638–39: P. Samuel z Plzně (de Greifenfels)

1639–40: P. Konstantin z Rottemburku (Hayel)

1640–41: P. Kazimír z Mostu (xxx)

1641–42: P. Izaiáš z Mnichova (xxx)

1642–43: P. Izaiáš z Mnichova (xxx) (od 11. 7. – první kvardián)

1643–44: P. Samuel z Plzně (de Greifenfels)

1644–46: P. František z Brugge (Augenstein)

1646–48: P. Zachariáš z Mnichova (xxx)

1648–50: P. Berhold ze Slezska (Hoffman)

1650–51: P. Elizeus ze Slezska (Bernhard)

1651–52: P. Alexander z Frimburku (xxx)

1652–53: P. Martin z Moravy (Geyroar)

1653–55: P. Elizeus ze Slezska (Bernhard)

1655–58: P. Martin z Moravy (Geyroar)

1658–59: P. Burchard z Marville (F) (Robert)

1659–61: P. Martin z Moravy (Geyroar)

1661–62: P. Vojtěch z Čech (xxx)

1662–65: P. Martin z Moravy (Geyroar)
1665–66: P. Nicefor z Kutné Hory (Skalsky de Ruba)
1666–69: P. Martin z Moravy (Geyroar)
1669–72: P. Berhold ze Slezska (Hoffman)
1672–75: P. Anastáz z Prahy (xxx)
1675–76: P. Celestýn z Biliny (Peylen)
1676–77: P. Martin z Moravy (Geyroar)
1677–81: P. Berhold ze Slezska (Hoffman)
1681–82: P. Celestýn z Biliny (Peylen)
1682–84: P. Damascén z Českého Krumlova (xxx)
1684–86: P. Chrysogon z Českých Budějovic (xxx)
1686–88: P. Pavlín z Třebíče (xxx)
1688–91: P. Timotej z Čech (rytíř Dohalžky)
1691–93: P. Damascén z Českého Krumlova (xxx)
1693–95: P. Sebastián ze Slezska (xxx)
1695–97: P. Timotej z Čech (Dohalžky)
1697–98: P. Pavel z Vyškova (Kuttalik)
1698–00: P. Samuel z Biliny (xxx)

1700–02: P. Pavel Kuttalik (*Kutalík*)
1702–03: P. Archangel Pohl
1703–05: P. Pavel Kuttalik
1705–08: P. Serafín Ludwigkowsky (*Ludvíkovský*)
1708–11: P. Adam Powolil (*Povolil*)
1711–12: P. Maxmilián Bayer
1712–15: P. Serafín Ludwigkowsky
1715–17: P. Placid Breüer
1717–18: P. Jiří Ant. Wollarth
1718–21: P. Oto Ortner (od 26. 8.)
1721–23: P. Timotej Walla (*Vala*)
1723–25: P. Lucián Hlawaczek (*Hlaváček*)
1725–28: P. Aurelián Pusch (*Puš*)
1728–29: P. Coloman Kerner
1729–31: P. Lucián Hlawaczek
1731–34: P. Timotej Walla
1734–37: P. Knut Hanausek (*Hanoušek*)
1737–39: P. Timotej Walla
1739–42: P. Fabián Machaczek (*Macháček*)
1742–43: P. František Siegel
1743–46: P. Remigius Zimmer

1746–49: P. František Siegel
1749–50: P. Mansvet Liebscher
1750–52: P. Fabián Machaczek
1752–55: P. Mansvet Liebscher
1755–59: P. Filibert Mikota
1759–60: P. Antonín Heckel
1760–62: P. Jan Petr Wostroczy (Vostročský)
1762–65: P. Emerik Senger
1765–67: P. Antonín Heckel
1767–70: P. Albertin Schreiber
1770–71: P. Sancius Vatter
1771–72: P. Firminián Beer († ve funkci 27. 9. 1772)
1772–75: P. Sixtus Runczik
1775–78: P. Libor Rosmeisl
1778–81: P. Donacián Brzezina (Březina)
1781–82: P. Mikuláš Donner
1782–83: P. Julián Meller
1783–85: P. Ezechiel Bunck
1785–95: P. Řehoř Liebitzky (Líbický)

(Dne 29. 5. 1795 byl klášter zrušen a proměněn na kasárny. Kostel se stal vojenským kostelem a i nadále ho spravoval P. Řehoř Liebitzky, ale již jen jako expozituru. † zde ve funkci 7. 1. 1806. Teprve až r. 1833 se příznivcům Řádu podařilo vrátit kostel kapucínům. Při kostele místo kláštera vznikl již jen hospic, založený r. 1799.).

1833–45: P. Angelus Michel (superior)
1845–48: P. Evžen Brix (superior)
1848–51: P. Elektus Petrus (superior)
1851–52: P. Emilián Schimeczek (superior) (rezignoval při kongreze r. 1852)
1852–56: P. Fulgenc Koprziwa (superior) (Kopřiva)
1856–58: P. Generosus Saukup (superior) (Soukup) (rezignoval při kongreze r. 1858)
1858–60: P. Joachim Müller (superior)
1860–99: P. Barnabáš Weiss (superior) († ve funkci 26. 12. 1899)
1900–16: P. Řehoř Kott (superior)
1916–17: P. Ambrož Smékal (superior)
1917–19: P. Timotej Kyselý (superior)
1919–20: P. Antonín Podlaha (superior)
1920–26: P. Řehoř Kott (superior)
1926–29: P. Eduard Fica (superior)
1929–32: P. Norbert Smékal (superior)

1932–35: P. Mansvet Ston (superior)
1935–38: P. Mořic Ludva (superior)
1938–46: P. Sarkandr Dostál (superior)
1946–49: P. Valerián Filip (současně provinciál)
1949–50: P. Longin Novák

(Po potlačení činnosti Řádu v 1950 byl hospic uprázdněn a kostel spravován diecézními kněžími)

Správcové kostela po potlačení Řádu v roce 1950

28. 4. 1950: Kostel a budova hospicu byly zabrány státní policií, řeholníci byli internováni.

1950–53: Správcem kostela byl jmenován diecézní kněz **P. Osvald Novák**²⁹.

1953–55: Rektorem kostela byl jmenován **P. Jindřich Strnad**.

1955–70: Správcem jmenován **P. Osvald Novák**, nyní již kanovník metropolitní kapituly.³⁰

(v r. 1956 navrženo zřídit samostatnou faru u kostela sv. Josefa (výsledek neuveden – patrně se neuskutečnilo) a současně byl majetkově převeden kostel a klášter (sic!) na farnost sv. Petra (totéž ještě jednou v r. 1959! a ještě znovu v r. 1964!)

(Pro rok 1961 je zaznamenáno, že fara sv. Mikuláše (tedy asi P. Miloslav Máše) dočasně převzala duchovní správu u sv. Josefa, duchovním správcem ale i nadále zůstává P. Osvald Novák)

od 2. 1. 1969 získal souhlas k působení při kostele po dlouhé době opět kapucín, a to **P. Eliáš Svatek**, který při pozdějších změnách správců zajišťoval kontinuitu správy a po změně režimu převzal správu kostela.³¹ Po r. 1974 až do změny režimu v r. 1989 bylo pak zázemí kostela místem občasných tajných formačních setkání bratří kapucínů a také sester kapucínek pod vedením tehdejšího provinciála P. Jana Víchý, kterého od r. 1987 zastoupil ve výuce P. Jiří Pad'our.

1970: dočasně přebírá finanční vedení duchovní správy okrskový vikář **P. Antonín Jíša**.

1972–82: Rektorem kostela (od 15. 5.) jmenován **P. Karel Olšar**³²

1982–91: Rektorem kostela (od 1. 5.) byl jmenován **P. Jan Lebeda**. Formálně zůstal rektorem až do své smrti 5. 11. 1991, prakticky jím však po jeho jmenování biskupem (19. 5. 1988) byl již kapucín **P. Eliáš Svatek**.

Kvardiáni po obnovení činnosti Řádu v roce 1990

1992–94: Prvním kvardiánem (a současně rektorem kostela) se (ústním pověřením) stal P. Eliáš Svatek (viz výše).

1994–97: Kvardiánem (a současně rektorem kostela) (od 1. 10.) byl jmenován P. Lev Eliáš³³

1997–00: **Rektorem**³⁴ (od 1. 10.) byl jmenován P. Šimon Batory.

2000–03: **Kvardiánem**³⁵ (od 1. 5.) byl jmenován br. Jozef Gabarik.

2003–06: Kvardiánem (od 1. 9.) byl jmenován P. Šimon Batory.

CZ22 – SUPERIOŘI V HOSPICU LIBEREC³⁶ (Reichenberg, Hospitium Reichenbergae)

Když 1. 12. 1908 oslavil císař František Josef I. 60 let svého panování, uvolnil při této příležitosti prostředky na stavbu mnoha nových tzv. »jubilejních« kostelů. Jedním se stal i kostel v Liberci posvěcený ke cti sv. Maří Magdalény, který z těchto prostředků vybudoval Spolek pro postavení třetího římskokatolického kostela v Liberci. Pozemek pro stavbu kostela zakoupil spolek již 21. 10. 1884. Při kostele vznikla dvoupatrová fara, která byla svěřena do správy bratří kapucínů z Tyrolské provincie. Komplex posvětil 11. 6. 1911 litoměřický biskup Josef Gross a dne 27. 10. 1911 se kapucíni přestěhovali do nového hospicu. Tyrolští kapucíni však v Liberci žili již od r. 1908 a bydleli v domě Birkstein poblíž kostela sv. Vincence. Za druhé světové války patřil komplex do Sudetského komisariátu, a když r. 1945 byli tyrolští kapucíni odsunuti, převzali Liberec kapucíni z Českomoravské provincie. Kostel poničený bezdomovci je dnes pronajat litoměřickou diecézí jako sklad starého nábytku a v objektu hospice sídlila nejprve mateřská školka a od r. 2000 zde je azylový charitní domov pro matky s dětmi v tísní.

1908–11: P. Agnell Kammerlander (A)

1911–12: P. Anicet Ennemoser (A)

1912–19: P. Innozenz Herzer (A)

1919–24: P. Augustin Schickel (A)

1924–25: P. Anicet Ennemoser (A)

1925–39: P. Apollinaris Kasper (A)

1939–45: P. Edilbert Telgmann (D)

1945–50: P. Jan Nep. Bubeník (CZ)

CZ40 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ÚJEZD³⁷

(Augezd bei Mährischen Neustadt, Augezda locatio)

Přesné datum založení farnosti v Újezdě u Uničova ani jméno zakladatele kostela nejsou známy. První listinnou zmínku o obci Újezd máme z r. 1249, existence dřevěného kostela s farou je listinně doložena již v r. 1296. Kostelní loď byla do současné podoby dokončena někdy kolem r. 1733. Přesné datum posvěcení není známo. První komunita a noviciát v Újezdu byly ustaveny k 1. 8. 1990, když kapucíni převzali faru a kostel do pronájmu. Obojí je majetkem Arcibiskupství olomouckého a Provincie kapucínů v ČR má dohodnut pronájem zatím do r. 2010.

1990–92: P. Lev Eliáš (od 1. 8. – jmenován pouze ústně)

1992–93: P. Tadeáš Chovanec³⁸ (od 11. 12.)

1993–97: P. Augustin Šváček (od 1. 8.)

1997–00: br. Vavřinec Zimmermann³⁹ (od 1. 10.)

2000–04: P. Benno Štivar⁴⁰ (od 1. 5.)

2004–06: P. Kryštof Javůrek (od 28. 1.)

B – KAPUCÍNSKÉ KLÁŠTERY V ČR ZRUŠENÉ JOSEFÍNSKÝMI REFORMAMI

CZ23 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE MIKULOV⁴¹

(Mikulášov, Nikolsburg, Nicolsburgum)

Stavba kláštera byla nejprve 30. 11. 1611 zahájena za hradbami, avšak dne 3. 5. 1612 olomoucký pomocný biskup Jan Civalus položil základní kámen a vztyčil kříž na místě stavby již uvnitř města. Hotový komplex posvětil dne 22. 8. 1613 olomoucký biskup kardinál František kníže z Dietrichštejna, který je současně i fundátorem. Kostel byl zasvěcen sv. Františku Serafinskému. Působení zdejších bratří ukončila exklaustrace řeholníků nařízená Josefem II. roku 1781. Následně hospic 14. září 1784 vyhořel a zanikl. Dnes jsou z kláštera již jen trosky.

1613–14: P. Eusebius z Bergama (1. kvardián) [od 29. 9.] (xxx)

1614–16: P. Jan z Bergama [od 25. 4.] (xxx)

1616–17: P. Bonaventura z Benátek [od 6. 5.] (xxx)

1617–18: P. Jan z Padovy [od 8. 9.] (xxx)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–29: P. Prosper z Casale [od 22. 6.] (xxx)

1629–32: P. František M. z Feldkirchen [od 6. 6.] (xxx)
 1632–34: P. František Roveretanus [od 10. 9.] (xxx)
 1634–35: P. Bartoloměj Suevus [od září] (xxx)
 1635–38: P. František Roveretanus [od 4. 5.] (xxx)
 1638–40: P. Augustin z Kostnice [od 6. 8.] (Mueli)
 1640–40: P. František z Rovereta [od 24. 8.] († ve funkci 5. 10. 1640 ve Vídni)
 (xxx)
 1640–43: P. Ferdinand z Lodi [od 6. 9.] (xxx)
 1643–44: P. Bonaventura z Bavorska [od konce října] (xxx)
 1644–45: P. Elektus ze Saska [od 24. 6.] (de Rubino)

(NN: kvardián neuveden – snad tentýž)

1646–48: P. Jovita z Burgundska [od 16. 7.] (xxx)
 1648–50: P. Constantius Suevus [od 4. 6.] (Hayel)
 1650–52: P. Benno z Mnichova [od 7. 10.] (Froschmayr)
 1652–53: P. Anastáz z Rosenheimu [od 31. 5.] (xxx)
 1653–56: P. Achác z Mnichova [od 20. 8.] (xxx)
 1656–59: P. Oktavián z Tuggenu [od 2. 9.] († ve funkci 6. 9. ve Vídni) (Wickard)
 1659–62: P. Matěj z Tyrolska [od 16. 9.] (Koffler)
 1662–63: P. Berthold ze Slezska [od 16. 9.] (Hoffman)
 1663–65: P. Fridrich z Riedenu [od 5. 8.] (Tanner)
 1665–68: P. Julius Alsata [od 28. 8.] (Zettenbach)
 1668–69: P. Efrém z Vídně [od 31. 8.] (xxx)
 1669–72: P. Izaiáš z Rakouska [od 14. 9.] (Jelle)
 1672–73: P. Karel z Moravy [od 11. 8.] (xxx)

(Dne 28. dubna 1673 se klášter stal součástí Rakouské provincie, avšak i nadále byl spravován z provincie Českomoravské.)

1673–74: P. Maxmilián z Kroměříže [od 28. 4.] († ve funkci 24. 2. 1674 v Brně)
 (Faber)
 1674–77: P. Florinus z Leuvenu [od 24. 8.] (xxx)
 1677–81: P. Geminián z Reina [od 20. 8.] (Beyser)
 1681–83: P. Demetrius z Günzburgu [od 20. 2.] (xxx)
 1683–86: P. Vilém z Bíliny [od 13. 9.] (xxx)
 1686–88: P. Dominik ze Slezska [od 3. 5.] (Linke)
 1688–90: P. Auxenc ze Störtzingen [od 27. 8.] (Scheiber)
 1690–91: P. Bernardin z Würzburgu [od 26. 5.] (xxx)
 1691–94: P. Auxenc ze Störtzingen [od 21. 9.] (Scheiber)
 1694–95: P. Timotej z Čech [od 20. 8.] (Dohalzy)
 1695–97: P. Cherubín z Tyrolska [od 25. 11.] (xxx)
 1697–98: P. Vilém z Bíliny [od 5. 7.] (xxx)

1698–00: P. Adam z Domažlic [od 26. 9.] (Powolil)

1700–03: P. Maxmilián Bayer [od 26. 11.]
1703–06: P. Bernard Linek [od 15. 9.]
1706–09: P. Florentin (xxx) (z Frisingen) [od 27. 8.]
1709–12: P. Archangel Pohl [od 6. 9.]
1712–14: P. Bonaventura Rodiger [od 9. 9.] († 29. 7. 1714)
1714–15: P. Archangel Pohl [od 13. 7.] († ve funkci 24. 2. 1715)
1715–15: P. Narcis Sauer (administrátor) [od 13. 9.]
1715–18: P. Krescens Wittina
1718–21: P. Ezechiel Köhler [od 26. 8.]
1721–23: P. Koloman Kerner [od 25. 7.]
1723–26: P. Jiří Antonín Wollarth [od 11. 6.]
1726–29: P. Servác Schneider [od 13. 9.]
1729–31: P. Václav Pfeffer [od 2. 9.]
1731–32: P. Michael Becher [od 31. 8.]
1732–34: P. Rogacián Rumler [od 29. 8.]
1734–37: P. Iluminát Palliari [od 27. 8.]
1737–38: P. Rogacián Rumler [od 30. 8.]
1738–39: P. Nivard Sexstädter [od 29. 8.]
1739–42: P. Rogacián Rumler [od 28. 8.]
1742–43: P. Hugolin Zimmerhackl [od 12. 10.]
1743–44: P. Andronik Gedeck [od 6. 9.]
1744–47: P. Egid Meyxner [od 28. 8.]
1747–50: P. Dominik Kettler [od 1. 9.]
1750–52: P. František Josef Sandrich [od 28. 8.]
1752–53: P. Václav Pfeffer [od 1. 9.]
1753–55: P. Hugolin Zimmerhackl [od 23. 8.]
1755–59: P. Liberius Zimmer [od 29. 8.]
1759–60: P. Martialis Zeller [od 11. 5.]
1760–62: P. Florenc Schicht [od 26. 9.]
1762–65: P. Edmund Esinger [od 27. 8.]
1765–68: P. Liberius Zimmer [od 30. 8.]
1768–70: P. Abdon Hauer [od 16. 9.]
1770–73: P. Josafat Binder [od 31. 8.]
1773–74: P. Marcián Hofmann
1774–77: P. Edmund Esinger
1777–78: P. Sekundián May
1778–81: P. Abdon Hauer
1781–83: P. Josafat Binder

(Dne 28. 5. 1783 došlo k rozdělení provincie na Českou a Moravskou.)

1783–84: P. Josafat Binder

(Dne 14. 9. 1784 klášter zcela vyhořel. Dne 5. 10. 1784 byli bratři, kteří sotva přežili, shromážděni ze svých poustevn na zahradě a bylo jim oznámeno, že klášter je úředně zavřen a protože byli přítomni komisaři, složili hned i přísahy.)

CZ24 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ČESKÉ BUDĚJOVICE⁴² **(Budweis, Budovicium)**

Kapucíni byli uvedeni do města 24. 6. 1614 na pozvání císařovny Anny, která je fundátorkou. Ihned poté byl 9. 7. 1614 zakoupen pozemek s ruinami a začalo se s bouráním. Základní kámen ke stavbě byl položen 1. 6. 1615. Hotový klášter a kostel posvětil dne 1. 2. 1621 pražský arcibiskup premonstrát Jan Lohelius. Kostel je zasvěcen sv. Anně, matce Panny Marie. Dne 16. 7. 1788 byl klášter zrušen nařízením císaře Josefa II. a kněží přešli do laické duchovní správy. Dne 7. 4. 1803 byl kostel znovu otevřen a r. 1815 opraven, avšak již jen jako diecézní a seminární. Na místě kláštera je dnes nová zástavba. Kostel byl v 70. letech adaptován na muzeum a kavárnu.

1614–15: P. Angelus z Egny (tj. Neumarkt) (1. superior) [od 25. 4.] (Pichler)

1615–16: P. Angelus z Egny (tj. Neumarkt) (1. kvardián) [od 8. 5.] (Pichler)

1616–18: P. Gabriel z Bavorska [od 6. 5.] (xxx)

1618–21: P. Jeroným Suevus [od 14. 9.] (Seiz)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–30: P. František z Rovereta [od 22. 6.] (xxx)

1630–32: P. Petr z Mnichova [od 17. 6.] (Stooz)

1632–33: P. Vilém z Bolzana [od 10. 9.] (xxx)

1633–36: P. Mikuláš ze Schönbergu [od 17. 9.] (Fabritius)

1636–39: P. František z Bavorska [od 25. 4.] (Augenstein)

1639–40: P. Jindřich z Würzburgu [od 29. 7.] (xxx)

1640–43: P. Tobiáš z Frisingen [od 24. 8.] (xxx)

1643–46: P. Pavel Palatinus [od konce října] (xxx)

1646–48: P. Augustin z Kostnice [od 16. 7.] (Mueli)

1648–50: P. Job z Riedenu [od 4. 6.] (Grueber)

1650–51: P. Jindřich z Würzburgu [od 7. 10.] (xxx)

1651–52: P. Tobiáš z Frisingen [od 3. 8.] (xxx)

1652–53: P. Prokop z Templinu [od 31. 5.] (xxx)

1653–55: P. Marián z Dillingen [od 20. 8.] (xxx)

1655–56: P. Augustin z Kostnice [od 2. 7.] (Mueli)
 1656–58: P. Ezechiel z Bambergu [od 2. 9.] (xxx)
 1658–58: P. Norbert ze Švýcarska [od 10. 5.] († ve funkci 16. 6. 1658 ve Vídni)
 (Mosbrugger)
 1658–60: P. Zachariáš z Mnichova [od 16. 9.] (xxx)
 1660–63: P. Lambert ze Slezska [od 22. 7.] (Lattl)
 1663–65: P. Izaiáš z Rakouska [od 5. 8.] (Jelle)
 1665–68: P. Benignus z Moravy [od 28. 8.] (Gebel)
 1668–69: P. Vital z Deggendorfu [od 31. 8.] (Lechner)
 1669–70: P. Pius ze Salcburku [od 14. 9.] (Carl)
 1670–73: P. Sylverius Hannoviensis [od 29. 8.] (Mercator)
 1673–74: P. Demetrius z Günzburgu [od 28. 4.] (xxx)
 1674–76: P. Jindřich z Jihlavy [od 24. 8.] (Abisch)
 1676–79: P. Valerián z Českého Krumlova [od 24. 4.] (Nuzka)
 1679–80: P. Florián z Lince († ve funkci 4. 10. 1680 morem) (Paulechner)
 1681–83: P. Krescencián z Chomutova [od 20. 2.] (xxx)
 1683–84: P. Jindřich z Jihlavy [od 13. 9.] (Abisch)
 1684–87: P. Florinus z Leobenu (A) [od 1. 9.] (xxx)
 1687–88: P. Hypolit z Jihlavy [od 18. 4.] (xxx)
 1688–90: P. Dominik ze Slezska [od 27. 8.] (Linke)
 1690–93: P. Marián z Lucemburska [od 26. 5.] (xxx)
 1693–94: P. Akvilín z Horšovského Týna [od 17. 4.] († ve funkci 25. 3. 1694)
 (Berka)
 1694–95: P. Chrysant z Tridentu [od 20. 8.] (Calvinus)
 1695–98: P. Anicet z Bavorska [od 25. 11.] (Reinhard)

1698–01: P. Serenus Chmelina? [od 26. 9.]
 1701–02: P. Honorát Kubik [od 12. 9.]
 1702–05: P. Jan František Veigl [od 15. 9.]
 1705–06: P. Ildefons Horky [od 2. 5.]
 1706–09: P. Andronik Hentsa [od 27. 8.]
 1709–12: P. Achác (xxx) (z Chomutova) [od 6. 9.]
 1712–15: P. Angelín Klinger [od 9. 9.]
 1715–17: P. Serafín Ludwigkowsky [od 13. 9.]
 1717–20: P. Angelín Klinger [od 21. 5.]
 1720–23: P. Sabinus Schrihon [od 31. 5.]
 1723–26: P. Angelín Klinger [od 11. 6.]
 1726–29: P. Walter Wolkner [od 13. 9.]
 1729–31: P. Marcelín Rösler [od 2. 9.]
 1731–34: P. Severus Palliari [od 31. 8.]

1734–36: P. Prokop z Chomutova [od 27. 8.]
 1736–37: P. Adeodat Reitenberger [od 1. 6.]
 1737–40: P. Polykarp Wellich [od 30. 8.]
 1740–43: P. Serapion Ridel [od 2. 9.]
 1743–46: P. Libor Winkelhofer [od 6. 9.]
 1746–49: P. František Josef Sandrich [od 26. 8.]
 1749–50: P. Stanislav Hodak [od 5. 9.]
 1750–53: P. Libor Winkelhofer [od 28. 8.]
 1753–56: P. Florencián Francke [od 23. 8.]
 1756–60: P. Jan z Prado Widenhofer [od 4. 9.]
 1760–63: P. Floridus Kornmann [od 26. 9.]
 1763–64: P. Kajetán Lohr [od 9. 9.]
 1764–65: P. Tomáš Akv. Schwartz [od 31. 8.]
 1765–68: P. Šalomoun Gläser [od 30. 8.]
 1768–71: P. Antonín Erem. Hexel [od 16. 9.]
 1771–72: P. Angelus Roth [od 30. 8.] († ve funkci 25. 5. 1772)
 1772–73: P. Bartoloměj Smrz [od 4. 9.]
 1773–74: P. Deikola Šimana
 1774–77: P. Alfons Kopfinger
 1777–80: P. Josafat Binder
 1780–81: P. Genuin Götzl
 1781–83: P. Sekundián May

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)

1783–93: Hyacint Prosche (poslední) († 3. 9. 1793 v ČB)

(Dne 22. 11. 1797 byl klášter uzavřen a mnozí bratři byli 26. 11. propuštěni)

CZ25 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE VYŠKOV⁴³ **(Wyszków, Vischau, Viscovia)**

Stavba kláštera za hradbami byla zahájena v září 1616. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 16. 5. 1617 olomoucký biskup kardinál kníže z Dietrichštejna. Hotový klášter a kostel byl posvěcen dne 10. 8. 1624. Dne 18. 10. 1787 byl klášter zrušen nařízením císaře Josefa II. Dnes je kostel prázdný a na místě kláštera stojí zahrady a hřbitov.

1616–17: P. Cherubín z Novo Solio (1. superior) [od 6. 5.] (xxx)

1617–18: P. Cherubín z Novo Solio (1. kvardián) [od 8. 9.] (xxx)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

- 1628–29: P. Hyacint z Polska [od 22. 6.] (de Palczowsky)
 1629–30: P. Mikuláš z Lucy [od 6. 6.] (Barsotti)
 1630–32: P. Chrysostom z Mammersdorfu [od 17. 6.] (xxx)
 1632–34: P. Hyacint z Polska [od 10. 9.] (de Palczowsky)
 1634–35: P. Zachariáš z Mnichova [od září.] (xxx)
 1635–38: P. Hyacint z Polska [od 4. 5.] (de Palczowsky)
 1638–39: P. Maxmilián z Pasova [od 6. 8.] (Zeller)
 1639–42: P. Hyacint z Polska [od 29. 7.] (de Palczowsky)
 1642–44: P. Chrysostom z Mammersdorfu [od 11. 7.] (xxx)
 1644–45: P. Pavlín z Mnichova [od 24. 6.] († ve funkci 30. 7. 1645) (xxx)
 1645–46: P. Jovita z Burgundska [od 14. 9.] (xxx)
 1646–47: P. Aurel z Lužice [od 16. 7.] (Jurisch)
 1647–48: P. Elektus ze Saska [od 23. 8.] (de Rubino)
 1648–49: P. Felix z Pasova [od 4. 6.] (Neuhoffer)
 1649–50: P. Hyacint Franco [od 4. 6.] (Simon)
 1650–53: P. Felix z Pasova [od 7. 10.] (Neuhoffer)
 1653–56: P. Bertold ze Slezska [od 20. 8.] (Hoffman)
 1656–59: P. Honorius z Burgundska [od 2. 9.] (Clement)
 1659–61: P. Konstantin z Pasova [od 16. 9.] (Zeill)
 1661–62: P. Bertold ze Slezska [od 18. 5.] (Hoffman)
 1662–63: P. Julius z Friburgu [od 16. 9.] (Zettenbach)
 1663–66: P. Bertold ze Slezska [od 5. 8.] (Hoffman)
 1666–67: P. Bazil z Bavorska [od 27. 8.] (Zörer)
 1667–69: P. Bertold ze Slezska [od 15. 8.] (Hoffman)
 1669–71: P. Jan z Prahy [od 14. 9.] (Miller)
 1671–72: P. Dominik ze Slezska [od 28. 8.] (Linke)
 1672–73: P. Zachariáš z Ústí [od 11. 8.] (Scherer)
 1673–75: P. Andronik ze Slezska [od 28. 4.] († ve funkci 28. 3. 1675 v Brně)
 (Wirschi)
 1675–76: P. Nicefor z Kutné Hory (Skalsky de Ruba)
 1676–78: P. Chrysogon z Českých Budějovic [od 24. 4.] (xxx)
 1678–79: P. Severin z Čech [od 24. 8.] (xxx)
 1679–82: P. Anicet z Bavorska (Reinhard)
 1682–84: P. Rafael z Chomutova [od 17. 9.] (xxx)
 1684–87: P. Adeodat z Moravy [od 1. 9.] (de Salacca)
 1687–88: P. Timotej z Čech [od 18. 4.] (Dohalzký)
 1688–91: P. Teobald z Třebechovic [od 27. 8.] (Stekler)
 1691–93: P. Sigisbert z Moravy [od 21. 9.] (Zieh)
 1693–94: P. Norbert ze Slezska [od 17. 4.] (Conway)
 1694–97: P. Didak z Jihlavy [od 20. 8.] (Rautz)

1697–00: P. Andronik ze Slezska [od 5. 7.] (Hentsa)

1700–02: P. Sigisbert Zieh [od 26. 11.]
1702–05: P. Izaiáš Krappick [od 15. 9.]
1705–08: P. Krescens Wittina [od 2. 5.]
1708–11: P. Ezechiel Köhler [od 11. 5.]
1711–12: P. Matouš Blöser [od 8. 5.]
1712–14: P. Marinus Flixius [od 9. 9.]
1714–17: P. Bartoloměj Walter [od 13. 7.]
1717–20: P. Jakobon Mayer [od 21. 5.]
1720–21: P. Geminián Carel [od 31. 5.]
1721–23: P. Julián Steiskal [od 25. 7.]
1723–26: P. Vital Gonopik [od 11. 6.]
1726–29: P. Václav Pfeffer [od 13. 9.]
1729–32: P. Jakub Meltzer [od 2. 9.]
1732–34: P. Fabián Machaczek [od 29. 8.]
1734–37: P. Ondřej Keller [od 27. 8.]
1737–40: P. Egid Meyxner [od 30. 8.]
1740–43: P. Kalist Vizr [od 2. 9.]
1743–44: P. Krescens Polaczek [od 6. 9.]
1744–47: P. Elzearius Matiegka [od 28. 8.]
1747–50: P. Egid Meyxner [od 1. 9.]
1750–52: P. Achác Bayer [od 28. 8.]
1752–54: P. Remigius Zimmer [od 1. 9.]
1754–57: P. Leodegar Gellner [od 1. 9.]
1757–59: P. Tomáš Akv. Schwartz [od 26. 8.]
1759–62: P. Řehoř Naz. Knipandl [od 11. 5.]
1762–65: P. Sebald Kutter [od 27. 8.]
1765–67: P. Rajmund z Pen. Tempel [od 30. 8.]
1767–69: P. Josafat Binder [od 28. 8.]
1769–72: P. Romedius Donatin [od 1. 9.]
1772–74: P. Heribert Zagitz [od 4. 9.]
1774–77: P. Lukán Purek
1777–80: P. Reinhard Nawratil
1780–83: P. Agripín Laab

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Agripín Laab († ve funkci 17. 2. 1784)
1784–87: P. Reinhard Nawratil (poslední)

(Dne 18. 10. 1787 bylo bratřím oznámeno uzavření kláštera a 31. 10. jej kapucíni opustili.)

CZ26 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE JIHLAVA⁴⁴ **(Iglau, Iglavia)**

Základní kámen ke stavbě kláštera byl položen v roce 1631. Hotový klášter a kostel posvětil dne 29. 8. 1632 olomoucký pomocný biskup Filip Preiner. Kostel byl zasvěcen sv. Františku a sv. Antonínu. Fundátory kláštera jsou hrabě de Magnis a paní Polyxena, hraběnka z Collalta. Klášter byl zrušen 15. 11. 1784 nařízením císaře Josefa II. Dnes je přeměněn na divadlo.

- 1630–32: P. Martin z Vídně (1. superior) [od 17. 6.] (xxx)
1632–33: P. Chrysostom z Mammersdorfu (1. kvardián) [od 10. 9.]
1633–36: P. Bonaventura Brunoviensis [od 17. 9.] (xxx)
1636–39: P. Elektus ze Saska [od 25. 4.] (de Rubino)
1639–42: P. Maxmilián z Pasova [od 29. 7.] (Zeller)
1642–44: P. Ondřej z Innsbrucku [od 11. 7.] (xxx)
1644–46: P. Rajmund z Mnichova [od 24. 6.] (Textor)
1646–47: P. Mikuláš ze Schönbergu [od 16. 7.] († ve funkci 7. 11. 1647)
(Fabritius)
1647–49: P. Teodor ze Salcburku [od 23. 8.] (Mayr)
1649–50: P. Kazimír z Brixenu [od 4. 6.] (xxx)
1650–53: P. Germán z Bavorska [od 7. 10.] (xxx)
1653–54: P. Narcis Augustanus [od 20. 8.] (Straub)
(NN: kvardiáni neuvedeni – snad tentýž)
1655–56: P. Cyprián Töplensis [od 2. 7.] (xxx)
1656–59: P. Bernard z Feldkirchen [od 2. 9.] (xxx)
1659–61: P. Izaiáš z Rakouska [od 16. 9.] (Jelle)
1661–64: P. Benignus z Moravy [od 18. 5.] (Gebel)
1664–65: P. Julius Alsata [od 14. 7.] (Zettenbach)
1665–66: P. Polykarp z Friburgu [od 28. 8.] (Reisch)
1666–69: P. Angelus z Riedenu [od 27. 8.] (Perger)
1669–71: P. Lambert ze Slezska [od 14. 9.] (Lattl)
1671–73: P. Benignus z Moravy [od 28. 8.] (Gebel)
1673–74: P. Karel z Moravy [od 28. 4.] (xxx)
1674–76: P. Benignus z Moravy [od 24. 8.] (Gebel)
1676–77: P. Bazil z Bavorska [od 24. 4.] (Zörer)
1677–81: P. Rafael z Chomutova [od 20. 8.] (xxx)
1681–82: P. Konstanc z Mnichova [od 20. 2.] (Umberger)

1682–84: P. Zachariáš Austensis [od 17. 9.] (Scherer)
1684–87: P. Hypolit z Jihlavy [od 1. 9.] (Müller)
1687–88: P. Linus z Bavorska [od 18. 4.] (xxx)
1688–90: P. Hypolit z Jihlavy [od 27. 8.] (Müller)
1690–91: P. Rafael z Chomutova [od 26. 5.] (xxx)
1691–93: P. Bernardin z Würzburgu [od 21. 9.] (xxx)
1693–94: P. Rafael z Chomutova [od 17. 4.] (xxx)
1694–97: P. Augustin z Lužice [od 20. 8.] (xxx)
1697–00: P. Cherubín z Tyrolska [od 5. 7.] (xxx)

1700–01: P. Anicet Reinhard [od 26. 11.]
1701–02: P. Ezechiel Köhler [od 12. 9.]
1702–05: P. Jindřich Feigel [od 15. 9.]
1705–06: P. Bonaventura Rodiger [od 2. 5.]
1706–08: P. Narcis Sauer [od 27. 8.]
1708–11: P. Matouš Blöser [od 11. 5.]
1711–14: P. Jindřich Feigel [od 8. 5.]
1714–17: P. Antonín Zahradka de Eylenfels [od 13. 7.]
1717–20: P. Pavlín Hahn [od 21. 5.]
1720–23: P. Albert Weis [od 31. 5.]
1723–24: P. Kristián Abisch [od 11. 6.] († ve funkci 20. 2. 1724)
1724–26: P. Arnold Schmidt [od 15. 9.]
1726–29: P. Gerard Schwartz [od 13. 9.]
1729–31: P. Petronius Kettner [od 2. 9.]
1731–34: P. Metoděj Heindler [od 31. 8.]
1734–37: P. Reinhard Zawral [od 27. 8.]
1737–39: P. Honorát Fabri [od 30. 8.]
1739–40: P. Serapion Ridel [od 28. 8.]
1740–43: P. Egid Meyxner [od 2. 9.]
1743–44: P. Walter Wolkner [od 6. 9.]
1744–47: P. Kunibert Vogler [od 28. 8.]
1747–50: P. Rogát Plech [od 1. 9.]
1750–52: P. Florián Emmmler [od 28. 8.] († ve funkci 15. 7. 1752)
1752–53: P. Kasián Winsch [od 1. 9.]
1753–54: P. Zeno John [od 23. 8.]
1754–55: P. Izidor Sekera [od 1. 9.]
1755–59: P. Largus Wentzl [od 29. 8.]
1759–62: P. Rajmund Nonnat. Aver [od 11. 5.]
1762–65: P. Valentin Hackenberger [od 27. 8.]
1765–68: P. Narcis Görbig [od 30. 8.]

1768–71: P. Oktavius Rabatsch [od 16. 9.]

1771–74: P. Kvartus Schneider [od 30. 8.]

1774–77: P. Anthelm Hirtmayer

1777–80: P. Genuin Götzl

1780–81: P. Kvartus Schneider

1781–83: P. Verekund Peter

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí Moravské provincie.)

1783–87: P. Archangel Auftifer

(Dne 23. 10. 1787 bylo bratřím oznámeno uzavření kláštera, dne 9. 11. se odstěhovala první část kapucínů; dne 15. 11. 1787 byl klášter zrušen.)

CZ–27 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE MNICHOVO HRADIŠTĚ⁴⁵ (Münchengrätz, Hradistium)

Stavba kláštera za hradbami byla zahájena dne 26. 7. 1690 poté, co ji schválila provinční kapitula v r. 1687. Dne 22. 7. 1690 přišli pak do města první kapucíni. Benedikování hotového kláštera a hrubé stavby klášterního kostela se uskutečnilo 23. 4. 1693. Posvěcení hotového kostela a také symbolické položení základního kamene pod boční oltář sv. Antonína provedl až dne 11. 10. 1699 královéhradecký biskup Bohumír Kapaun baron ze Svojkova se souhlasem místního ordináře pražského arcibiskupa Jana Josefa knížete Breunera. Kostel byl posvěcen ke cti svatých Tří Králů a boční kaple ke cti Panny Marie. Fundátorem je Arnošt hrabě z Valdštejna. Roku 1722 začala vdova po zakladateli Marie Markéta rozená Černínová z Chudenic v souvislosti se silicí úctou ke sv. Anně budovat při klášteře pro laickou veřejnost ještě dosti velkou kapli sv. Anny dokončenou v r. 1724, v níž je dnes lapidárium a Valdštejnská hrobka. Klášter byl zrušen r. 1787 dekrety císaře Josefa II. a přešel do majetku Náboženského fondu. Kapucíni zde však díky laskavosti majitele panství Vincence hraběte z Valdštejna působili až do r. 1814 a teprve potom se z objektů staly byty úředníků. V klášteře v současnosti sídlí Sdružení pro péči o duševně nemocné FOKUS, které provádí rekonstrukci objektu.

1690–91: P. Didak z Jihlavy (1. superior) [od 26. 5.] (Rautz)

1691–94: P. Serafín ze Sušice [od 21. 9.] (Ludwigkowsky)

1694–00: P. Archangel z Kutné Hory (od 1699 kvardián) [od 20. 8.] (Pohl)

1700–02: P. Ferdinand Buzler (kvardián) [od 26. 11.]

1702–03: P. Florenc Schmidt [od 15. 9.]

1703–06: P. Ferdinand Buzler [od 15. 9.]

1706–08: P. Jan František Veigl [od 27. 8.]
 1708–09: P. Angelín Klinger [od 11. 5.]
 1709–11: P. Nicefor Richter [od 6. 9.]
 1711–14: P. Servác Schneider [od 8. 5.]
 1714–17: P. Jiří Ant. Wollarth [od 13. 7.]
 1717–18: P. Doroteus Fischer [od 21. 5.]
 1718–20: P. Servác Schneider [od 26. 8.]
 1720–23: P. Adam Powolil [od 31. 5.]
 1723–26: P. Timotej Walla [od 11. 6.]
 1726–29: P. Adrián Grospütz [od 13. 9.]
 1729–31: P. Alexandr Huber [od 2. 9.]
 1731–34: P. Arnošt Ranner [od 31. 8.]
 1734–37: P. Emilián Wellich [od 27. 8.]
 1737–40: P. Ubald Streit [od 30. 8.]
 1740–43: P. Polykarp Wellich [od 2. 9.]
 1743–44: P. Servilián Kamptmann [od 6. 9.]
 1744–45: P. Baltazar Strzechowsky [od 28. 8.]
 1745–48: P. Simeon Reider [od 27. 8.]
 1748–49: P. Jan Frant. Wlach [od 28. 8.]
 1749–52: P. Kalist Vizr [od 5. 9.]
 1752–54: P. Stanislav Hodak [od 1. 9.]
 1754–55: P. Remigius Zimmer [od 1. 9.]
 1755–56: P. Florenc Schicht [od 29. 8.]
 1756–59: P. Antonín Erem. Hexel [od 4. 9.]
 1759–62: P. Pavel Erem. Rakos [od 11. 5.]
 1762–64: P. Jiří Ant. Suchomel [od 27. 8.]
 1764–65: P. Pavel Er. Rakos [od 31. 8.]
 1765–67: P. Celerin Pavlowsky [od 30. 8.]
 1767–69: P. Auspicius Senger [od 28. 8.]
 1769–70: P. Isaurus Richter [od 1. 9.]
 1770–74: P. Petronius Frühauf [od 31. 8.]
 1774–77: P. Sulpicius Charius
 1777–78: P. Bartoloměj Smrz
 1778–79: P. Dagobert Rösler
 1779–80: P. Sulpicius Charius
 1780–82: P. František Ant. Welle
 1782–83: P. Fabián Poliwka
 (Dne 28. 5. 1783 se klášter stal součástí České provincie.)
 1783–87: Eugenián Petzold
 1787–95: Martin Rösch († ve funkci 29. 4. 1795)

(NN: kvardiáni neuvedeni)

1808–14: P. Kastor Patzner († ve funkci 12. 1. 1814)

1814–14: P. Jeroným Doupal (poslední)

CZ28 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE KYJOV⁴⁶

(Kyjov, Gaya)

Kapucíni byli slavnostně uvedeni do města Kyjova dne 19. 10. 1710. Položení základního kamene se uskutečnilo 15. 5. 1712. Fundátorem kláštera je purkmistr města Kyjova Adam kníže z Lichtenštejna, který se souhlasem císaře přispěl také značnou částkou z městských prostředků. Hotový klášter a kostel posvětil dne 17. 10. 1723 olomoucký pomocný biskup František hrabě z Braidy v Consecu a Corniglianu. Kostel je zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie, boční kaple pak sv. Františkovi Serafinskému. Klášter byl zrušen dne 14. října 1784 nařízením císaře Josefa II. Kostel dnes slouží jako farní, klášter zanikl.

1710–14: P. Krescens Wittina (1. superior)

1714–15: P. Jan Bapt. Koblowsky [od 13. 7.]

1715–23: P. Teodor Wexl [od 13. 9.]

1723–25: P. Teodor Wexl (1. kvardián)

1725–26: P. Sylverius Demel [od 1. 6.]

1726–28: P. Justin Riedl [od 13. 9.]

1728–29: P. Geminián Carel [od 30. 4.]

1729–31: P. Gerard Schwartz [od 2. 9.]

1731–34: P. Reinhard Zawral [od 31. 8.]

1734–37: P. Klétus Kresta [od 27. 8.]

1737–38: P. Krescens Polaczek [od 30. 8.]

1738–41: P. Jakub Meltzer [od 29. 8.]

1741–42: P. Severus Palliari [od 25. 8.] († ve funkci 31. 10. 1742)

1742–45: P. Haštal Bartholomjei [od 12. 10.]

1745–46: P. Mansvet Liebscher [od 27. 8.]

1746–49: P. Rufin Matjeika [od 26. 8.] (Matějka)

1749–52: P. Matouš Schimanek [od 5. 9.]

1752–55: P. Osvald Betula [od 1. 9.]

1755–56: P. Izidor Sekera [od 29. 8.]

1756–59: P. Mansvet Liebscher [od 4. 9.]

1759–62: P. Bonagracia Lambert [od 11. 5.]

1762–65: P. Libertin Siegl [od 27. 8.]

1765–66: P. Sebald Kutter [od 30. 8.]

1766–67: P. Albertin Schreiber [od 22. 8.]

1767–68: P. Protasius Schwartzbach [od 28. 8.]

1768–71: P. Rajmund z Penaf. Tempel [od 16. 9.]

1771–74: P. Maturus Achinger [od 30. 8.]

1774–77: P. Reinhard Nawratil

1777–80: P. Metoděj Jahn

1780–83: P. Rogacián Rumler

(Dne 28. 5. 1783 se klášter stl součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Verekund Peter (poslední)

(Dne 14. 10. byl císařskými komisaři klášter uzavřen a 14. 1. 1785 byl zrušen.)

CZ29 – SUPERIOŘI V HOSPICU ČESKÝ BROD⁴⁷ **(Böhmisch Brod, Hospitium Bohemo Brodae)**

Jakýsi předchozí hospic pro řeholníky existoval v Českém Brodě již od r. 1728. Souhlas k jeho přebudování na kapucínský hospic dala r. 1744 sama císařovna Marie Terezie. Souhlas arcibiskupa pražského byl získán r. 1746. Kapucíni do hospice přišli r. 1745, avšak slavnostně uvedeni byli až 30. 7. 1747. Dne 19. 4. 1747 byl pod práh hospice vložen požehnaný základní kámen a dne 10. 8. 1748 provinční ministr Serafín Melcher vztyčil a požehnal kříž před přilehlým kostelem. Tentýž provinciál s dovolením arcibiskupa dne 19. 7. 1750 vložil základní kámen pod boční oltář sv. Antonína a posvětil zcela přestavěný klášterní kostel sv. Maří Magdalény a přilehlý hospic. Fundátory stavby byl inspektor Valdštejnských panství Jan Baptista Janauschek, královský soudce v Kutné Hoře Václav Hertl a pražská šlechtična Fassmanová. Již 10. dubna 1786 byla však nařízením císaře Josefa II. zdejší komunita zrušena, kostel byl odsvěcen a objekt přeměněn na sýpku. V r. 1951 zde vznikla galerie a depozitář Podlipanského muzea. V letech 1954–59 prošel objekt náročnou adaptací. V roce 1960 se z něj opět stalo skladiště a dnes je to průmyslový objekt. Kostelní loď dosud stojí, kněžiště však je již zbouráno.

1744–45: P. Roman Khibek (superior sídlil v Praze na Hradčanech) [od 28. 8.]

1745–46: P. Richard Zeisel (superior sídlil v Praze na Hradčanech) [od 27. 8.]

1746–47: P. Roman Khibek (superior sídlil v Praze na Hradčanech) [od 26. 8.]

1747–48: P. Roman Khibek (superior – sídlil již v místě) [od 1. 9.]

1748–50: P. Haštal Bartholomjei [od 28. 8.]

1750–52: P. Roman Khibek [od 28. 8.]

1752–53: P. Fabián Machaczek [od 1. 9.]

1753–54: P. Baltazar Strzechowsky [od 23. 8.]

1754–59: P. Pavel Erem. Rakos [od 1. 9.]

1759–64: P. Izák Marcus [od 11. 5.]

1764–72: P. Michelangel Gubernator [od 31. 8.]

1772–73: P. František Xav. Rosenkrantz [od 4. 9.]

1773–76: P. Jozue Hrdliczka
1776–77: P. Kvinktus Holub
1777–78: P. Auspicius Senger
1778–79: P. Fabián Poliwka
1779–80: P. Gerard Kokesch

(Dne 28. 5. 1783 se hospic stal součástí České provincie.)

1783–86: P. Olympius Marschalek (poslední)

(Dne 6. 4. 1786 byl hospic uzavřen a komunita rozpuštěna)

CZ30 – SUPERIOŘI V HOSPICU PROSTĚJOV⁴⁸ **(Prossnitz, Hospitium Prostannae)**

Hospic vybudovali měšťané Ondřej Koudelka a Jiří Ptáček. Bratři sem byli po získání příslušných povolení uvedeni dne 6. 4. 1756. Základní kámen ke stavbě hospice položil dne 31. 5. 1756 kapucín P. Dominik Kettler. Dne 22. 8. 1759 položil administrátor děkanského kostela P. Matouš Kopil také základní kámen ke stavbě kostela, který po dokončení benedikoval dne 1. 8. 1761 generální vikář olomoucké diecéze Leopold hrabě Podstatzky a současně i vložil základní kámen do podlahy presbytáře, Protože však oficiální souhlas biskupa ke stavbě kostela byl získán až r. 1764, konalo se uložení „základního kamene“ ještě jednou v 16. 5. 1765 rukama pana Františka z Tannaberku. Dokončený kostel posvětil dne 16. 7. 1765 olomoucký biskup Maxmilián z Hamiltonu. Fundátory hospice byl mlynář Václav Ptáček a jeho žena. Stavební materiál poskytl Václav Josef kníže z Lichtenštejna. Dokončený kostel posvětil ke cti sv. Barbory dne 16. 7. 1765 olomoucký biskup Maxmilián z Hamiltonu. Hospic byl zrušen 11. září 1784 nařízením císaře Josefa II. Dnes je v klášteře léčebna pro dlouhodobě nemocné (LDN), kostel je funkční.

1756–59: P. Nikomedes Kalkus (1. superior) [od 4. 9.] († 11. 5. 1759)

1759–67: P. Nikodém Teply [od 11. 5.] (*Teplý*)

1767–71: P. Maximin Seiser [od 28. 8.]

1771–72: P. Wilibald Dobrzensky [od 30. 8.] (*Dobřenský*)

1772–74: P. Venanc Gregoriades [od 4. 9.]

1774–75: P. Metoděj Jahn

1775–78: P. Pius Klem

1778–80: P. Agripin Laab

1780–81: P. Trankvilín Friebl

1781–83: P. Januarius Girziczek (*Jiříček*)

(Dne 28. 5. 1783 se hospic stal součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Bonosus Oleschnitzky (*Olešnický*)

(Dne 4. 9. 1784 byl hospic uzavřen, 5. 12. 1784 byl zrušen)

CZ31 – SUPERIOŘI V HOSPICU NÁMĚŠŤ⁴⁹ **(Namiest, Hospitium Namjeschtensis)**

Se stavbou hospice na vrcholu za městem se začalo r. 1759 a 3. 7. 1762 byli kapucíni slavnostně uvedeni do hotového hospice. V říjnu 1762 se začalo se stavbou kostela. Již dlouho předtím sem však kapucíni docházeli z Třebíče a konali bohoslužby v zámecké kapli. Svědectvím o tom je spor, který se táhl několik let, při němž r. 1721 náměštský farář, kterému bylo trnem v oku, že jeho farníci chodí na mši sv. do zámku, prohlásil, že prý »mše sloužená kapucínem v zámecké kapli prospěje věřícím asi tolik jako tráva psu, když ji zhltné« a zakazoval kapucínům zpovídat a udělovat svátost oltářní. Hotovou kapli benedikoval ke cti Panny Marie Královny Andělů a základní kámen pod boční oltář sv. Antonína slavnostně položil dne 1. 8. 1767 místní děkan Martin Jorsch. Slavnostní posvěcení kostela provedl až dne 26. 7. 1772 pomocný biskup olomoucký Jan Václav baron z Freyenfelsu. V kryptě kaple posvětil tentýž biskup kapli sv. Kříže pro soukromou potřebu rodiny fundátora, kterým byl královský poradce a člen státní rady Friedrich Wilhelm hrabě z Haugwitz. Při josefínských reformách byl hospic zrušen a 11. 9. 1784 bratři toto místo opustili. Dnes je objekt využíván k průmyslovým účelům. Je zde továrna na ponožky.

1763–67: P. Protasius Schwartzbach [od 9. 9.]

1767–73: P. Nivard Kluger [od 28. 8.]

1773–75: P. Pius Klem

1775–77: P. Metoděj Jahn

1777–80: P. Sebald Kutter

1780–83: P. Anthelm Hirtmayer (*Hirtmajer*)

(Dne 28. 5. 1783 se hospic stal součástí Moravské provincie.)

1783–84: P. Sekundián May (*Máj*)

(Dne 17. 9. 1784 byl hospic uzavřen a 17. 12. 1784 byl zrušen)

C – KLÁŠTERY ČESKOMORAVSKÉ PROVINCIE **NACHÁZEJÍCÍ SE V ZAHRANIČÍ**

PL32 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE PRUDNIK⁵⁰ **(Neustadt, Neostadium in Silesia)**

Základní kámen k tomuto prvnímu slezskému klášteru položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 1. 11. 1654 pomocný biskup vratislavský (Wrocław) Jan

Baltazar Liesch z Hornau, který je rovněž fundátorem. Tentýž biskup posvětil v r. 1656 i kostel ke cti Zvěstování Páně. Roku 1754 byly však kláštery ve Slezsku na nátlak pruského krále Fridricha II. izolovány od zahraničních představených a dne 11. 8. 1754 proto vznikla Generální kustodie Slezska, která však neměla šanci na přežití a v důsledku proticírkevní politiky r. 1810 její kláštery zanikly.

- 1654–57: P. Jovita z Burgundska (1. superior) [od 20. 8.] (xxx)
1657–60: P. Jovita z Burgundska (1. kvardián) [od 12. 7.] (xxx)
1660–61: P. Bertold ze Slezska [od 22. 7.] (Hoffman)
1661–62: P. Markvard z Halberstadtu [od 18. 5.] (xxx)
1662–64: P. Polykarp z Friburgu [od 16. 9.] (Reisch)
1664–65: P. Burchard z Brna [od 14. 7.] (Schatt)
1665–68: P. Roman z Českého Krumlova [od 28. 8.] (Freyleber)
1668–70: P. Agapit z Českého Krumlova [od 31. 8.] (Therwald)
1670–73: P. Bartoloměj z Mostu [od 29. 8.] (xxx)
1673–74: P. Zachariáš Austensis [od 28. 4.] (Scherer)
1674–77: P. Peregrin z Nisy [od 24. 8.] (Klingge)
1677–81: P. Daniel z Kolína [od 20. 8.] (xxx)
1681–82: P. Bernardin z Würzburgu [od 20. 2.] (xxx)
1682–83: P. Tadeáš Franco [od 17. 9.] (xxx)
1683–86: P. Řehoř z Tachova [od 13. 9.] (xxx)
1686–87: P. Damián z Vídně [od 3. 5.] (xxx)
1687–90: P. Cecil z Moravy [od 18. 4.] (Horman)
1690–91: P. Chrysant z Tridentu [od 26. 5.] (Calvinus)
1691–93: P. Karel z Moravy [od 21. 9.] (xxx)
1693–95: P. Bernard z Bruntálu [od 17. 4.] (Linek)
1695–97: P. Kornelius ze Slezska [od 25. 11.] (xxx)
1697–00: P. Inocenc z Jihlavy [od 5. 7.] (Pernfus)
1700–00: P. Vincenc z Vratislavy (do kapituly) (Poppe)

-
- 1700–03: P. Cecil Horman [od 26. 11.]
1703–04: P. Herkulán (xxx) (ze Salcburku) [od 15. 9.] († ve funkci 2. 11. 1704)
1705–08: P. Jindřich Feigel
1708–11: P. Konstantin Mayer [od 11. 5.]
1711–13: P. Inocenc Pernfus [od 8. 5.] († ve funkci 14. 5. 1713)
1713–15: P. Kristián Abisch
1715–17: P. Sylverius Demel [od 13. 9.]
1717–20: P. Lazar Spiegel [od 21. 5.]
1720–23: P. Romedius Beer [od 31. 5.]
1723–26: P. Geminián Carel [od 11. 6.]

1726–29: P. Lazar Spiegel [od 13. 9.]
1729–31: P. Egid Weis [od 2. 9.]
1731–32: P. Jeremiáš Netter [od 31. 8.]
1732–34: P. Albanus Braun [od 29. 8.]
1734–36: P. Markvard Rieger [od 27. 8.] († ve funkci 7. 12. 1736)
1736–37: P. Ubald Streit [od 1. 6.]
1737–38: P. Jiří Törsch [od 30. 8.] († ve funkci 26. 4. 1738)
1738–40: P. Iluminát Palliari [od 29. 8.]
1740–43: P. Izaiáš Stuppler [od 2. 9.]
1743–44: P. Telesfor Schneider [od 6. 9.]
1744–46: P. Vít Leiner [od 28. 8.]
1746–48: P. Hartmann Höffer [od 26. 8.]
1748–51: P. Zeno John [od 28. 8.]
1751–54: P. Robert Urban [od 3. 9.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754–57: P. Bazilián Barathoner

(Kvardiáni neuvedeni)

1763–66: P. Lazar Förster⁵¹

1766–71: P. Cecilius Burian (od 19. 9.)

1771–74: P. Česlav Steiner (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Virgil Swoboda

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

PL33 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE NYSA⁵²

(Neisse, Nissa)

Stavba kláštera byla zahájena 19. 8. 1658. Slavnostní položení základního kamene a vztyčení kříže na místě stavby však provedl až pomocný biskup vratislavský (Wrocław) Jan Baltazar Liesch z Hornau dne 3. 6. 1659. Tentýž biskup pak v roce 1660 posvětil hotový kostel ke cti Panny Marie a sv. Františka Serafinského. Dne 11. 8. 1754 se klášter stal stoučástí Generální kustodie Slezska a r. 1810 zanikl. Dnes je v něm univerzitní knihovna a byty pro vyučující kněze.

1658–59: P. Valentin ze Stuttgartu (1. superior) (při svěcení zákl. kamene není ještě uveden) (Maillard)

1659–60: P. Kryštof z Brandenburgu [od 16. 9.] (Grebbin)

1660–61: P. Benignus z Moravy (1. kvardián) [od 22. 7.] (Gebel)

1661–62: P. Kryštof z Brandenburgu [od 18. 5.] (Grebbein)
1662–64: P. Burchard z Brna [od 16. 9.] (Schatt)
1664–65: P. Polykarp z Friburgu [od 14. 7.] (Reisch)
1665–66: P. Theodosius z Českých Budějovic [od 28. 8.] (Daudlebsky)
1666–69: P. Izaiáš z Rakouska [od 27. 8.] (Jelle)
1669–70: P. Burchard z Brna [od 14. 9.] (Schatt)
1670–71: P. Hermenegild z Pasova [od 29. 8.] (Hojer)
1671–72: P. Bernardin z Würzburgu [od 28. 8.] (xxx)
1672–73: P. Roman z Českého Krumlova [od 11. 8.] (Freyleber)
1673–74: P. Dominik ze Slezska [od 28. 4.] (Linke)
1674–75: P. Nicefor z Čech [od 24. 8.] (Skalsky de Ruba)
1675–78: P. Prokop z Mostu [od 17. 5.] (Grindig)

(NN: kvardián neuveden)

1679–81: P. Marián z Lucemburska (xxx)
1681–83: P. Daniel z Kolína [od 20. 2.] (xxx)
1683–84: P. Demetrius z Güntzburgu [od 13. 9.] (xxx)
1684–87: P. Karel z Moravy [od 1. 9.] (xxx)
1687–88: P. Auxentius ze Storzingu [od 18. 4.] (Scheiber)
1688–91: P. Karel z Moravy [od 27. 8.] (xxx)
1691–93: P. Chrysant z Tridentu [od 21. 9.] (Calvinus)
1693–94: P. Karel z Moravy [od 17. 4.] (xxx)
1694–97: P. Auxentius ze Storzingu [od 20. 8.] (Scheiber)
1697–98: P. Reginald Palatinus [od 5. 7.] (xxx)
1698–00: P. Juniper ze Špýru [od 26. 9.] (xxx)

1700–03: P. Nazarius Franck [od 26. 11.]
1703–06: P. Narcis Sauer [od 15. 9.]
1706–09: P. Stanislav Ketzler [od 27. 8.]
1709–12: P. Egid Weis [od 6. 9.]
1712–14: P. Jiří Ant. Wollarth [od 9. 9.]
1714–17: P. Egid Weis [od 13. 7.]
1717–18: P. Sylverius Demel [od 21. 5.]
1718–21: P. Kristián Abisch [od 26. 8.]
1721–25: P. Metoděj Heindler [od 25. 7.]
1725–28: P. Auracián Runge [od 1. 6.]
1728–29: P. Doroteus Fischer [od 30. 4.]
1729–31: P. Auracián Runge [od 2. 9.]
1731–33: P. Serafín Melcher [od 31. 8.]
1733–36: P. Auracián Runge [od 21. 8.]

1736–37: P. Rogacián Rumler [od 1. 6.]
 1737–38: P. Auracián Runge [od 30. 8.]
 1738–39: P. Walter Wolkner [od 29. 8.]
 1739–41: P. Florián Emmeler [od 28. 8.]
 1741–44: P. Kunibert Vogler [od 25. 8.]
 1744–46: P. Iluminát Palliari [od 28. 8.]
 1746–47: P. Hugolín Zimmerhackl [od 26. 8.]
 1747–49: P. Felicissimus Hosper [od 1. 9.]
 1749–50: P. Zikmund Riqua [od 5. 9.]
 1750–53: P. Iluminát Palliari [od 28. 8.]
 1753–54: P. Viktor Förster [od 23. 8.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754-57: P. František Sol. Schwartzner [od 1. 9.]

(Kvardiáni neuvedeni)

1763-66: P. Bazilián Barathoner
 1766-67: P. Gebhard Giebl (od 19. 9.)
 1767-71: P. Lazar Förster (od 18. 9.)
 1771-74: P. Serafín Melcher (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Serafín Melcher

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

PL34 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WROCLAW⁵³ **(Vratislava, Breslau, Vratislavia)**

Se stavbou kláštera v tomto kdysi hlavním městě Slezska se začalo dne 15. 6. 1671 a slavnostní položení základního kamene a vztyčení kříže na staveništi provedl dne 2. 8. 1673 vratislavský (Wrocław) pomocný biskup Karel František Neander. Tentýž biskup posvětil kostel a klášter dne 21. 4. 1675. Kostel je zasvěcen sv. Hedvice. Fundátorem je římský císař Leopold I. Velkými částkami přispěli také pomocný biskup vratislavský (Wrocław) Jan Baltazar Liesch z Hornau a Karel Hanibal Burgravius z Donau. Dne 11. 8. 1754 se klášter stal součástí Generální kustodie Slezska a r. 1810 zanikl. V r. 1947 po změně hranic Polska přišli do města kapucíni z Krakovské provincie a usadili se při farnosti sv. Augustina, kde vybudovali nový dům. Starý klášter již nebyl obnoven.

1665–67: P. Alexandr z Českého Krumlova (do prosince 1666 bydlel v Nise)
 (Mayr)

1667–68: P. Pavlín z Třebíče [od 15. 8.] (xxx)
1668–74: P. Hypolit z Českého Krumlova [od 31. 8.]
1674–77: P. Hypolit z Českého Krumlova (1. kvardián) [od 24. 8.](Mayr)
1677–78: P. Peregrin ze Slezska [od 20. 8.] (Klingge)

(NN: kvardián neuveden)

1679–82: P. Hypolit z Českého Krumlova (Mayr)
1682–83: P. Bartoloměj z Mostu [od 17. 9.] (xxx)
1683–86: P. Hypolit z Českého Krumlova [od 13. 9.] (Mayr)
1686–87: P. Bartoloměj z Mostu [od 3. 5.] (xxx)
1687–90: P. Hypolit z Českého Krumlova [od 18. 4.] (Mayr)
1690–91: P. Dominik ze Slezska [od 26. 5.] (Linke)
1691–93: P. Jindřich z Jihlavy [od 21. 9.] (Abisch)
1693–94: P. Chrysant z Tridentu [od 17. 4.] (Calvinus)
1694–95: P. Marián z Lucemburska [od 20. 8.] (xxx)
1695–97: P. Bernard z Bruntálu [od 25. 11.] (Linek)
1697–00: P. Stanislav ze Slezska [od 5. 7.] (Ketzler)
1700–00: P. Hilar ze Schongau [od 26. 9.] (xxx)

1700–01: P. Florentin (xxx) (Frisingensis) [od 26. 11.]
1701–02: P. Bernard Linek [od 12. 9.]
1702–03: P. Narcis Sauer [od 15. 9.]
1703–06: P. Stanislav Ketzler [od 15. 9.]
1706–08: P. Placid Breüer [od 27. 8.]
1708–09: P. František Ant. Ziulak [od 11. 5.]
1709–11: P. Ludvík Ant. Czeppany [od 6. 9.]
1711–12: P. Klaudius Proksch [od 8. 5.]
1712–14: P. František Ant. Ziulak [od 9. 9.]
1714–15: P. Koloman Kerner [od 13. 7.]
1715–17: P. Kristián Abisch [od 13. 9.]
1717–18: P. Egid Weis [od 21. 5.]
1718–20: P. Doroteus Fischer [od 26. 8.]
1720–23: P. Servác Schneider [od 31. 5.]
1723–25: P. Nikodém Jerschel [od 11. 6.]
1725–28: P. Doroteus Fischer [od 1. 6.]
1728–29: P. Egid Weis [od 30. 4.]
1729–30: P. Doroteus Fischer [od 2. 9.] († ve funkci 17. 4. 1730)
1730–31: P. Michael Becher
1731–34: P. Walter Wolkner [od 31. 8.]
1734–36: P. Adeodat Reitenberger [od 27. 8.]

1736–37: P. Auracián Runge [od 1. 6.]
1737–38: P. Iluminát Palliari [od 30. 8.]
1738–39: P. Hugolín Zimmerhackl [od 29. 8.]
1739–41: P. Auracián Runge [od 28. 8.]
1741–44: P. Iluminát Palliari [od 25. 8.]
1744–45: P. Florián Emmmler [od 28. 8.]
1745–46: P. Doroteus Röhner [od 27. 8.]
1746–47: P. Felicissimus Hosper [od 26. 8.]
1747–49: P. Hugolín Zimmerhackl [od 1. 9.]
1749–50: P. František Jos. Sandrich [od 5. 9.]
1750–52: P. Florenc Schicht [od 28. 8.]
1752–54: P. Dominik Kettler [od 1. 9.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754–57: P. Viktor Förster [od 1. 9.]

(Kvardiáni neuvedeni)

1763–66: P. Chrysant Lochter

1766–67: P. Lazar Förster (od 19. 9.)

1767–71: P. Gebhard Giebl (od 18. 9.)

1771–74: P. Virgil Swoboda (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Sekundus Berrömer

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

PL35 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE ŚWIDNICA⁵⁴ **(Svidnice, Schweidnitz, Svidnicium)**

Se stavbou kláštera se začalo 20. 5. 1680. Fundátorem je Kryštof Václav z Nostic, který jakožto kapitán legnického vévodství pro stavbu daroval svůj nevyužitý hrad uvnitř městských hradeb a přispěl ještě částkou 1000 císařských. Zbytek byl hrazen z milodarů. Stavitelem byl kapucín Elzearius ze Slezska. Základní kámen dne 25. 8. 1687 slavnostně položil pod boční oltář sv. Františka opat cisterciáckého kláštera v Krzeszówě Bernard Rosa. Hotový kostel a klášter posvětil dne 18. 7. 1688 vratislavský (Wrocław) pomocný biskup Karel Neander. Kostel byl zasvěcen Neposkrvněnému Početí Panny Marie a jeho boční kaple sv. Barboře. Dne 11. 8. 1754 se klášter stal součástí Generální kustodie Slezska a r. 1810 zanikl.

1676–76: P. Evarist z Českého Krumlova [od 17. 5.] († ve funkci 18. 7. 1676)
(Hettinger)
1676–79: P. Linus z Bavorska (1. superior) [od 24. 4.] (xxx)
1679–83: P. Elzearius ze Slezska (po smrti P. Bruna poslán do Rumburku)
(Oppitz)
1683–86: P. Anicet z Bavorska [od 13. 9.] (Reinhard)
1686–88: P. Elzearius ze Slezska [od 3. 5.] (Oppitz)
1688–90: P. Anicet z Bavorska [od 27. 8.] (Reinhard)
1690–93: P. Reginald Palatinus [od 26. 5.] (xxx)
1693–95: P. Emilián ze Slezska [od 17. 4.] (Swoboda)
1695–98: P. Egid z Vratislavy [od 25. 11.] (Weis)
1698–00: P. Erasmus z Olomouce [od 26. 9.] (Peth)

1700–01: P. Kašpar Schwartz [od 26. 11.]
1701–03: P. Donát Hanes [od 12. 9.]
1703–06: P. Inocenc Pernfus [od 15. 9.]
1706–08: P. Florenc Schmidt [od 27. 8.]
1708–11: P. Doroteus Fischer [od 11. 5.]
1711–12: P. Fulgene (xxx) (z Jihlavy) [od 8. 5.]
1712–14: P. Narcis Sauer [od 9. 9.]
1714–17: P. Korbinián Grünwaldt [od 13. 7.]
1717–18: P. Kristián Schwartz [od 21. 5.]
1718–20: P. Metoděj Heindler [od 26. 8.]
1720–23: P. Nikodém Jerschel [od 31. 5.]
1723–26: P. Germán Gayer [od 11. 6.] († ve funkci 10. 8. 1726)
1726–29: P. Arnold Schmidt [od 13. 9.]
1729–29: P. Cyril Wurmbt [od 2. 9.] († ve funkci 4. 10. 1729 v Nise na cestě do
Svídnice)
1729–32: P. Marián Flemmig de Flemmigsberg
1732–34: P. Markvard Rieger [od 29. 8.]
1734–37: P. Tadeáš Gürlich [od 27. 8.]
1737–39: P. Eligius Siegel [od 30. 8.]
1739–41: P. Honorát Fabri [od 28. 8.]
1741–44: P. Florián Emmmler [od 25. 8.]
1744–47: P. Robert Urban [od 28. 8.]
1747–50: P. Florián Emmmler [od 1. 9.]
1750–51: P. Zikmund Riqua [od 28. 8.]
1751–54: P. Bazil Barathoner [od 3. 9.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754-57: P. Robert Urban [od 1. 9.]

(Kvardiáni neuvedeni)

1763-66: P. Gracián Francke

1766-71: P. Gilbert Siegwein (od 19. 9.)

1771-74: P. Restitut Herrmann (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Konstantin Hübner

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

PL36 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE BRZEG⁵⁵

(Břeh, Brieg, Briga)

Pozemek pro budoucí stavbu kláštera uvnitř hradeb zakoupil dne 28. 5. 1682 apoštolský syndik Řádu Adrián baron z Blenku. Fundátory kláštera jsou císař Leopold I. a vrchní komoří pro Horní a Dolní Slezsko Kryštof hrabě z Schaffgotsche. Se stavbou se začalo v r. 1695 a přinejmenším kostel byl dokončen v r. 1701. Dne 4. 7. 1702 položil základní kámen pod boční oltář Panny Marie generální vikář biskupství vratislavského (Wrocław) kanovník Antonín Erasmus Reitlinger. Dne 18. 5. 1705 byla slavnostně uzavřena klauzura kláštera. Kostel posvětil dne 2. 5. 1706 pomocný biskup vratislavský František Engelbert Barbo hrabě z Warensteinu. Kostel je zasvěcen sv. Leopoldovi, vyznavači (a sv. Antonínu Paduánskému, sv. Kateřině a sv. Barboře jako spolupatronům). Dne 11. 8. 1754 se klášter stal součástí Generální kustodie Slezska a r. 1810 zanikl.

1682–83: P. Hypolit z Českého Krumlova (1. superior) [od 17. 9.] (Mayr)

1683–84: P. Kilián z Prahy [od 13. 9.] (xxx)

1684–86: P. Elzear ze Slezska [od 1. 9.] (Oppitz)

1686–88: P. Anicet z Bavorska [od 3. 5.] (Reinhard)

1688–93: P. Emilián ze Slezska [od 27. 8.] (Swoboda)

1693–94: P. Kornelius ze Slezska [od 17. 4.] (xxx)

1694–97: P. Andronik ze Slezska [od 20. 8.] (Hentsa)

1697–98: P. Klaudián z Brna [od 5. 7.] (Monspart)

1698–00: P. Teofil z Mikulova [od 26. 9.] (Reiner)

1700–01: P. Fulgenc (xxx) (z Jihlavy) [od 26. 11.]

1701–05: P. Filip Schönwitz [od 12. 9.]

1705–08: P. Filip Schönwitz (1. kvardián) [od 2. 5.]

1708–09: P. Marinus Flixius [od 11. 5.]

1709–12: P. Filip Schönwitz [od 6. 9.]
 1712–14: P. Klaudius Proksch [od 9. 9.]
 1714–17: P. Kazimír Flixius [od 13. 7.]
 1717–20: P. Geminián Carel [od 21. 5.]
 1720–23: P. Lazar Spiegel [od 31. 5.]
 1723–26: P. Reginald Schwingler [od 11. 6.]
 1726–29: P. Jeremiáš Netter [od 13. 9.]
 1729–31: P. Lazar Spiegel [od 2. 9.]
 1731–34: P. Celsus Heinisch [od 31. 8.]
 1734–37: P. Eligius Siegel [od 27. 8.]
 1737–40: P. Izaiáš Stuppler [od 30. 8.]
 1740–43: P. Renát Pohl [od 2. 9.]
 1743–45: P. Dorotej Röhner [od 6. 9.]
 1745–47: P. Fruktuosus Pöhm [od 27. 8.]
 1747–49: P. Telesfor Schneider [od 1. 9.]
 1749–52: P. Ladislav Faber [od 5. 9.]
 1752–54: P. Valentýn Hackenberger [od 1. 9.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754–57: P. Petr Chrysolog Schifelder [od 1. 9.]

(Kvardiáni neuvedeni)

1763–66: P. Arnold Grundt

1766–71: P. Optát Gottwald (od 19. 9.)

1771–74: P. František Sol. Schwartzer (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Mamert Clement

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

PL37 – SUPERIOŘI V POUSTEVNĚ WIERCH⁵⁶ **(Kappelenberg, Capelsberg, Mons Capellae)**

Fundátorem hospice a poustevny je obchodník a obchodní poradce Pavel Arnošt Werdinger. Biskupství dalo svolení ke zřízení hospice na kopci Kappelenberg (Wierch) r. 1751. Základní kámen byl položen dne 14. 4. 1753 za přítomnosti rodiny fundátora a nekatolického královského komisaře po předchozím získání souhlasu pruského krále Friedricha II. Kapli při hospici z biskupského pověření za přítomnosti fundátora a četných lidí slavnostně benedikoval dne 19. 9. 1753 arcikněz a farář Prudniku Jan Jindřich Vietz. Hospic byl při posvěcení dán pod

obedienci kláštera v Prudniku. Dne 11. 8. 1754 se poustevna stala součástí Generální kustodie Slezska a r. 1810 zanikla.

1752–54: P. Otomar Thorand (superior) [od 1. 9.]

(Dne 11. 8. 1754 byl klášter s ohledem na politické poměry odloučen a stal se součástí nově vytvořen Slezské generální kustodie.)

1754–57: P. Otomar Thorand [od 1. 9.]

(Kvardiáni neuvedeni)

1763–66: P. Hypolit Hönnig

1766–71: P. Auxenc Biedermann (od 19. 9.)

1771–74: P. Sabinus Zettl (od 20. 9.)

(Kvardiáni neuvedeni)

1776–77: P. Honorius Kucharzik

(Kvardiáni neuvedeni)

1783: P. Dekorosus Lengsfeld

(Roku 1810 byla generální kustodie Slezska zrušena)

SK38 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE PEZINOK⁵⁷ **(Bazin, Pösing, Bazinium)**

První klášter na pozdějším slovenském území byl založen 6. 5. 1674 z podnětu vídeňských kapucínů a na pozvání maďarského primasa a ostríhomského arcibiskupa Jiřího Szelepczényho a na žádost nitranského biskupa Tomáše Pálffyho jako protireformační misie. Dalšími fundátory jsou pak Matyáš Hedly baron z Hedlyfalva a hraběcí rod Pálffy z Erdödu, dědičně v Vöröskeö. Základní kámen k dnešnímu klášteru byl položen r. 1716. Kostel je zasvěcen Nejsvětější Trojici. Základní kámen k němu položil 4. 9. 1718 biskup Andrej Kurtesy. Posvětil ho 9. 7. 1730 pomocný biskup ostríhomský Zikmund Berenyi. Fundátory jsou císař Leopold I. Klášter patřil do I. světové války do provincie Rakousko-Uherské. Po rozpadu Rakousko-Uherska a vzniku Československa byly oba slovenské kláštery v r. 1923 bezprostředně podřízeny generálnímu ministři. Rozhodnutím generálního ministra z 29. 11. 1932 byly oba slovenské kláštery (Pezinok a Bratislava) a také kapucíni, kteří v té době žili ve slovenských klášterech (s výjimkou hostujících Holanďanů), přičleněny k provincii Českomoravské, která se z toho důvodu přejmenovala na Československou. Když 14. 3. 1939 vznikl Slovenský stát, bylo nařízeno, že se řehole musí osamostatnit od podřízenosti zahraničnímu vedení. Proto na příkaz gen. vizitátora, kterým byl vídeňský ex-provinciál P. Albín Fetzl, vznikl 10. 4. 1942

Slovenský komisariát, do kterého byli povoláni i slovenští kněží působící v zahraničí. Jeho generálním komisařem se od 26. 11. 1946 až do potlačení kláštera v r. 1951 stal Belgičan Robert Bentain. Na generální kapitule r. 1988 byl Komisariát povýšen na provincii. Až do roku 2004 byl v klášteře kněžský domov pro přestárlé kněze. V říjnu 2004 byl klášter plně navrácen Slovenské provincii Řádu menších bratří kapucínů.

(Představené v intervalu 1674–1843 opomím, neboť existující seznamy nejsou spolehlivé a pro dějiny Českomoravské provincie tyto údaje nejsou relevantní.)

1844–50: P. Gervasius Soska

(NN: kvardiáni neuvedeni).

1857–60: P. Leo Csepka

(NN: kvardiáni neuvedeni).

1863–68: P. Cyril Závadszky

1868–72: P. Chrysostom Handreich

(NN: kvardiáni neuvedeni).

1878–81: P. Jindřich Zahradník

1881–87: P. Nikodém Stark

1887–93: P. Celsus Horváth

(NN: kvardiáni neuvedeni).

1896–00: P. Šimon Cserny

1900–06: P. Celsus Horváth (od 9. 8.)

1906–07: P. Šimon Cserny (od 9. 8.)

1907–11: P. Celsus Horváth (od 7. 8.)

1911–12: P. Josef Polák

1912–15: P. Valerius Krajcsirovics (superior a rektor)

1915–17: P. Bernardin Tomik (od 11. 8.)

1917–18: P. Adrián Mozer (od 29. 8.)

(S ohledem na politické změny po I. světové válce byly oba slovenské kláštery, tj. Pezinok a Bratislava, (po vzniku Československa) včleněny papežským dekretem z 2. 10. 1921 do nově vytvořené Vídeňské provincie. Protože však většina kněží odešla postupně do Maďarska, byla o pomoc zažádána Holandská provincie, které sem poslala své kněze. Většina z nich ovšem působila v Bratislavě: nadále již tento údaj neuvádím.)

1918–22: P. Odorik Follrich

1922–28: P. Chrysostom Klucsnik⁵⁸ (od 18. 8.)

1928–31: P. Bernardin Tomik († ve funkci 6. 7. 1931)

(Protože s ohledem na nové politické uspořádání byl kontakt s provinciálem ve Vídni obtížný, byly oba slovenské kláštery, tj. Pezinok a Bratislava, rozhodnutí gen. ministra ze dne 29. 11. 1932 přičleněny k Českomoravské provincii a následně byli na Slovensko posláni bratři z Čech, kteří většinou zaujali místa představených: nadále již tento údaj neuvádím.)

1931–33: P. Chrysostom Klucnik (místní vikář)⁵⁹

1933–37: P. Kazimír Hasák (od 30. 1.)

1937–39: P. Ondřej Frgal (CZ) (od 8. 7.)⁶⁰

1940–42: P. Chrysostom Klucnik (od 20. 10.)

(Dne 14. 3. 1939 byl vyhlášen samostatný Slovenský štát a oba konventy se opět ocitly v izolaci, což vedlo opět k úpadku, který si vynutil dne 10. 4. 1942 založení Generálního komisariátu Slovenska nezávislého na Českomoravské provincii: nadále již tento údaj neuvádím.)

(NN: kvardiáni neuvedeni).

1948–50: P. Alojz Horváth

(1950–90: činnost kláštera potlačena, bývalý kvardián zde po roce 1968 s přestávkami působil jako kaplan).

1990–01: P. Alojz Horváth (znovu jmenovaný)

2001–03: P. Jozef Konc (od 1. 9.)

2003–06: P. František Alberty (od 1. 7.)

SK39 – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE BRATISLAVA⁶¹ **(Poszony, Pressburg, Posonium)**

V červenci 1676 požádal císař Leopold I. vídeňského biskupa Leopolda Kolonitsche, aby připravil vše potřebné pro uvedení kapucínů tehdejší Rakousko-Uherské provincie do Bratislavy (tehdy zvané Pozsony). Jednání bylo úspěšné a tak již 25. 11. 1676 byli kapucíni uvedeni ke kapli sv. Kateřiny a přilehlého hospice za hradbami. Dne 17. 12. 1708 položil probošt hrabě Otto Johann Volker základní kámen ke stavbě kláštera podle požadavků řehole. Fundátorem kláštera je císařský tajný rada hrabě Heinrich Johann Franz Strattmann a jeho manželka Eleonora Terezie roz. Schellardová. Kapucíni se nového kláštera přestěhovali v r. 1712. Kostel byl budován postupně. V r. 1709 byl hotový chór, oratoř a sakristie. První mši v hotovém chóru sloužil 4. 10. 1709 ostríhomský arcibiskup kard. Christian August. Základní kámen kostela položil 20. 12. 1711 biskup Otto Chrysosotom Ján Volker. Hotový kostel posvětil dne 6. 6. 1717 nitranský biskup Ladislav Adam Erdödy. Kostel je zasvěcen uherskému králi sv. Štěpánovi. V kdysi významné kryptě, která je dnes již

zasypaná, bylo pochováno více než 200 lidí. V r. 1735 musel být kostel částečně stržen, protože základy stály na bažině. Ostřihomský arcibiskup Imrich Eszterházy hrabě z Galanty je proto nechal na vlastní náklady od základu zrestaurovat a staticky zpevnit spolu s přilehlým křídlem kláštera dostavěného předtím r. 1712. V letech 1857–1860 byl klášter se souhlasem císaře Františka Josefa I. restaurován z prostředků náboženského fondu. V roce 1928 byla v klášteře belgickými kapucíny založena tzv. serafínská škola zvaná „Konradinum“, která zanikla po II. světové válce. Ostatní dějiny kláštera viz Klášter Pezinok.

(Představené v intervalu 1676–1840 opomím, neboť existující seznamy nejsou spolehlivé a pro dějiny Českomoravské provincie tyto údaje nejsou relevantní.)

1841–44: P. Leo Csepka
1844–47: P. Marcelín Rasthgutský
1847–50: P. Florid Pecsovics
1850–53: P. Tryfon Grusch
1853–54: P. Florid Pecsovics
1854–57: P. Damián Füle
1857–63: P. Florid Pecsovics
1863–69: P. Alois Tropler
1869–72: P. Placid Ruckmich
1872–73: P. Remigius Vurka
1873–75: P. Placid Ruckmich
1875–78: P. Rudolf Lichtenecker
1878–81: P. Roch Gere
1881–87: P. Josef Foglár
1887–90: P. Titus Hanuszek
1890–99: P. Amadeus Puchó
1899–02: P. Titus Hanuszek
1902–08: P. Tomáš Bjelik
1908–11: P. Rafael Pintér
1911–14: P. Veremund Schweighardt
1914–18: P. Adrián Mozer
1918–21: P. Chrysostom Klucsnik
1921–22: P. Kazimír Hasák
1922–28: P. Bernardin Tomík
1928–30: P. Rayner Horstink⁶²
1930–32: P. Kazimír Hasák
1932–35: P. Fidel Hořín (od 30. 11.)
1935–39: P. Mansvet Ston

1939–44: P. Chrysostom Klucnik

1944–50: P. Vojtech Rajner

(14. 4. 1950 byl klášter obsazen státní bezpečností a řeholníci byli převezeni do internačních klášterů. Bývalý kvardián byl po absolvování školení pro duchovní správu propuštěn a nadále působil až do r. 1969 při klášteře jako kaplan. Řeholníci se až do r. 1961 tajně scházeli a funkce „kvardiána“ měla tedy jakýsi praktický organizační smysl. Trvalá komunita však neexistovala a v roce 1961 byli všichni aktivní řeholníci odsouzeni do vězení pro maření dozoru státu nad církvemi a jiné tzv. zločiny. Po r. 1968 začali bratři neformálně žít v obou klášterech pospolu a scházeli se, zatímco chodili do zaměstnání).

1969–81: (P. Metod Janovský)

1981–91: (P. Ján Otruba)

1991–97: P. František Alberty

1997–00: P. Pavol Šajgalík

2000–03: P. Stanislav Kučák

2003–06: P. Miloslav Koščák

D – KAPUCÍNSKÉ KLÁŠTERY V ZAHRANIČÍ KDYSI PATŘÍCÍ DO ČESKO–RAKOUSKÉ PROVINCIE⁶³

AT01D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WIEN (ZA HRADBAMI)⁶⁴ (VÍDEŇ – ZA HRADBAMI, VIENNA EXTRA MUROS, VINDOBONA S. UDALRICUS)

Se stavbou kláštera se začalo v jubilejním roce 1600 při již existujícím kostele sv. Oldřicha. Základní kámen byl položen a kříž na místě stavby vztyčen za přítomnosti rakouského arcibiskupa Matyáše dne 30. 4. 1600. Klášter posvětil nitranský biskup František Forgaccio dne 2. 11. 1603. Fundátorem kláštera byl 2. rádce císaře Rudolfa II. baron Arnošt de Mollar. Během tureckého obležení Vídně r. 1683 byl klášter zcela zničen a musel být od základů znovu vystavěn včetně klášterního kostela, který byl tentokrát zasvěcen sv. Františkovi Serafínskému a sv. Antonínovi Paduánskému. Roku 1815 byl klášter opuštěn a zrušen.

1602–06: P. Roman z Lodi (xxx) (1. kvardián)

1606–07: P. Fortunát z Verony [od 11. 5.]

1607–08: P. Sanctus de Valletelina [od 7. 4.]

(Rozhodnutím generální kapituly Řádu z 24. 5. 1608 provedeného na kapitule Česko-rakousko-štyrského komisariátu v září 1608 došlo k oddělení klášterů ve Štyrsku, Korutanech a Kraňsku a ke vzniku Česko-Rakouského gen. komisariátu: u dalších rakouských klášterů již tento údaj neuvádím.)

1608–12: P. Roman z Lodi (xxx)
 1612–14: P. Kalist z Benátek (xxx) [od 29. 9.]
 1614–16: P. Bonaventura z Benátek (xxx) [od 25. 4.]
 1616–18: P. Bazil Vincentinus (xxx) [od 6. 5.]
 1618–21: P. Roman z Lodi (xxx) [od 14. 9.]
 1621–22: P. Valerián z Milána (de Magnis) (není jisté, zda byl kvardián)
 (Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–29: P. Aleš z Burgundska (xxx) [od 22. 6.]
 1629–32: P. Ludvík z Rosenheimu (xxx) [od 6. 6.]
 1632–35: P. Benedikt z Forchheimu (Nagelius) [od 10. 9.]
 1635–37: P. František ze Slezska (xxx) [od 4. 5.]
 1637–38: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) [od 11. 9.]
 1638–40: P. Sylvius z Prahy (xxx) [od 6. 8.]
 1640–44: P. Serafín z Mnichova (xxx) [od 24. 8.]
 1644–45: P. Benedikt z Kronachu (xxx) [od 24. 6.]
 1645–46: NN [kvardiáni neuvedeni – pravděpodobně tentýž]
 1646–47: P. Jan Baptista z Innsbrucku (xxx) [od 16. 7.]
 1647–50: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) [od 23. 8.]
 1650–53: P. Marián z Dillingenu (xxx) [od 7. 10.]
 1653–56: P. Gerard ze Slezska (Titellius) [od 20. 8.]
 1656–59: P. Vital z Deggendorfu (Lechner) [od 2. 9.]
 1659–61: P. Burchard z Marville (Robert) [od 16. 9.]
 1661–64: P. Emerich z Maďarska (Sinell) [od 18. 5.]
 1664–67: P. Krescenc z Rohrbachu (Mösserer) [od 14. 7.]
 1667–68: P. Emerich z Maďarska⁶⁵ (Sinell) [od 15. 8.]
 1668–71: P. Donát z Pasova (Willinger) [od 31. 8.]
 1671–73: P. Krescenc z Rohrbachu (Mösserer) [od 28. 8.]

(28. dubna 1673 byla Česko-rakouská provincie rozdělena na Rakousko-uherskou a Českomoravskou.)

1673: P. Emerich z Maďarska (Sinell) [od 28. 4.]

AT02H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE LINZ⁶⁴ **(LINEC, LINCIA)**

Jedná se o první klášter v Horním Rakousku a byl postaven za hradbami. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 7. 9. 1606 benediktinský opat z Kremsu Alexander. Hotový komplex posvětil dne pasovský pomocný biskup Johann Prenner dne 2. 9. 1612. Fundátorem kláštera je rakouský arciběvoda Matyáš. Roku 1660 byl původní kostel zbořen a nahrazen novým,

který byl posvěcen r. 1662. Při klášteře dodnes žije komunita bratří. Od r. 1785 je při klášteře také fara.

1607–08: P. Eusebius z Bergama (xxx) (1. superior)

(Roku 1608 došlo k oddělení klášterů ve Štýrsku, Korutanech a Kraňsku a ke vzniku Česko–Rakouského gen. komisariát)

1608–12: P. Eusebius z Bergama (xxx) (1. kvardián)

1612–14: P. Angelus z Neumarktu (Pichler) [od 29. 9.]

1614–17: P. Anaklet z Brixenu (xxx) [od 25. 4.]

1617–18: P. Roman z Lodi (xxx) [od 8. 9.]

1618–19: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 14. 9.]

1619–21: P. Valerián z Milána (de Magnis)

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–29: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 22. 6.]

1629–30: P. Mikuláš ze Schönbergu (Fabritius) [od 6. 6.]

1630–32: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 17. 6.]

1632–33: P. Jan z Lovere (xxx) [od 10. 9.]

1633–35: P. František ze Slezska (xxx) [od 17. 9.]

1635–38: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 4. 5.]

1638–39: P. Mikuláš ze Schönbergu (Fabritius) [od 6. 8.]

1639–42: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 29. 7.]

1642–43: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) [od 11. 7.]

1643–46: P. Benedikt z Forchheimu (Nagelius) [od konce října]

1646–49: P. Erasmus z Biberachu (Hegely) [od 16. 7.]

1649–50: P. Michelangel z Deggendorfu (Krieger) [od 4. 6.]

1650–53: P. Anaklet z Greinburgu (Puechberger) [od 7. 10.]

1653–55: P. Atanáš z Mnichova (Weslmüller) [od 20. 8.]

1655–56: P. Michelangel z Deggendorfu (Krieger) [od 2. 7.]

1656–57: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 2. 9.]

1657–60: P. Alexandr z Frimburgu (xxx) [od 12. 7.]

1660–62: P. Michelangel z Deggendorfu (Krieger) [od 22. 7.]

1662–65: P. Ferdinand z Heydenheimu (xxx) [od 16. 9.]

1665–68: P. Marián z Dillingen (xxx) [od 28. 8.]

1668–69: P. Fridrich z Riedenu (Tanner) [od 31. 8.]

1669–71: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 14. 9.]

1671–73: P. Alexandr z Frimburgu (xxx) [od 28. 8.]

(28. dubna 1673 byla Česko-rakouská provincie rozdělena na Rakousko-uherskou a Českomoravskou.)

1673: P. Krescenc z Rakouska (xxx) [od 28. 4.]

AT03D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE KREMS⁶⁴ **(KREMŽ, CREMBSIUM)**

Jedná se o první klášter v Dolním Rakousku. Postaven byl za hradbami. Základní kámen položil a kříž na místě stavby kláštera vztyčil dne 1. 5. 1614 opat kláštera v Göttweigu Georg Falb. Klášter byl postaven z milodarů. Kostel byl na příkaz císaře Matyáše zasvěcen nejsv. Trojici, sv. Jiřímu mučedníkovi a sv. Františku Serafinskému. Dne 24. 4. 1656 podlehl kostel i klášter zhoubnému požáru. O jejich znovuzbudování se z vlastních prostředků postarala Kateřina hraběnka z Vítovky (Werdenberg), paní na Grabeneggu, roz. baronka z Kronbergu. Dne 7. 9. 1659 tedy posvětil kostel i jeho pět oltářů pasovský pomocný biskup Martin Geiger. Kostel zasvětil sv. Kateřině, panně a mučednici. Následujícího dne 8. 9. 1659 byla z dřívější kaple na zahradě slavnostním obřadem přenesena do boční mariánské kaple milostná socha Panny Marie. Klášter byl zrušen v r. 1781 dekretem císaře Josefa II.

1613–14: P. Eusebius z Bergama (xxx) (1. superior) [od 29. 9.]

1614–16: P. Eusebius z Bergama (xxx) (1. kvardián) [od 25. 4.]

1616–17: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 6. 5.]

1617–18: P. Anaklet z Brixenu (xxx) [od 8. 9.]

1618–21: P. Matěj z Lorena (xxx) [od 14. 9.]

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1628–29: P. František ze Slezska (xxx) [od 22. 6.]

1629–30: P. Prosper z Cassale (xxx) [od 6. 6.]

1630–32: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 17. 6.]

1632–33: P. Šimon Ratisbonensis (xxx) [od 10. 9.]

1633–35: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 17. 9.]

1635–37: P. Izaiáš z Mnichova (xxx) [od 4. 5.]

1637–38: P. Marek z Wangen (xxx) [od 11. 9.]

1638–39: P. Egid z Friburgu (xxx) [od 6. 8.]

1639–41: P. Benedikt z Forchheimu (Nagelius) [od 29. 7.]

1641–44: P. František z Slezska (xxx) [od 6. 9.]

1644–47: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 24. 6.]

1647–48: P. František ze Slezska (xxx) [od 23. 8.]

1648–50: P. Onufrius z Görzu (xxx) [od 4. 6.]

1650–53: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 7. 10.]

1653–56: P. Tobíáš z Frisingenu (xxx) [od 20. 8.]

1656–57: P. Achác z Mnichova (xxx) [od 2. 9.]

1657–60: P. Cézarius z Mnichova (Sedelmayr) [od 12. 7.]

1660–63: P. Elizeus ze Slezska (Bernhard) [od 22. 7.]

1663–64: P. Burchard z Marville (Robert) [od 5. 8.]
1664–65: P. Tobiáš z Frisingenu (xxx) [od 14. 7.] († ve funkci 3. 1. 1665)
1665–68: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 28. 8.]
1668–69: P. Fulgenc Suevus (Febel) [od 31. 8.]
1669–71: P. Hyacint Franco (Simon) [od 14. 9.]
1671–73: P. Kletus z Mnichova (Widman) [od 28. 8.]

(28. dubna 1673 byla Česko-rakouská provincie rozdělena na Rakousko-uherskou a Českomoravskou.)

1673: P. Fridrich z Riedenu (Tanner) [od 28. 4.]

AT04H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE PASSAU⁶⁴ **(PASOV, PASSAVIA)**

Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 10. 8. 1615 rakouský arcivévoda a biskup pasovský Leopold. Hotový komplex posvětil dne r. 1616. pomocný biskup pasovský Johann Prenner. Kostel posvětil ke cti Dvanácti svatých pomocníků. Fundátorem kláštera byl dómský děkan a administrátor pasovského biskupství baron Marquard de Schwendi, který také nechal zhotovit místní kopii milostného obrazu, jehož originál z r. 1537 od německého malíře Lucase Cranacha vlastnil rakouský arcivévoda Leopold. Dne 27. 4. 1662 podlehl klášter velkému požáru, který zachvátil celé město. Fundátorem nového kláštera a kostela se ochotně stal zbožný ctitel sv. Františka hrabě Jiří Ludvík z Zinsendorfu, který byl dědičný pokladník Svaté Říše Římské, hrabě v Thanhausenu a v Neuburgu na Innu, důvěrný rádce císaře Leopolda I. a vrchní dvorní komoří. Ten tedy z vlastních prostředků nechal r. 1663 znovu vystavět klášter i kostel. Následně pak 8. 5. 1667 pasovský biskup Václav hrabě z Thunu vložil základní kámen do evangelní strany hlavního oltáře nově zbudovaného kostela a dne 15. 5. 1667 kostel posvětil. Při tomto klášteře Za hradbami působili kapucíni až do napoleonského rušení klášterů v r. 1803. Kostel zanikl v r. 1810 a na jeho místě byl vybudován městský pivovar. Kromě tohoto kláštera vznikl v letech 1624–27 poutní kostel na vrcholu uvnitř městských hradeb, kterému se lidově říkalo Mariahilf. Při tomto kostele vznikl hospic, ve kterém od r. 1631 kapucíni pečovali o poutní kostel. Také tento klášter byl v období sekularizace r. 1805 potlačen, avšak r. 1891 zde byla po období zmatků znovu ustavena kapucínská řeholní komunita. S konečnou platností opustili kapucíni toto místo 31. 8. 2002 a předali jeho správu Řádu paulínů.

1614–15: P. Maxmilián Schusatzensis (xxx) (1. superior)
1615–17: P. Pavel z Benátek (xxx) [od 8. 5]
1617–18: P. Pavel z Benátek (xxx) (1. kvardián) [od 8. 9.]
1618–19: P. Cyprián z Bassana (xxx) [od 14. 9.]

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

- 1628–29: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 22. 6.]
1629–32: P. Bernard z Bavorska (xxx) [od 6. 6.]
1632–33: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 10. 9.]
1633–35: P. Egid z Friburgu (xxx) [od 17. 9.]
1635–37: P. Vilém z Bolzana (xxx) [od 4. 5.]
1637–39: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 11. 9.]
1639–40: P. František z Rovereta (xxx) [od 29. 7.]
1640–41: P. Augustin z Kostnice (Mueli) [od 24. 8.]
1641–42: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) [od 6. 9.]
1642–43: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 11. 7.]
1643–44: P. František z Brucku (Augenstein) [od konce října]
1644–46: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 24. 6.]
1646–47: P. Marián z Dillingen (xxx) [od 16. 7.]
1647–48: P. Benedikt z Kronachu (xxx) [od 23. 8.]
1648–49: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) (v klášteře [KL])
& P. Benedikt z Kronachu (xxx) (hospic na hoře [HO]) [od 4. 6.]
1649–52: P. Ferdinand z Bavorska (Reithorn) (KL)
& P. Lev z Lauterbachu (Abelzauser) (HO – od 1650 počítáno mezi hospice) [od 4. 6.]
1652–53: P. Alexandr z Frimburku (xxx) (KL)
& P. František z Brucku (Augenstein) (HO) [od 31. 5.]
1653–55: P. Augustin z Kostnice (Mueli) (KL)
& P. František z Brucku (Augenstein) (HO) (1. kvardián – † 16. 4. 1654) [od 20. 8.]
1655–56: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) (KL)
& P. Jan Baptista z Innsbrucku (xxx) (HO – superior) [od 2. 7.]
1656–59: P. Ferdinand z Bavorska (Reithorn) (KL)
& (HO: 1656–61 neudán superior)
1659–61: P. Ildefons z Kremsu (de Carlshoven) (KL) [od 16. 9.]
1661–62: P. Marián z Dillingen (xxx) (KL)
& P. Hugo z Dittelbachu (Lang) (HO – superior) [od 18. 5.]
1662–65: (KL) neudáno
& P. Hyacint Franco (Simon) (HO) [od 16. 9.]
1665–66: (KL) neudáno
& P. Valentin ze Stuttgartu (Maillard) (HO) [od 28. 8.]
1666–68: (KL) neudáno
& P. Donát z Pasova (Willinger) (HO) [od 27. 8.]
1668–69: (KL) neudáno
& P. Benignus z Moravy (Gebel) (HO) [od 31. 8.]

1669–70: P. Otto z Lince (Gruebmiller) (KL)
 & P. Markvard z Halberstadtu (xxx) (HO – superior) [od 14. 9.]
 1670–71: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) (KL)
 & P. Pius ze Salcburku (Carl) (HO – superior) [od 29. 8.]
 1671–73: P. Ildefons z Kremsu (de Carlshoven) (KL)
 & P. Otto z Lince (Gruebmiller) (HO – superior) [od 28. 8.]
 (Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)
 1673: P. Donát z Pasova (Willinger) (KL)
 & (HO) neudáno

AT05H – Kvardiáni v klášteře Steyr⁶⁴ **(ŠTÝR, STYRA)**

Kláster byl postaven za hradbami z milodarů. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 16. 4. 1617 opat z kláštera v Kremsu. Hotový komplex byl posvěcen r. 1619. Kostel byl zasvěcen sv. Maří Magdaléně. Klášter byl zrušen v r. 1781 dekretem císaře Josefa II.

1616–18: P. Dominik z Pasova (xxx) (1. superior) [od 6. 5.]
 1618–19: P. Jan Pavel de Valle Anaviae (xxx) (1. kvardián) [od 14. 9.]
 (Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)
 1628–29: P. Cyprián z Mnichova (xxx) [od 22. 6.]
 1629–30: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 6. 6.]
 1630–32: P. Tadeáš z Bavorska (Seemiller) [od 17. 6.]
 1632–33: P. Cyprián z Mnichova (xxx) [od 10. 9.]
 1633–35: P. Marek z Wangen (xxx) [od 17. 9.]
 1635–36: P. Elektus ze Saska (de Rubino) [od 4. 5.]
 1636–39: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 25. 4.]
 1639–42: P. Benedikt z Kronachu (xxx) [od 29. 7.]
 1642–44: P. Rajmund z Mnichova (Textor) [od 11. 7.]
 1644–45: P. Leopold ze Schardingen (xxx) [od 24. 6.]
 1645–46: NN [od 14. 9.] – kvardiáni neuvedeni
 1646–49: P. Pavel Bavaro-Palatinus (xxx) [od 16. 7.]
 1649–52: P. František ze Slezska (xxx) [od 4. 6.]
 1652–55: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 31. 5.]
 1655–56: P. Alexandr z Frimburku (xxx) [od 2. 7.]
 1656–59: P. Tobiáš z Frisingen (xxx) [od 2. 9.]
 1659–60: P. Ferdinand z Heydenheimu (xxx) [od 16. 9.]
 1660–63: P. Tobiáš z Frisingen (xxx) [od 22. 7.]

1663–64: P. Prosper Suevus (Jelin) [od 5. 8.]

1664–67: P. Wolfgang z Mnichova (Haas) [od 14. 7.]

1667–70: P. Cyriak z Lucernu (xxx) [od 15. 8.]

1670–72: P. Hugo z Dittelbachu (Lang) [od 29. 8.]

1672–73: P. Hyacint Franco (Simon) [od 11. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Hyacint Franco (Simon) [od 28. 4.]

AT06D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WIEN I. (VE MĚSTĚ)⁶⁴

(VÍDEŇ–MĚSTO, VIENNA, VINDOBONA)

Fundátorkou kláštera je císařovna Anna, choť císaře Matyáše, která chtěla vybudovat blízko hradu císařskou hrobku rodu Habsburků spolu s kapucínským klášteřem. Za tím účelem proto zakoupila pozemek a vytvořila nadaci, která byla součástí její závěti z 10. 11. 1618. Protože však sama zemřela ještě téhož roku a její manžel roku následujícího a navíc v sousedních Čechách probíhalo Stavovské povstání, takže bylo třeba se stavbou vyčkat. Teprve po bitvě na Bílé hoře mohl Ferdinand II. jako univerzální dědic dostat závazkům ze závěti po císařovně Anně. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 8. 9. 1622 olomoucký biskup kardinál kníže z Dietrichštejna za přítomnosti císaře Leopolda, jeho manželky Eleonory a celé císařské rodiny. Protože však probíhala Třicetiletá válka, stavba nepokračovala tak rychle, jak by si císař přál. Roku 1627 byly pouze posvěceny tři oltáře ještě ne zcela hotového kostela a začala se sloužit liturgie. Hotový klášter a kostel posvětil dne 25. 7. 1632 vídeňský biskup Anton Wolfrath, který předtím byl nejdříve cisterciáckým a pak benediktinským opatem v Kremsmünsteru. Kostel je zasvěcen Panně Marii Královně Andělů. V letech 1840–42 byl rozpadající se klášter za císaře Ferdinanda I. stržen a nově vystavěn. Také za II. světové války byl klášter částečně obsazen vojskem a koncem války utrpěl bombardováním. Komunita bratří působí při klášteři dodnes. V slavné císařské hrobce při klášteři je mezi 145 osobami pochováno 12 císařů a 16 císařoven.

(Od roku 1619 až do r. 1628 není v Análech žádný záznam ohledně představených a klášterních rodin.)

1626–28: P. Roman z Lodi (xxx) [od 22. 6.]

1628–29: P. Roman z Lodi (xxx) (kvardián) [od 6. 6.]

1629–30: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 17. 6.]

1630–33: P. Roman z Lodi (xxx)

1633–35: P. Ludvík z Rosenheimu (xxx) [od 17. 9.]

1635–37: P. Jeroným z Brixenu (xxx) [od 4. 5.]

1637–40: P. Aleš z Burgundska (xxx) [od 11. 9.]
 1640–42: P. Ludvík z Rosenheimu (xxx) [od 24. 8.]
 1642–45: P. Sylván z Monteforte (xxx) [od 11. 7.]
 1645–46: NN [od 14. 9.] – kvardiáni neuvedeni
 1646–47: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 16. 7.]
 1647–49: P. Ludvík z Rosenheimu (xxx) [od 23. 8.]
 1649–50: P. Erasmus z Biberachu (Hegely) [od 4. 6.]
 1650–51: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 7. 10.]
 1651–52: P. Erasmus z Biberachu (Hegely) [od 3. 8.]
 1652–53: P. Augustin z Kostnice (Mueli) [od 31. 5.]
 1653–55: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 20. 8.]
 1655–57: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 2. 7.]
 1657–59: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 12. 7.]
 1659–60: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 16. 9.]
 1660–62: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 22. 7.]
 1662–63: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 16. 9.]
 1663–65: P. Alexandr z Frimburku (xxx) [od 5. 8.]
 1665–66: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 28. 8.]
 1666–67: P. Hyacint Franco (Simon) [od 27. 8.]
 1667–68: P. Ildefons z Kremsu (de Carlshoven) [od 15. 8.]
 1668–69: P. Markvard z Halberstadtu (xxx) [od 31. 8.]
 1669–70: P. Alexandr z Frimburku (xxx) [od 14. 9.]
 1670–73: P. Emerich z Komárna (Sinell) [od 29. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Ildefons z Kremsu (de Carlshoven) [od 28. 4.]

AT07D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE KORNEUBURG⁶⁴ **(–, CORNEOBURGUM)**

Kapucíni byly do tehdejšího hospice povoláni již v r. 1619. Dne 13. 6. 1623 byla zahájena stavba kláštera položením základního kamene a vztyčením kříže na místě stavby, které vykonal představený kláštera v Klosterneuburgu za přítomnosti císaře Ferdinanda II. a celého dvora. Kostel posvětil dne 18. 9. 1628 vídeňský biskup Melchior Khlesl. Kostel je zasvěcen nejsv. Bohorodičce Panně Marii. Fundátorem kláštera zasvěceného sv. Janu Křtiteli je Johann Balthasar hrabě z Hoyos. Klášter byl zrušen a bratři byli vyhnáni koncem 18. století na základě dekretu císaře Josefa II.

1628–29: P. Tadeáš z Bavorska (Seemiller) (kvardián) [od 22. 6.]
 1629–32: P. Elektus ze Saska (de Rubino) [od 6. 6.]
 1632–33: P. František ze Slezska (xxx) [od 10. 9.]

1633–34: P. Arsenius z Vídně (xxx) [od 17. 9.]
 1634–35: P. Martin z Vídně (xxx) [od září.]
 1635–37: P. Šimon z Regensburgu (xxx) [od 4. 5.]
 1637–38: P. Tobiáš Bav. Frisingensis (xxx) [od 11. 9.]
 1639–41: P. František z Brucku a. d. L. (Augenstein) [od 29. 7.]
 1641–42: P. J. Chrysostom z Mammersdorfu (xxx) [od 6. 9.]
 1642–43: P. Benedikt z Kronachu (xxx) [od 11. 7.]
 1643–45: P. Marián z Dillingen (xxx) [od konce října]
 1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž) [od 14. 9.]
 1646–47: P. Hyacint Franco (Simon) [od 16. 7.]
 1647–48: P. Serafín z Bolzana (Vollmayr) [od 23. 8.]
 1648–51: P. Zikmund z Lince (Schwager) [od 4. 6.]
 1651–52: P. Job z Riedenu (Grueber) [od 3. 8.]
 1652–53: P. Antonín z Tridentu (xxx) [od 31. 5.]
 1653–55: P. Albertin z Friburgu (xxx) [od 20. 8.]
 1655–56: P. Ezechiel z Bambergu (xxx) [od 2. 7.]
 1656–58: P. Jeroným Franco (xxx) [od 2. 9.]
 1658–60: P. Amand z Bavorska (xxx) [od 10. 5.]
 1660–62: P. Jindřich ze Solothurnu (xxx) [od 22. 7.]
 1662–65: P. Demetrius z Günzburgu (xxx) [od 16. 9.]
 1665–68: P. Fulgenc Suevus (Febel) [od 28. 8.]
 1668–70: P. Romuald Algojus (Ebersperger) [od 31. 8.]
 1670–71: P. Geminián Reinensis (Beyser) [od 29. 8.]
 1671–72: P. Karel z Moravy (xxx) [od 28. 8.]
 1672–73: P. Dominik ze Slezska (xxx) [od 11. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Makarius ze Salcburku (Perger) [od 28. 4.]

AT08D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WIENER–NEUSTADT⁶⁴ **(NOVÉ MĚSTO U VÍDNĚ, NEOSTADIUM IN AUSTRIA)**

Klášter byl vybudován na místě prastarého minoritského kláštera z r. 1267, který byl od dob reformace opuštěn a v rozvalinách. Klášter byl kapucínům darován i s přilehlými pozemky. Základní kámen ke stavbě byl položen a kříž na místě stavby vztyčen dne 10. 8. 1623 za přítomnosti císaře Ferdinanda II. s celou rodinou. Klášter je vystavěn z milodarů. Renovovaný kostel posvětil dne 16. 1. 1628 pod původním zasvěcením vídeňský biskup kardinál Melchior Khiesl. Kostel byl zasvěcen sv. Jakubovi Většímu, apoštolovi. V r. 1939 byla při klášteře zřízena farnost zrušená až 31. 12. 1979. V roce 1941 byl klášter částečně konfiskován a na konci války vážně utrpěl bombardováním města.

V roce 1945 prošel proto klášter po navrácení rekonstrukcí. V r. 1973 byl nově uspořádán interiér kostela. Komunita bratří zde existuje dodnes.

- 1628–29: P. Jeroným z Brixenu (xxx) [od 22. 6.]
1629–32: P. Jan z Lovere (xxx) [od 6. 6.]
1632–33: P. Ludvík z Rosenheimu (xxx) [od 10. 9.]
1633–35: P. Jan z Maďarska (Jaurin) [od 17. 9.]
1635–36: P. Jan z Lovere (xxx) [od 4. 5.]
1636–37: P. Marek z Wangen (xxx) [od 25. 4.]
1637–38: P. Jeroným z Brixenu (xxx) [od 11. 9.]
1638–39: P. Vilém z Bolzana (xxx) [od 6. 8.]
1639–40: P. Marek z Wangen (xxx) [od 29. 7.]
1640–42: P. Mikuláš ze Schönbergu (Fabritius) [od 24. 8.]
1642–45: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 11. 7.]
1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž) [od 14. 9.]
1646–49: P. František z Brucku (Augenstein) [od 16. 7.]
1649–50: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 4. 6.]
1650–51: P. Jan Bapt. z Innsbrucku (xxx) [od 7. 10.]
1651–53: P. Zikmund z Lince (Schwager) [od 3. 8.]
1653–55: P. Jeroným Franco (xxx) [od 20. 8.]
1655–56: P. Marián z Dillingen (xxx) [od 2. 7.]
1656–58: P. Norbert z Bregenze (Mosbrugger) [od 2. 9.]
1658–59: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 10. 5.]
1659–60: P. Richard z Lohru (Weidenweber) [od 16. 9.]
1660–63: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 22. 7.]
1663–65: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 5. 8.]
1665–66: P. Hyacint Franco (Simon) [od 28. 8.]
1666–68: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 27. 8.]
1668–70: P. Lukáš ze Slezska (Payr) [od 31. 8.]
1670–72: P. Otto u Lince (Gruebmillner) [od 29. 8.]
1672–73: P. Angelus z Riedenu (Perger) [od 11. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Angelus z Riedenu (Perger) [od 28. 4.]

AT09D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE BRUCK AN DER LEITHA⁶⁴ **(–, PRUGG, LEITAE PONS, MOTENUM, BRUGG AUSTRIAE)**

Fundátorem kláštera je Karel hrabě z Harrachu, který ho začal stavět v r. 1625. Stavbu po dokončení posvětil dne 2. 8. 1629 pražský arcibiskup kardinál Arnošt Vojtěch kníže z Harrachu. Kostel byl zasvěcen Narození Páně.

1628–29: P. Martin z Vídně (xxx) (1. kvardián) [od 22. 6.]
 1629–30: P. Cyprián z Mnichova (xxx) [od 6. 6.]
 1630–33: P. Jan z Maďarska (Jaurin) [od 17. 6.]
 1633–35: P. Vilém z Bolzana (xxx) [od 17. 9.]
 1635–36: P. Tadeáš z Bavorska (Seemiller) [od 4. 5.]
 1636–37: P. Kryštof z Bavorska (xxx) [od 25. 4.]
 1637–39: P. Izaiáš z Mnichova (xxx) [od 11. 9.]
 1639–41: P. Bonaventura z Braunau (xxx) [od 29. 7.]
 1641–42: P. Ondřej z Innsbrucku (xxx) [od 6. 9.]
 1642–45: P. Onufrius z Görzu (xxx) [od 11. 7.]
 1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž) [od 14. 9.]
 1646–47: P. Rajmund z Mnichova (Textor) [od 16. 7.]
 1647–49: P. Hyacint Franco (Simon) [od 23. 8.]
 1649–52: P. Aleš z Mistelbachu (Khlain) [od 4. 6.]
 1652–55: P. Norbert z Bregenze (Mosbrugger) [od 31. 5.]
 1655–56: P. Jeroným Franco (xxx) [od 2. 7.]
 1656–59: P. Lukáš ze Slezska (Payr) [od 2. 9.]
 1659–62: P. Fridrich z Riedenu (Tanner) [od 16. 9.]
 1662–65: P. Ezechiel z Bambergu (xxx) [od 16. 9.]
 1665–68: P. Pius ze Salcburku (Carl) [od 28. 8.]
 1668–70: P. Demetrius z Günzburgu (xxx) [od 31. 8.]
 1670–71: P. Justus z Pasova (Lechner) [od 29. 8.]
 1671–72: P. Konstantin z Pasova (Zeill) [od 28. 8.]
 1672–73: P. Burchard z Marville (Robert) [od 11. 8.]
 (Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)
 1673: P. Bernard z Feldkirchen (xxx) [od 28. 4.]

AT10H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WELS⁶⁴ (–, WELSIUM)

Kláster byl postaven na předměstí. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil r. 1630 Antonín opat z Kremsu. Klášter v Kremsu byl také investorem stavby. Komplex byl posvěcen dne 31. 8. 1631. Kostel byl zasvěcen sv. Bonaventurovi a boční kaple Panně Marii. Klášter byl zrušen r. 1781 dekretem císaře Josefa II.

1628–29: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) (1. superior) [od 22. 6.]
 1629–30: P. Remigius Hertingensis (Öller) (superior) [od 6. 6.]
 1630–32: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) (1. kvardián) [od 17. 6.]
 1632–33: P. Mikuláš ze Schönbergu (Fabritius) [od 10. 9.]
 1633–35: P. Jakub z Tyrolska (xxx) [od 17. 9.]

1635–37: P. Leopold ze Schardingenu (xxx) [od 4. 5.]
 1637–38: P. František ze Slezska (xxx) [od 11. 9.]
 1638–39: P. Chrysostom z Mammersdorfu (xxx) [od 6. 8.]
 1639–40: P. Zachariáš z Mnichova (xxx) [od 29. 7.]
 1640–41: P. Ondřej z Insbrucku (xxx) [od 24. 8.]
 1641–42: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 6. 9.]
 1642–44: P. Mikuláš ze Schönbergu (Fabritius) [od 11. 7.]
 1644–45: P. Serafín z Mnichova (Jobel) [od 24. 6.]
 1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž) [od 14. 9.]
 1646–47: P. Barnabáš z Bambergu (xxx) [od 16. 7.]
 1647–48: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 23. 8.]
 1648–49: P. František ze Slezska (xxx) [od 4. 6.]
 1649–50: P. Marián z Dillingenu (xxx) [od 4. 6.]
 1650–51: P. Alexander z Frimburka (xxx) [od 7. 10.]
 1651–52: P. Hyacint Franco (Simon) [od 3. 8.]
 1652–53: P. Ferdinand z Reina (Reithorn) [od 31. 5.]
 1653–56: P. Hyacint Franco (Simon) [od 20. 8.]
 1656–57: P. Marián z Dillingenu (xxx) [od 2. 9.]
 1657–60: P. Hyacint Franco (Simon) [od 12. 7.]
 1660–62: P. Alexander z Frimburka (xxx) [od 22. 7.]
 1662–64: P. Marián z Dillingenu (xxx) [od 16. 9.]
 1664–65: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 14. 7.]
 1665–68: P. Fridrich z Riedenu (Tanner) [od 28. 8.]
 1668–69: P. Marián z Dillingenu (xxx) [od 31. 8.]
 1669–71: P. Klétus z Mnichova (Widman) [od 14. 9.]
 1671–73: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 28. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Otto z Lince (Gruebmillner) [od 28. 4.]

AT11D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE MÖDLING⁶⁴

(–, MODLINGA)

Fundátorem a stavitelem kláštera byl císařský kancléř, komoří a 2. důvěrný rádce císaře Ferdinanda II., Jan Bapt. hrabě z Vítovky (Werdenberg), který také dne 12. 8. 1631 položil základní kámen a vztyčil kříž na místě stavby. Kostel posvětil dne 15. 8. 1640 vídeňský biskup Fridrich Preiner. Kostel byl zasvěcen Nanebevzetí Panny Marie. Klášter byl zrušen r. 1781 dekrety císaře Josefa II.

1632–33: P. Aleš z Burgundska (xxx) (1. kvardián) [od 10. 9.]
 1633–34: P. Mikuláš z Tridentu (xxx) [od 17. 9.]
 1634–36: P. Chrysostom z Mammersdorfu (xxx) [od září.]

1636–37: P. Mikuláš Schönbergu (Fabritius) [od 25. 4.]
 1637–39: P. Serafín z Mnichova (Jobel) [od 11. 9.]
 1639–41: P. Vilém z Bolzana (xxx)
 1641–42: P. František z Brucku (Augenstein) [od 6. 9.]
 1642–45: P. Pius Augustanus (xxx) [od 11. 7.]
 1645–46: NN [od 14. 9.] – kvardiáni neuvedeni
 1646–47: P. Serafín z Bolzana (Vollmayr) [od 16. 7.]
 1647–48: P. Marián z Dillingen (xxx) [od 23. 8.]
 1648–49: P. Ferdinand z Reina (Reithorn) [od 4. 6.]
 1649–50: P. Bonaventura z Neapole (della Guardia) [od 4. 6.]
 1650–52: P. Augustin z Kostnice (Mueli) [od 7. 10.]
 1652–53: P. František z Slezska (xxx) [od 31. 5.]
 1653–56: P. Oktavián z Tuggenu (Wickard) [od 20. 8.]
 1656–57: P. Gerard ze Slezska (Titellius) [od 2. 9.]
 1657–59: P. Řehoř z Padovy (xxx) [od 12. 7.]
 1659–60: P. Ambrož z Lince (xxx) [od 16. 9.]
 1660–61: P. Julius z Fribourgu (Zettenbach) [od 22. 7.]
 1661–63: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 18. 5.]
 1663–64: P. Julius z Fribourgu (Zettenbach) [od 5. 8.]
 1664–65: P. Pius ze Salcburku (Carl) [od 14. 7.]
 1665–66: P. Angelus z Riedenu (Perger) [od 28. 8.]
 1666–67: P. Theodosius z Českých Budějovic (Daudlebsky) [od 27. 8.]
 1667–68: P. Krescens z Rohrbachu (Mösserer) [od 15. 8.]
 1668–69: P. Theodosius z Českých Budějovic (Daudlebsky) [od 31. 8.]
 1669–71: P. Julius z Fribourgu (Zettenbach) [od 14. 9.]
 1671–72: P. Fridrich z Riedenu (Tanner) [od 28. 8.]
 1672–73: P. Bonaventura z Lince (Hoffer) [od 11. 8.]
 (Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)
 1673: P. Bonaventura z Českých Budějovic (Guttwierth) [od 28. 4.]

AT12H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE GMUNDEN⁶⁴ **(GMUND, GMUNDA)**

Klášter byl postaven za hradbami. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 5. 10. 1636 opat z Garstenu Anton Spindler, který k tomu měl zvláštní po věření od císaře Ferdinanda II., jenž je fundátorem kláštera. Stavbu však dokončil až jeho syn římský král Ferdinand III. Kostel posvětil dne 25. 11. 1645 pražský arcibiskup kardinál Arnošt Vojtěch kníže z Harrachu ke cti navštívení Panny Marie, (a také sv. Františka a sv. Antonína). Během II. světové války

musel být klášter zcela vyklizen a v provozu zůstal jen kostel. V letech 1964–67 prošel klášter celkovou rekonstrukcí. Komunita bratří zde žije dodnes.

1635–37: P. František Karel Landishutanus (xxx) (1. superior) [od 4. 5.]

1637–40: P. Leopold ze Schardingenu (xxx) (1. kvardián) [od 11. 9.]

1640–42: P. Marek z Wangen (xxx) [od 24. 8.]

1642–44: P. Elektus ze Saska (de Rubino) [od 11. 7.]

1644–45: P. Tobiáš z Frisingenu (xxx) [od 24. 6.]

1645–46: NN (kvardiáni neuvedeni – snad tentýž) [od 14. 9.]

1646–47: P. Tobiáš z Frisingenu (xxx) [od 16. 7.]

1647–48: P. Onufrius z Görzu (xxx) [od 23. 8.]

1648–50: P. Tobiáš z Frisingenu (xxx) [od 4. 6.]

1650–51: P. Hyacint Franco (Simon) [od 7. 10.]

1651–52: P. Lukáš ze Slezska (Payr) [od 3. 8.]

1652–53: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 31. 5.]

1653–56: P. Paschal z Mnichova (Lechner) [od 20. 8.]

1656–57: P. Lev z Lauterbachu (Abelzauser) [od 2. 9.]

1657–59: P. Achác z Mnichova (xxx) [od 12. 7.]

1659–60: P. Zeno z Würzburgu (xxx) [od 16. 9.]

1660–61: P. Ferdinand z Reina (Reithorn) [od 22. 7.]

1661–64: P. Kornelius Franco (Udalrich) [od 18. 5.]

1664–65: P. Wilibald ze Salcburku (Strobl) [od 14. 7.]

1665–66: P. Jan Baptista z Insbrucku (xxx) [od 28. 8.]

1666–69: P. Šimon z Brna (Patzell) [od 27. 8.]

1669–70: P. Gotthard ze Straubingenu (Ernst) [od 14. 9.]

1670–73: P. Fulgenc Suevus (Febel) [od 29. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Izaiáš z Rakouska (Jelle) [od 28. 4.]

AT13D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE TULLN⁶⁴

(–, TULNA)

Základní kámen k tomuto klášteru uvnitř měst byl položen a kříž na místě stavby vztyčen dne 26. 5. 1644. Klášter je postaven z milodarů. Fundátorem klášterního kostela byl baron Jan Petr z Vítovky (Werdenberg). Kostel posvětil dne 20. 7. 1653 pasovský pomocný biskup Ulrich Krapler ke cti Navštívení Panny Marie a sv. Štěpána. Klášter byl opuštěn na základě dekretu císaře Josefa II. přibližně v roce 1781.

1636–38: P. Serafín z Mnichova (Jobel) (1. superior) [od 25. 4.]

1638–40: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) [od 6. 8.]

1640–41: P. Lev z Lauterbachu (Abelzauser) [od 24. 8.]
 1641–44: P. Valerián Elvacensis (xxx) [od 6. 9.]
 1644–45: P. Cyprián z Mnichova (xxx) [od 24. 6.]
 1645–46: NN [od 14. 9.] – kvardiáni neuvedeni
 1646–47: P. Serafín z Mnichova (Jobel) [od 16. 7.]
 1647–50: P. Serafín z Mnichova (Jobel) (1. kvardián) [od 23. 8.]
 1650–51: P. Job z Riedenu (Grueber) [od 7. 10.]
 1651–54: P. Jovita z Burgundska (xxx) [od 3. 8.]
 1654–57: P. Valentin ze Stuttgartu (Maillard) [od 2. 7.]
 1657–58: P. Paschal z Mnichova (Lechner) [od 12. 7.]
 1658–61: P. Ezechiel z Bamberka (xxx) [od 10. 5.]
 1661–63: P. Konstantin z Pasova (Zeill) [od 18. 5.]
 1663–65: P. Fulgenc Suevus (Febel) [od 5. 8.]
 1665–68: P. Justin z Mnichova (xxx) [od 28. 8.]
 1668–69: P. Erhard z Freistadtu (Schweinpökl) [od 31. 8.]
 1669–70: P. Marinus Alsata (Lochner) [od 14. 9.]
 1670–71: P. Honorius z Burgundska (Clement) [od 29. 8.]
 1671–73: P. Nazarius z Mnichova (Angermayr) [od 28. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Gervasius z Lince (Wartberger) [od 28. 4.]

AT14H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE FREISTADT⁶⁴ **(CÁHLAVA, CÁHLOV, FREYSTADIUM IN AUSTRIA)**

Kláster byl postaven za hradbami. Základní kámen položil a kříž na místě stavby vztyčil dne 8. 9. 1643 premonstrátský opat Martin z kláštera v Schläglu za přítomnosti fundátora, kterým byl 3. dvorní maršálek císařského dvora Ferdinanda III. Jindřich Vilém hrabě ze Šternberku. Kostel posvětil dne 7. 6. 1654 pomocný biskup pasovský Ulrich Krapler. Kostel byl zasvěcen Narození Panny Marie. Klášter byl zrušen dekretem císaře Josefa II. v letech 1780–90.

1639–41: P. Benno z Mnichova (Froschmayr) (1. superior) [od 29. 7.]
 1641–42: P. František M. z Feldkirchen (xxx) [od 6. 9.]
 1642–44: P. Kašpar z Bambergu (Neudegger) [od 11. 7.]
 1644–46: P. Kašpar z Bambergu (Neudegger) (1. kvardián) [od 24. 6.]
 1646–47: P. Job z Riedenu (Grueber) [od 16. 7.]
 1647–48: P. Tobiáš z Frisingenu (xxx) [od 23. 8.]
 1648–49: P. Atanáš z Rosenheimu (xxx) [od 4. 6.]
 1649–52: P. Norbert z Bregenze (Mosbrugger) [od 4. 6.]
 1652–53: P. Elizeus z Bruntálu (Bernhard) [od 31. 5.]

1653–56: P. Bernard z Feldkirchen (xxx) [od 20. 8.]
 1656–57: P. Paschal z Mnichova (Lechner) [od 2. 9.]
 1657–58: P. Lev z Lauterbachu (Abelzauser) [od 12. 7.]
 1658–61: P. Burchard z Brna (Schatt) [od 10. 5.]
 1661–62: P. Jodok z Lince (Stainpök) [od 18. 5.]
 1662–65: P. Hugo z Dittelbachu (Lang) [od 16. 9.]
 1665–68: P. Burchard z Brna (Schatt) [od 28. 8.]
 1668–71: P. Bernard z Feldkirchenu (xxx) [od 31. 8.]
 1671–72: P. Geminián z Reinu (Beyser) [od 28. 8.]
 1672–73: P. Lambert ze Slezska (Lattl) [od 11. 8.]
 (Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)
 1673: P. Fulgenc Suevus (Febel) [od 28. 4.]

AT15H – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WAIDHOFEN AN DER YBBS⁶⁴ (–, WAIDHOVIA AD IPSIM, BATTOVIA)

Klášter byl postaven za hradbami. Kapucíni přišli do města v r. 1642. Se stavbou kláštera se začalo již v r. 1644, když byl i vztyčen kříž na staveništi. Základní kámen ke stavbě kostela položil dne 24. 6. 1659 a současně i posvětil hlavní oltář i kapli pasovský pomocný biskup Martin Geiger. Kostel byl zasvěcen sv. Pavlu, apoštolovi. Téhož dne bylo datum posvěcení trvale přesunuto na 2. neděli velikonoční. Klášter byl zrušen v roce 1781 dekretem císaře Josefa II.

1642–47: P. Maxmilián z Pasova (Zeller) (1. superior) [od 11. 7.]
 1647–48: P. Job z Riedenu (Grueber) [od 23. 8.]
 1648–49: P. Cyprián Töppelensis (xxx) [od 4. 6.]
 1649–50: P. Gabriel z Würzburgu (xxx)[od 4. 6.]
 1650–51: P. Atanáš z Mnichova (Weslmüller) [od 7. 10.]
 1651–52: P. Pavel Palatinus (xxx) [od 3. 8.]
 1652–55: P. Pavel Palatinus (xxx) (1. kvardián) [od 31. 5.]
 1655–56: P. Benedikt z Forcheimu (Nagelius) [od 2. 7.]
 1656–59: P. Sylvius z Breisgau (Trettlin) [od 2. 9.]
 1659–62: P. Demetrius z Günzburgu (xxx) [od 16. 9.]
 1662–63: P. Zeno z Würzburgu (xxx) [od 16. 9.]
 1663–64: P. Lambert ze Slezska (Lattl) [od 5. 8.]
 1664–67: P. Bartoloměj z Würzburgu (xxx) [od 14. 7.]
 1667–69: P. Bazil z Bavorska (Zörer) [od 15. 8.]
 1669–71: P. Angelus z Riedenu (Perger) [od 14. 9.]
 1671–73: P. Justus z Pasova (Lechner) [od 28. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)
 1673: P. Justus z Pasova (Lechner) [od 28. 4.]

AT16D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE WAIDHOFEN AN DER THAYA⁶⁴ **(WAIDHOFEN (NAD DYJÍ), WAIDHOVIA AD THAYAM, BATTOVIA)**

Klášter byl postaven za hradbami. Se stavbou se začalo r. 1652. Klášter byl částečně stavěn z milodarů. Jeho fundátorkou je Markéta hraběnka z Trautsonu, roz. Rappach. Hotový komplex posvětil dne 26. 5. 1658 pražský arcibiskup kardinál František kníže z Harrachu. Kostel je zasvěcen Neposkvrněnému Početí Panny Marie. Ke zrušení kláštera došlo v r. 1781 na základě dekretů císaře Josefa II.

1646–50: P. Cyprián z Mnichova (xxx) (1. superior) [od 16. 7.]

1650–51: P. Josafat z Fuldy (Renner) [od 7. 10.]

1651–52: P. Jeroným Franco (xxx) [od 3. 8.]

1652–54: P. Elzear ze Slezska (Oppitz) [od 31. 5.]

1654–57: P. Zikmund z Lince (Schwager)

1657–58: P. Valentin ze Stuttgartu (Maillard) [od 12. 7.]

1658–59: P. Hugo z Dittelbachu (Lang) [od 10. 5.]

1659–61: P. Romuald Algojus (Ebersperger) [od 16. 9.]

1661–64: P. Bernard z Feldkirchen (xxx) [od 18. 5.]

1664–67: P. Lukáš ze Slezska (Payr) [od 14. 7.]

1667–68: P. Lambert ze Slezska (Lattl) [od 15. 8.]

1668–71: P. Konstantin z Pasova (Zeill) [od 31. 8.]

1671–73: P. Linus z Bavorska (xxx) [od 28. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Marinus z Welsu (See) [od 28. 4.]

AT17D – KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE HOLLABRUNN⁶⁴ **(–, HOLLOBRUNA)**

Stavba tohoto dolnorakouského kláštera začala v r. 1663. Fundátory jsou důvěrný císařský rádce a prefekt císařských stájí Gundacceri hrabě z Dietrichštejna a jeho manželka Alžběta roz. z Questenberka. Kostel a klášter posvětil dne 29. 9. 1667 pomocný biskup pasovský Martin Geiger. Kostel byl zasvěcen sv. Michaelovi Archandělovi. Klášter byl zrušen dekrety císaře Josefa II. v letech 1780–90.

1665–68: P. Jan Bapt. Styrensis (Wetzel) (1. superior) [od 28. 8.]

1668–69: P. Alexandr z Českého Krumlova (Mayr) [od 31. 8.]

1669–70: P. Erhard z Freistadtu (Schweinpökl) [od 14. 9.]

1670–73: P. Florinus z Leobenu (xxx) [od 29. 8.]

(Dne 28. dubna 1673 byla Česká provincie oddělena od Rakouské)

1673: P. Kryštof z Vídně (Dilger) [od 28. 4.]

E – KAPUCÍNSKÉ KLÁŠTERY V ZAHRANIČÍ KDYSI PATŘÍCÍ DO ČESKO-RAKOUSKO-ŠTÝRSKÉHO KOMISARIÁTU⁶⁶

SI-01 KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE GRAZ⁶⁴ (ŠTÝRSKÝ HRADEC, GRAECIUM)

Fundátorem stavby byl arcivévoda Ferdinand, který si od kláštera sliboval pomoc při protireformaci. Základní kámen položil a kříž na místě stavby za hradbami poblíž brány sv. Pavla vztyčil dne 10. 8. 1600 nuncius Hieronymus Portia. Kostel posvětil dne 6. 10. 1602 ke cti sv. Antonína Paduánského biskup ze Sekau Martin Brenner. V roce 1786 byli řeholníci vyhnáni a klášter zrušen dekrety císaře Josefa II. Od roku 1913 je v bývalém klášteře Štýrské muzeum lidového umění; barokní kostel patří k významným pamětihodnostem města. Po Třicetileté válce položil biskup ze Sekau Janez Marko Altring dne 29. 8. 1648 základní kámen k druhému klášteru v témž městě. Kostel tohoto kláštera byl zasvěcen sv. Janu Křtiteli a posvětil ho tentýž biskup dne 27. 8. 1651.

1602-05: P. Viktor Labracensis (xxx) (1. kvardián)

1605-08: P. Damián z Benátek (Palatini) [od 27. 5.]

1608: P. Damascén z Benátek (xxx)

(Rozhodnutím generální kapituly Řádu z 24. 5. 1608 provedeného na kapitule Česko-rakousko-štýrského komisariátu v září 1608 byl klášter odloučen a stal se součástí nově vytvořeného Štýrského generálního komisariátu, který byl rozhodnutím generální kapituly dne 1. 6. 1618 povýšen na provincii.)

SI-02 KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE LJUBLJANA⁶⁴ (LUBLAŇ, LUBIANA, LABACUM)

Základní kámen ke klášteru položil dne 25. 4. 1606 lublaňský biskup Tomaž Hren. Kostel byl zasvěcen sv. Janu Evangelistovi. Posvětil ho tentýž biskup dne 31. 8. 1608. Roku 1809 byli bratři vyhnáni galicijskou vládou a v r. 1817 byl klášter i kostel zcela zbořen. Na místě kláštera je nyní městský park. Kapucíni se vrátili do Lublaně až v r. 1941.

1606-08: P. Damascén z Benátek (xxx) (stavbyvedoucí a od 7. 9. 1607 superior)

1608: P. Sanstes de Valletelina (xxx) (1. kvardián)

(Rozhodnutím generální kapituly Řádu z 24. 5. 1608 provedeného na kapitule Česko-rakousko-štýrského komisariátu v září 1608 byl klášter odloučen a stal se součástí nově vytvořeného Štýrského generálního komisariátu, který byl rozhodnutím generální kapituly dne 1. 6. 1618 povýšen na provincii.)

SI-03 KVARDIÁNI V KLÁŠTEŘE BRUCK AN DER MUR⁶⁴

(–, PRUGG A. D. MUHR, MURAEPONS)

Dne 7. 9. 1607 byla na provinční kapitule ve Vídni předložena žádost měšťanů o příchod kapucínů a následně byla zahájena stavba. Základní kámen položil patrně místní farář Alexius Grotto dne 25. 6. 1607. Kostel byl zasvěcen sv. Janu Evangelistovi. Posvětil ho dne 10. 5. 1611 biskup ze Sekau Martin Brenner. Roku 1816 byl klášter zrušen a zcela zanikl.

1608: P. Martin z Vídně (xxx) (stavbyvedoucí)

(Rozhodnutím generální kapituly Řádu z 24. 5. 1608 provedeného na kapitule Česko-rakousko-štyrského komisariátu v září 1608 byl klášter odloučen a stal se součástí nově vytvořeného Štyrského generálního komisariátu, který byl rozhodnutím generální kapituly dne 1. 6. 1618 povýšen na provincii.)

POZNÁMKY:

¹ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 341v+r (tj. verso + recto). Doplnkovým pramenem pro jména hradčanských kvardiánů v letech 1602–1798 je: *Historia Hradschinesis*. Informace o hradčanských kvardiánech ve 20. století čerpám z dosud nezařazeného soupisu, Provincie kapucínů v ČR, Provincialát (dále ProPK), bez sign.

² Sv. Vavřinec z Brindisi dne 13. 11. 1599 přivedl kapucíny do Prahy ve funkci gen. komisaře a osobně pak vedl stavbu.

³ Gen. vicekomisařem byl jmenován po odchodu Vavřince z Br. na gen. kapitu-
lu Řádu do Říma.

⁴ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 342v+r. Doplnkovým pramenem pro jména brněnských kvardiánů v letech 1604–1772 je: *Protocollum Brunensis, Titulus „K“*. Informace o brněnských kvardiánech ve 20. století čerpám z dosud nezařazeného soupisu, ProPK, bez sign.

⁵ V roce 1777 končí *Protocollum Brunensis*. Až do r. 1835 jsou informace kusé, protože Moravská provincie byla oddělena!

⁶ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 344v+r. Informace o olomouckých kvardiánech ve 20. století čerpám z dosud nezařazeného soupisu, ProPK, bez sign.

⁷ Pramenem pro seznamy kvardiánů v r. 1947 je: „*Dispositio Patrum et Fratrum O. F. M. Capucinatorum Prov. Bohemo-Moravae*“ z 22. 1. 1947. Pro rok 1949 je pramenem „*Elenchus Sacerdotum ad electionem novorum superiorum Provinciae*“ z 18. 5. 1949. Pro léta 1950–57 je pramenem německy psaný strojopis „Exzerpte“, sepisovaný na základě korespondence s bratřími býva-

lým gen. komisařem Sudetského komisariátu P. Tadeášem Walterem (17 s.). Všechn tento materiál je uložen v generálním archivu OFM Cap. v Římě pod sign. G24 – IV.

⁸ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 346v+r.

⁹ Srov. *cit. dílo*, fol. 348v+r.

¹⁰ Srov. *cit. dílo*, fol. 349v+r.

¹¹ Srov. *cit. dílo*, fol. 352v+r.

¹² Srov. *cit. dílo*, fol. 353v+r.

¹³ Po záborů klášterů zůstal P. Donát Barták v letech 1949–1955 farářem v Horšovském Týně, Mechově a Třebnici. Z kláštera se ovšem musel vystěhovat. V dalších letech pak již i duchovní správa při kapucínském kostele zanikla.

¹⁴ Srov. *cit. dílo*, fol. 354v+r.

¹⁵ Srov. *cit. dílo*, fol. 356v+r.

¹⁶ Srov. *cit. dílo*, fol. 358v+r.

¹⁷ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 359v+r. Doplnkovým pramenem pro jména kolínských kvardiánů v letech 1666–1937 je: *Protocollum Colinensis*.

¹⁸ Srov. *cit. dílo*, fol. 361v+r.

¹⁹ Srov. *cit. dílo*, fol. 362v+r.

²⁰ Srov. *cit. dílo*, fol. 363v+r.

²¹ Srov. *cit. dílo*, fol. 368v+r.

²² Srov. *cit. dílo*, fol. 366v+r.

²³ Srov. *cit. dílo*, fol. 365v+r.

²⁴ První kapucínský administrátor farnosti Třebíč-Jejkov.

²⁵ Srov. *cit. dílo*, fol. 371r.

²⁶ Hospicem se původně myslel dům pro přespání a rekonvalescenci bratří kazatelů a sběračů almužen na cestách. Postupně se však tímto výrazem začal myslet neformálně zřízený dům, ve kterém není možné zachovávat všechny předpisy řeholní observance a který má maximálně 6 bratří, z nichž nejvýše 4 byli kněžími (Srov. *Lexicon Cappuccinum*, sl. 773, heslo „*Hospitia*“).

²⁷ Srov. *cit. dílo*, fol. 372v.

²⁸ Srov. *cit. dílo*, fol. 351v+r.

²⁹ P. Osvald Novák byl II. kaplanem v blízkém kostele sv. Jindřicha, a v r. 1951 byl jmenován kanovníkem metropolitní kapituly sv. Víta v Praze. Zemřel 4. 7. 1971.

- ³⁰ V r. 1956 byl k trvalé výpomoci přidělen služebně ke sv. Josefu ještě P. Jiří Kabát.
- ³¹ Od r. 1985 začal při témže kostele vypomáhat také další kapucín P. Anastáz Polášek, který jinak byl ustanoven jako kaplan u kostela sv. Kříže.
- ³² P. Karel Olšar předtím působil jako administrátor proboštského úřadu na Svaté Hoře.
- ³³ Dne 12. 9. 1997 byl P. Lev Eliáš zvolen provinciálem.
- ³⁴ Kvardián v tomto období jmenován nebyl, protože tamější komunita byla k témuž datu pokusně sloučena s komunitou na Hradčanech a podřízena jejímu kvardiánovi.
- ³⁵ Na základě diskuse na provinční kapitule v r. 2000 byla po ní v březnu 2000 obnovena samostatná komunita s vlastním kvardiánem. Kvardiánem byl poprvé jmenován bratr laik.
- ³⁶ In *Liber Provinciae rkp. 098* neobsaženo, protože klášter vznikl až ve 20. stol. Za cenné informace z mně částečně nedostupných provinčních katalogů o kněžích a bratrích laicích působících počátkem 20. století v Liberci, Mariánské a Fulneku vděčím provinčnímu archiváři Tyrolské provincie P. Hansi Norbertu Huberovi. Za informace o výpomoci bavorských kněží v meziválečné době vděčím bavorskému provinčnímu archiváři P. Ludwigu Wörlemu. Za velmi cenné informace o kapucínech a klášterech v meziválečné době vděčím také švýcarskému provinčnímu archiváři PhDr. Christianu Schweizerovi, který mi pomohl s orientací v archivních fondech nejzachovalejšího evropského archivu instituce Provinční archiv Luzern.
- ³⁷ In *Liber Provinciae rkp. 098* neobsaženo, protože klášter vznikl až ve 20. stol. Pramenem pro jména představených jsou provinční katalogy citované v pramenech a vlastní pomocná studie autora na základě jmenovacích dekretů.
- ³⁸ S ohledem na nedostatečný počet let od doživotních slibů se kvardiánem stal s indultem od Kongregace pro řeholníky a duchovenstvo ze dne 11. 7. 1991.
- ³⁹ Jedná se o bratra laika, a proto se představeným stal na základě indultu od Kongregace pro řeholníky a duchovenstvo ze dne 2. 1. 1998.
- ⁴⁰ Dne 27. 1. 2004 byl z funkce odvolán, neboť požádal o laicizaci.
- ⁴¹ Srov. *Liber Provinciae rkp. 098*, fol. 343v+r.
- ⁴² Srov. *cit. dílo*, fol. 345v+r.
- ⁴³ Srov. *cit. dílo*, fol. 347v+r.
- ⁴⁴ Srov. *cit. dílo*, fol. 350v+r.
- ⁴⁵ Srov. *cit. dílo*, fol. 369v+r.
- ⁴⁶ Srov. *cit. dílo*, fol. 370v.

- ⁴⁷ Srov. *cit. dílo*, fol. 371v.
- ⁴⁸ Srov. *cit. dílo*, fol. 372v.
- ⁴⁹ Srov. *cit. dílo*, fol. 372r.
- ⁵⁰ Srov. *cit. dílo*, fol. 355v+r.
- ⁵¹ Dodatečně byly dohledány ještě katalogy z let 1763, 1766, 1767 a 1771. Všechny jsou uloženy v neuspořádaném fondu gen. archivu OFMCap v Římě pod sign. G24 – Silesia.
- ⁵² Srov. *cit. dílo*, fol. 357v+r.
- ⁵³ Srov. *cit. dílo*, fol. 360v+r.
- ⁵⁴ Srov. *cit. dílo*, fol. 364v+r.
- ⁵⁵ Srov. *cit. dílo*, fol. 367v+r.
- ⁵⁶ Srov. *cit. dílo*, fol. 371r.
- ⁵⁷ In *Liber Provinciae rkp. 098* neobsaženo, protože klášter historicky nepatřil do Česko-Rakouské provincie. Doplnkovým pramenem pro jména kvardiánů v Pezinku v intervalu 1900–1942 je: „*Historia Bazinensis*“, díl II, Provincialát Slovenské provincie rádu menších bratů kapucínů, Bratislava, bez sign. Dále pak katalogy uvedené v pramenech.
- ⁵⁸ Za údaje o představených v Bratislavě a Pezinku v letech 1922–1932 vděčím provinčnímu archiváři Holandské provincie P. Ambrosiovi van der Stamovi. V ostatních intervalech chci poděkovat slovenskému provinčnímu archiváři P. Paed. Tomáši Koncovi PhD. a kvardiánovi bratislavského kláštera P. Mgr. Miloslavu Koščákovi. Cenné informace o belgických kapucínech vypomáhajících v meziválečném období na území Československé provincie jsem z belgických fondů získal prostřednictvím belgického provinčního knihovníka P. Stana Teunse. Za zpřístupnění cenných dokumentů, z dosud neuspořádaných archivních fondů Českomoravské a Slovenské provincie pod sign. G24 vděčím archivářům Centrálního archivu kapucínského Řádu v Římě P. Dr. Vincenzo Criscuolovi a jeho předchůdci P. Andreasi Maggiolimu.
- ⁵⁹ P. Chrysostom Klucnik kvardiánem jmenován nebyl, ale prakticky jím byl, protože kromě něj v domě po smrti P. Bernardina zůstalo jen pět bratří laiků.
- ⁶⁰ Dne 27. 6. 1939 byl vyhoštěn jako nepřítel Slovenského státu (tj. odvezen automobilem za hranice) na podnět faráře v Pezinku, který na něj pro jeho politické názory poštlal policii.
- ⁶¹ In *Liber Provinciae rkp. 098* neobsaženo, protože klášter historicky nepatřil do Česko-Rakouské provincie. Další prameny viz pozn. 22–23.
- ⁶² Kvardiánem byl původně jmenován dosavadní kvardián v Pezinku Chrysostom Klucnik. Ten však odmítl z Pezinku odejít, a proto byl v rozporu s „Modus

vivendi“ jmenován kvardiánem ředitel bratislavské serafiky Holand'an Rayner Horstink.

- ⁶³ Informace o rakouských kláštorech a zvl. pak příjmení kvardiánů čerpám kromě domácích pramenů také z Knih oblaček a profesních knih in: Provinzarchiv der Wiener Kapuzinerprovinz, Wien I. Za zprostředkování orientace v obtížně přehledném archivním fondu vděčím provinčnímu archiváři P. Gottfriedu Undesserovi. Za zprostředkování informací z archivu Brixenské provincie vděčím provinčnímu archiváři této provincie P. Adalbertu Stampflovi. Za zprostředkování informací z archivu Tyrolské provincie vděčím prov. archiváři této provincie P. Hansi Norbertu Huberovi.
- ⁶⁴ In *Liber Provinciae rkp. 098* neobsaženo, protože spis vznikl po oddělení rakouské části provincie. Pro jména představených na území historického Horního a Dolního Rakouska, viz příslušné díly spisu: *Annales Capucinarum Prov. Boh. etc.* (sv. I-XXIII).
- ⁶⁵ P. Emerich Sinell se později stal vídeňským sídelním biskupem a je pohřben v katedrále sv. Štěpána.
- ⁶⁶ Za upřesnění podrobností o dějinách Štýrské provincie vděčím provinčnímu historikovi Slovinské provincie P. Metodu Benedikovi.

PRAMENY:

Annales Capucinarum Provinciae Bohemo-Austriaco-Styriacae (sv. I-XXIV – pod různými názvy) (dále: *Annales Capucinarum Prov. Boh. etc.*), Provincie kapucínů v ČR, Provinční knihovna (dále KPK), bez sign.; srov. také NA, fond ŘK, sign. Prov. A, kart. 11.

Catalogus Patrum et Fratrum Ordinis Capucinarum Provinciae Boëmiae, nec non omnium Conventuum, a quibus fundati, et eorum Ecclesiae, consecratae, omnium Generalium et Provincialium, ab Exordio hujus conscriptus. Pro usu Patris Edmundi Iglaviensis ejusdem Ordinis Laici Professi. Anno 1772, in Conventu Gajensi, kapitola: *Nomina P. P. Provincialium Provinciae Boëmiae* (nečíslováno) (dále: *Kyjovský katalog*), Provincie kapucínů v ČR, Provinční archiv (dále: PAK), bez sign.

Graesse J. G.; *Orbis Latinus oder Verzeichnis der wichtigsten lateinischen Orts- und Ländernamen*, R. C. Schmidt & Co. Berlin 1909.

Historia Conventus Patrum Capucinarum Bazinii ab anno 1900 (dále: *Historia Bazinensis*), Provinční archiv Slovenské provincie OFMCap, Pezinok, bez sign.

- Katalog Mad'arského komisariátu Řádu menších bratří kapucínů*, ročník 1940, PAK, bez sign.
- Katalog olomoucké arcidiecéze*, roč. 1986, Arcibiskupství olomoucké, Olomouc 1986.
- Orts-Repertorium für das Königreich Böhmen*, Statthaltereibuchdruckerei Prag 1913.
- Protocollum sive Liber Provinciae* (dále: *Liber Provinciae rkp. 098*), (číslováno jen částečně), Národní archiv (dále NA), fond Kapucíni – provincialát a konventy (dále ŘK), 1364–1950, rkp. 098
- Protocollum Rerum Memorabilium Utriusque Conventus Brunensis in particulari nec non Almae Provinciae Bohemiae & Totius Ordinis Capucinatorum in comuni... etc.concinnatum* (1771, (dále: *Protocollum Brunensis*), (nečíslováno), Archiv Kláštera kapucínů Brno, bez sign.
- Protocollum rerum memorabilium Conventus Neo-Colinii* (bez tit. listu, nečíslováno), PAK, bez sign.
- Protocollum seu Historia Domestica Conventus Hradschinensis* (dále: *Historia Hradschinensis*), I. díl. s. 457–459, Provincie kapucínů v ČR, Provinční archiv (dále: PAK), bez sign.
- Protocollum Ordinis Minorum S. P. Francisci Capucinatorum nuncupatorum Almae Provinciae Bohemiae et Moraviae Redactore P. Gregorio Chrastensi ejusdem Ordinis et Provinciae Sacerdote conscriptum Sutticij die 20ma Junii A. Reparatae Salutis 1835* (Dále jen: *Protocollum Provinciae 1835*), s. 33–39 & 58–81, PAK, bez sign.
- Provinční katalogy Bavorské provincie Řádu menších bratří kapucínů*, ročníky: 1923, 1939, PAK, bez sign.
- Provinční katalogy Českomoravské provincie Řádu menších bratří kapucínů*, ročníky: 1829, 1833, 1836, 1839, 1842, 1845, 1847, 1849, 1850, 1851, 1852, 1853, 1854, 1855, 1857, 1858, 1859, 1860, 1862, 1864, 1866, 1867, 1868, 1871, 1872, 1876, 1879, 1882, 1884, 1888, 1890, 1892, 1893, 1894, 1896, 1897, 1900, 1903, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1912, 1917, 1927, 1930, 1933, 1935, 1939 (bez rozpisu řeh. rodn), 1940 (Sudety), 1944 (jen rozp. řeh. rodn bez katalogu), 1946 (jen rozp. řeh. rodn bez katalogu), 1948, 1949 (jen rozp. řeh. rodn bez katalogu), 1990, 1993, 1994, 1995 (zvl. důležité jsou katalogy roč. 1850 a 1851), PAK, bez sign.; srov. též NA, fond ŘK, kart. 131–138, inv. č. 30.
- Provinční katalogy Jihotyrolské provincie Řádu menších bratří kapucínů*, ročníky: 1916, 1920, 1930, 1936, 1938, 1939, PAK, bez sign.
- Provinční katalogy Provincie kapucínů v ČR*, ročníky: 2000, 2004, PAK, bez sign.

Provinční katalogy Rakousko-uherské provincie Řádu menších bratří kapucínů, ročníky: 1846, 1848, 1860, 1867, 1868, 1869, 1871, 1879, 1884, 1886, 1887, 1889, 1892, 1897, 1902, 1906, 1907, 1908, 1909, 1912, 1915, 1918, PAK, bez sign.

Provinční katalogy Vídeňské provincie Řádu menších bratří kapucínů, ročníky: 1935, 1938, PAK, bez sign.

Strassenkarte (2-sprachig), mapy CS 001, CS 002, CS 003, CS 004, PL 002, PL 006, PL 007, nakl. Höfer-Verlag Dietzenbach 2003-2004.

Tabulae Superiorum, rkp., PAK, bez sign.

Vollständiges Ortscharften-Verzeichniss der im Reichsrathe vertretenen Königreiche und Länder, Hölder Wien 1892.

Zápisy o volbě kvardiána, NA, fond ŘK, kart. 303, inv. č. 146; kart. 312, inv. č. 179; kart. 347, inv. č. 331; kart. 453, inv. č. 594; kart. 456, inv. č. 619;

Zápisy z porad definitoria (interní materiál Provincie kapucínů v ČR), roč. 1991–94, 1997–00, 2000–03, 2003–05, PAK, bez sign.

Zprávy z provincie (interní věstník Provincie kapucínů v ČR), roč. 1994–2004, PAK, bez sign.

Zvěstník provinční kapituly Českomoravské provincie Řádu menších bratří kapucínů, ročníky: 1994, 1997, PAK, bez sign.

Zvěstník provinční kapituly Provincie kapucínů v ČR, ročníky: 2000, 2003, PAK, bez sign.

POUŽITÁ LITERATURA:

Bahlcke J., Eberhard W., Polívka M.; *Lexikon historických míst Čech, Moravy a Slezska*, Argo Praha 2001.

Catalogus... Archidiocesis olomucensis, roč. 1928, Oficina Archiepiscopatus Olomucii, Olomouc 1928.

Foltýn D. & kol.; *Encyklopedie moravských a slezských klášterů*, Libri Praha 2005.

Gadacz J.L.; *Słownik polskich kapucynów*, Wydawnictwo OO. Kapucynów, Wrocław 1985 (2 sv.).

Hosák L.; *Historický místopis země Moravsko-Slezské*, Academia Praha 2004.

Kettner J.; *Dějiny pražské arcidiecéze v datech*, Zvon Praha 1993

Lexicon Capuccinum, Bibliotheca Collegii S. Laurentii, Roma 1951.

Lutonský B.; *Lexikon genealoga*, Editio Optima Praha 2003.

Mareš J.; *Latinsko-český slovník pro genealogy*, Česká genealogická a heraldická společnost, Praha 1996.

Sedláček A.; *Místopisný slovník historický Království českého*, Argo Praha 1998.

Vlček P., Sommer P., Foltýn D.; *Encyklopedie českých klášterů*, Libri Praha 1997.

ZUSAMMENFASSUNG

DIE LISTEN DER SUPERIOREN DER DEM PROVINZIALAT IN PRAG UNTERGEORDNETEN KAPUZINERKLÖSTER 1599–2004

MGR. PACIFIK M. MATĚJKA OFMCAP

Die hier präsentierten Listen der Superioren der einzelnen Klöster und Ordenshäuser von Böhmischem-mährischen Provinz der Minderbrüder Kapuziner, die seit 1997 Kapuzinerprovinz in Tschechien genannt wird, repräsentieren Ergebnis einer Archivarbeit von vielen Jahren beim Anlass der Digitalisierung des Archivfonds „Kapucíni-provinciálát a konventy“ (weiter RK) gelagert in Sammlungen von Nationalarchiv (weiter NA).

Die Listen sind Ergebnis von einer Recherche in handgeschriebenen und gedruckten Katalogen in Archivfond RK sowie auch in den Provinzanalagen gelagert in Provinzbibliothek der Kapuzinerprovinz in Tschechien in Prag Hradschin und in weiteren Archivquellen des Provinzarchivs der Kapuzinerprovinz in Tschechien. Wie ist aus den Anmerkungen zum Text evident, gegenüber der geografischen Fläche der ehemaligen Böhmischem-mährischen Provinz, die in der Zeit ihres größten Aufschwungs von Adersee bis Ostsee reichte, es war nötig viele Archivfonde von Mittel- und Westeuropa zu konsultieren. Konkret geht es um Polen (beide Provinzen), Slowakei, Österreich (beide Provinzen), Deutschland (beide Provinzen), Frankreich, Belgien, Holland, Italien, Slowenien, Schweiz.

Im Gegensatz zu den Originalquellen bevorzugte ich die Übersetzung der Ordensnamen ins Tschechisch, denn der Originallaut ist kaum zu rekonstruieren. Auch bei den Ortprädikaten suchte ich – wenn möglich – die betreffenden Städte ins Tschechisch zu übersetzen. Bei allen Ordensnamen ist auch der Familienname beigefügt – wo es nicht bekannt ist, benütze ich ein Ersatzsymbol von (xxx). Bis 1699 sind die Familiennamen nur in Klammern erwähnt und ist der Originalbrauch erhalten die Ordensmänner nur mit dem Ortprädikat zu erwähnen. Seit 1700 ist aber nach dem Ordensname nur der Familienname erwähnt.

Die einzelnen Listen sind durch eine Einleitung mit der kurzen Konventsgeschichte nach dem einheitlichen Schlüssel ausgestattet. Neben dem originalen Hausname ist immer auch der lateinische und deutsche vorgefundene Name erwähnt. Die einzelnen Häuser sind innen der Kapitels nicht alphabetisch sondern traditionell nach dem Jahr der Begründung angereicht.

Bei jedem Superior ist auch die Jahrspannung in der Funktion und eventuell auch Datum des Todes oder des Rücktrittes erwähnt. Diese Perioden sind auf

dem Grund der Archivquellekoinzidenz nur mit einer gewissen Wahrscheinlichkeit bestimmt, denn nicht immer klar ist zu welchem Datum sind die Katalogangaben gültig und für einige Jahren stehen leider keine Archivquellen zur Verfügung, sodass ein Datierungsfehler plus minus zwei Jahre möglich ist. Die Reihenfolge der Superioren ist aber sicher. Die vorgelegten Listen stellen gewiss einen wichtigen Beitrag zur Geschichte der böhmischen Kapuziner vor; denn allzumal geht es um Angaben, die anders ohne eine langjährige Vergleichendarbeit sehr schwer festzustellen sind.